„Romanul lui George Arion e la fel de valoros ca oricare dintre romanele scandinave. În plus, are umor."
Alain Berenboom

1992. Regele Mihai întreprinde o vizită în țara sa natală cu ocazia sărbătorilor de Paște, însă, ceea ce urma să devină un episod emoționant al istoriei e pe cale să se transforme într-o tragedie. Un ucigaș îl pândește din umbră pe monarh, iar asasinatul, comandat de către guvernanții de la Moscova, face parte dintr-un complot teribil, care amenință ca România să dispară de pe harta lumii și să fie înglobată din nou în imperiul de la Răsărit. Începe o luptă pe viață și pe moarte între serviciile secrete – SRI, CIA, KGB, Mossad – care conduce la o criză de proporții pe care politicienii nu o mai pot gestiona.

Prins în vâltoarea acestor jocuri de putere, un jurnalist încearcă să descopere adevărul. Dar amintirea întâmplărilor teribile pe care le trăise, nu cu mult timp înainte, într-o societate guvernată de frică, îl aduce într-o situație limită…

Nesfârșita zi de ieri a apărut în limba franceză sub titlul *Cible royale* (2014).

George Arion
Nesfârșita zi de ieri

GEORGE ARION – 1997
CRIME SCENE PRESS, 2014 pentru această ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE
Nesfârșita zi de ieri / George Arion. – București; Crime Scene Press, 2014
ISBN 978-606-93677-4-2

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Coperta: foto Shutterstock
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: MIHAELA DAMIAN
Bun de tipar: noiembrie 2014
Tipărit în România, FED PRINT

George Arion

Nesfârșita zi de ieri

Ediția a III-a

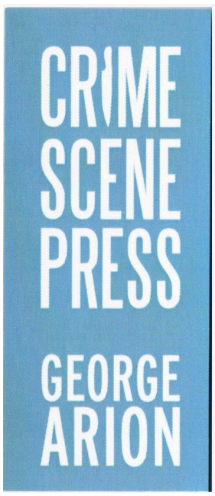

– 2014 –

GEORGE ARION s-a născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

Absolvent al Facultății de Limba și Literatura Română din București – 1970.

În prezent este Director general la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Președintele Fundației „Premiile Flacăra" și Președinte al Romanian Crime Writers Club.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenariul la două filme polițiste (*Enigmele se explică în zori,* 1989, *Atac în bibliotecă,* 1992) și la serialul TV *Detectiv fără voie* (2001). Autor al unui libret de operă și al mai multor piese polițiste.

Proză mystery&thriller

Atac în bibliotecă – 1983, Editura Eminescu, reeditări în 1993 la Editura Flacăra și în 2008 la Crime Scene Publishing; *Profesionistul* – 1985, Editura Eminescu, reeditare în 2011 la Crime Scene Publishing; *Trucaj* – 1986, Editura „Albatros", reeditare în 2012 la Crime Scene Publishing; *Pe ce picior dansați*? – 1990, Editura Eminescu; *Crimele din Barintown* – 1995, Editura Flacăra; *Nesfârșita zi de ieri* – 1997, Editura Flacăra, reeditare sub titlul *Șah la rege* în 2008 la Editura Tritonic; *Detectiv fără voie* (integrala Andrei Mladin) – 2001, Editura All, reeditare 2008, Crime Scene Publishing; *Cameleonul* – 2001, Editura Fundației Pro, reeditare 2009, Crime Scene Publishing; *Anchetele unui detectiv singur* – 2003, Editura Fundației „Premiile Flacăra"; *Spioni în arșiță* – 2003, Editura Fundației „Premiile Flacăra"; *Necuratul din Colga* – 2004, Editura Fundației „Premiile Flacăra", reeditare în 2010 la Crime Scene Publishing; *Crime sofisticate* – 2009, Crime Scene Publishing; *Fortăreața nebunilor* – 2011, Crime Scene Publishing; *Sufocare* – 2012, Crime Scene Publishing; *Insula cărților* – 2014, Crime Scene Press.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România (1985, 1995, 1999).

Cetățean de Onoare al orașului Tecuci.

În 2013, Asociația Națională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de DETECTIV DE ONOARE.

Precizare

Deși inspirată de personaje și evenimente reale, această carte este o pură ficțiune.

PROLOG

Undeva, pe un astru, cineva supraveghează, zi și noapte, pe un ecran imens, tot ce se-ntâmplă pe Pământ: de la succesiunea anotimpurilor la războaie, de la nașterea unui copil la înaintarea în civilizație, de la creșterea unui fir de iarbă la un masacru oribil.

Apasă pe butoane, mânuiește manete, analizează programe și le pune în aplicare, renunță la unele, inventează cu febrilitate altele, revine la cele inițiale; nimic nu se întâmplă fără voia sa.

Iar astrul se rostogolește prin hăuri întunecate sau de un albastru intens, prin zone geroase sau prin altele cotropite de arșiță, purtându-și, de mii de ani, singurul său locuitor.

CAMERA ALBĂ – *Trezirea*

— Cine ești?

Vocea care întreabă îmi bubuie dureros în urechi. Tresar din bezna în care mă aflu cufundat ca într-o prăpastie neagră. E ca și cum aș fi fost până acum pe o planetă a liniștii și aș fi auzit pentru prima oară un zgomot. De parcă e întâia dată când mi se adresează cineva după multă, multă vreme, și membrana timpanelor, devenită fragilă, amenință să se spargă, să se facă ferfeniță.

— A mișcat! țipă cineva. Își revine!

Îmi revin? De ce să-mi revin? Din ce să-mi revin? Cine e femeia care se bucură? Nu i-am auzit glasul niciodată, dar, după timbru, aparține cuiva blând și afectuos.

Deschid încetișor ochii însă nu văd nimic. Îmi sunt acoperiți! Un bandaj? Caut să-mi mișc degetele de la mâni ca s-apuc ceva, ca să m-agăț de ceva, dar sub ele nu e decât o pânză moale. Din câte îmi dau seama sunt întins pe un pat. Orice efort pe care-l fac ca să mă ridic e zadarnic.

Un piuit slab se-aude în apropierea mea. Un mecanism de ceas? O sonerie?

— Ți s-a părut!

E iarăși primul glas – un glas sever, al unui om deprins să poruncească și să fie ascultat. Un glas care-mi pare cunoscut. Sau e numai o amăgire?

Apoi, aceeași întrebare îmi răscolește întreaga ființă.

— Cine ești?

Cine sunt? Buzele mele caută în van să articuleze o vorbă. Nu se aude niciun sunet. O avalanșă de cuvinte mi-a năvălit în memorie. Știu ce e aceea iarbă și ce e acela cer, sau pământ, sau apă, dar nu pot rosti nicio vorbă. În capul meu e haos ca la începutul lumii. E un vârtej amețitor de culori cum n-am mai văzut nicicând, din care m-am ivit dintr-o dată, smuls fără menajamente de o forță nevăzută. Chipuri îmi defilează ca pe un uriaș panou luminos. Întâmplări pe care le-am trăit eu sau alții

mi se perindă cu o viteză halucinantă. Începe să-mi vâjâie capul. Sunt gata să-mi pierd din nou cunoștința.

Un alt glas se aude în încăpere. Pare a fi al unui om în vârstă. Se simte oboseala cuiva ajuns la capătul puterilor.

— Pentru astăzi e de-ajuns!

Ce e de-ajuns? Încerc să respir mai adânc și mă cuprinde și mai tare amețeala. În nări, aerul îmi pătrunde prin două tuburi. Îl aspir, se pare, cu ajutorul unei măști de oxigen. Dar de ce? De-abia acum pricep că brațul stâng îmi este imobilizat și ceva ascuțit îl străpunge. Un ac de perfuzie! Sunt, deci, pe un pat de spital. Am văzut în zeci de filme scena pe care o trăiesc acum. Un om înconjurat de ființe în halate albe care vor să-l readucă la viață după o lovitură primită într-o încăierare, după un accident. Dar cum am ajuns aici? De ce? Ce mi s-a întâmplat? Cine se agită în jurul meu?

Descoperirea acestor amănunte m-a istovit. Încet, încet, zgomotele din jurul meu se estompează. Din nou m-arunc în bezna ocrotitoare, ca într-un adăpost confortabil. Doar piuitul acela sâcâitor îmi mai răsună în urechi o vreme.

Moscova, luni 6 ianuarie 1992, 5:45

Locuitorii Moscovei înotau zgribuliți prin nămeții de zăpadă pe care utilajele învechite nu reușeau să-i înlăture. Erau înfofoliți în șube călduroase, iar clapele căciulilor le fereau urechile și obrajii de vântul tăios. Picioarele și le înveliseră în ziare înainte de a-și trage cizmele sau a-și pune bocancii. Cohorte de umbre se târau anevoie spre locurile lor de muncă, după un somn scurt și agitat în locuințe unde dormiseră claie peste grămadă.

Pe străzi se mai aflau încă, atârnate între stâlpi, ghirlande de becuri colorate, iar în vitrinele luminate anemic se mai zăreau Moși Gerilă de diverse dimensiuni, croiți din materiale ieftine, semne sărăcăcioase ale sărbătoririi trecerii într-un nou an de către un popor înfometat și încă ținut sub teroare. Câteva reclame luminau totuși viu, îmbiind la cumpărarea unor produse cu nume străine: Levy Strauss, Kent, Johnny Walker – rareori accesibile omului de rând. Ele făceau deliciul noilor îmbogățiți prin contrabandă, escrocherii, furt și

crimă care plecau la restaurant cu buzunarele burdușite de sute de dolari și cheltuiau în neștire, cu frenezia celui care mai are de trăit o singură zi.

Dar bărbatului care se afla în limuzina neagră, cu perdelușe la ferestrele laterale și la lunetă și străbătea ca fulgerul arterele largi, chiar pe mijlocul lor, rezervat mașinilor oficiale, nu-i păsa de spectacolul oferit de orașul decăzut dintr-o grandoare găunoasă. La miezul nopții, un apel telefonic îi tulburase pregătirile de culcare și-l convocase la stăpânul absolut al rușilor. Deși cel care îi poruncise să vină din zori îl ajutase în repetate rânduri, îl numise chiar și în postul pe care îl ocupa acum, acela de președinte al KGB, Mihail Sergheevici Cervenko se simțea strivit, redus la dimensiunile unei biete insecte atunci când asupra lui se ațintеau ochii de un albastru spălăcit ai șefului suprem.

Limuzina se prelinse pe lângă zidurile Kremlinului. Din loc în loc erau postate santinele care băteau din mâini și din picioare ca să se mai încălzească. Doar cele care vegheau la Mausoleul lui Lenin stăteau ca niște stane de piatră.

Odinioară, aici se desfășurau parade militare grandioase, aveau loc petreceri cu focuri de artificii, la care mii de bărbați și de femei, cu piepturi bombate de mândrie, își sărbătoreau bucuria de a aparține celui mai puternic popor din lume, constructor glorios al celei mai drepte orânduiri din câte au existat vreodată. Locul, deși neschimbat, inspira acum, unui observator atent, o impresie de delăsare și nesiguranță.

Din întuneric se decupă imaginea neclară a bisericii Vasili Blajenîi. Pe culoarul acela strâmt dintre biserică și zidul Kremlinului, pe gaura aceea de cheie se strecurase un avion condus de un tânăr neamț care, chipurile, se rătăcise și, în disperare de cauză, aterizase în Piața Roșie. Tocmai în inima comunismului! Numai pe un copil puteai să-l păcălești cu o astfel de gogoriță! Atunci căzuseră multe capete. Atunci se schimbase garda din jurul președintelui. Atunci se ridicaseră mulți în funcțiile importante pe care le dețineau și acum. Fusese o stratagemă care dusese până la urmă la dispariția colosului numit U.R.S.S. Fiindcă marele strateg al prăbușirii imperiului roșu a mai avut câteva sclipiri care l-au scos basma curată de pe scena istoriei. A inventat până și un puci îndreptat împotriva sa. O găselniță genială. În

urma acesteia, Rusia căpăta un alt conducător, iar bătrânul pișicher străbătea meridianele unul după altul, ținea conferințe, avea o fundație, primea bani de la nababii lumii. Unii se jurau că omul cu pata pe craniul său imens ar fi fost crescut special de agenturile de spionaj occidentale pentru a-l dărâma pe cel mai mare dușman pe care acestea l-au avut vreodată. Un robot care a executat la perfecțiune rolul încredințat și apoi a ieșit elegant, ovaționat de unii, dar și înjurat de cei care-și pierduseră privilegiile – în special mii de militari cu grade superioare care formau o armată inutilă acum, sau de milioane de oameni cinstiți cărora decenii la rând li se inoculase ideea de a fi aparținut celei mai grozave nații de pe planetă, iar acum descopereau cu stupoare că trăiseră urât, în locuințe mizere, fără să mănânce pe săturate, fără să se îmbrace civilizat, fără să știe ce se petrece cu adevărat dincolo de granițele imperiului.

Tusea discretă a șoferului îl avertiză pe șeful KGB că sosiseră la destinație. Se aflau în curtea Kremlinului, iar mașina se oprise în dreptul unei scări monumentale. Cervenko nu suporta să se repeadă nimeni să-i deschidă portiera. Era înalt, bine făcut, se mișca agil – încă se mai ducea pe terenurile de tenis sau la piscină, în ciuda celor 50 de ani ai săi. Deschise portiera și se repezi pe trepte. Un ofițer de serviciu îi ieși în întâmpinare, îl salută și-l conduse direct la Președinte.

Acesta stătea într-un fotoliu imens, din care nu se ridică și-i făcut doar un semn lui Cervenko să se așeze pe un scaun aflat în apropiere. Era un truc ieftin, pe care acest zdrahon care bea de dimineața până seara și de seara până dimineața nu se sfia să-l folosească – dorea să-l facă pe interlocutorul său să nu se simtă în largul lui. Îl domina printr-un simplu amănunt, îl ținea sub ascultare pentru a se ști cine e stăpânul. De altfel, aproape în orice ocazie apela la trucuri ieftine, care îl făceau deosebit de popular în ochii unor indivizi cu școală puțină și fără educație, socotindu-l unul de-al lor: ciupea secretarele de fund, dansa în public ca un urs beat, făcea glume deocheate, izbucnind el primul în râs.

— Cum e, Mihail Sergheevici?

Era o altă capcană pe care o întindea colaboratorilor săi. Punea o întrebare generală, fără să se refere la ceva anume, o invitație la comunicarea unor lucruri importante sau la simple turnătorii.

— Toate sunt bune, spuse cu prudență Cervenko.

Răspunsul îl scoase din sărite pe ocupantul fotoliului. Ca împins de un resort uriaș, se ridică rapid și se duse totuși, cu greutate, până la biroul masiv pe care se aflau împrăștiate hârtii pentru a crea impresia de lucru intens. Alături se găsea o masă mai joasă, pe care se aflau telefoane care făceau legătura cu orice punct al globului. Pe undeva se afla și valiza cu cifru secret care îi permitea, în caz de nevoie, să declanșeze și un război nuclear.

— Cum adică toate sunt bune? tună Arkadi Feodorovici Matușin.

Scoase dintr-un compartiment al biroului o sticlă plină pe jumătate cu votcă, fără să se sinchisească de prezența celuilalt, și-și turnă într-un pahar din care mai băuse în așteptarea oaspetelui său. Ridică paharul, îl privi în zare și-l dădu peste cap ca și cum ar fi băut un suc.

Cervenko își văzuse de zeci de ori șeful în astfel de ipostaze. Sticlele se goleau cu o mare repeziciune, fără să aibă, măcar în aparență, vreun efect asupra Președintelui. Doar sclipirea mai vioaie a ochilor era un semn neobișnuit. Delegațiile străine pe care le primea și care îl vedeau pentru prima oară nu sesizau decât un iz ușor de alcool, dar nici o poticneală în vorbire. Și totuși, de câteva ori, o făcuse lată, se dăduse în spectacol, nu reușise să participe la întruniri importante fiindcă zăcea beat mort pe câte o canapea dintr-un birou, în vreme ce în jurul lui se dădeau de ceasul morții inși care încercau, prin diverse mijloace, să-l trezească, să-l readucă în simțiri. Așa ceva i se întâmplase o dată și când plecase cu avionul în străinătate. Pe aeroportul din țara pe care trebuia s-o viziteze îl așteptau cu nerăbdare oficialitățile. După aterizare, timp de câteva ceasuri, Matușin, care în timpul călătoriei băuse ca un apucat, ca să-și alunge frica de avion, n-a reușit să coboare pe covorul roșu hărăzit înalților oaspeți. Și totuși, n-a izbucnit nici un scandal. Episodul a fost tratat cu umor, ca gluma nevinovată a unui ștrengar. Iar unii au început să zică, pe la colțuri, că ori de câte ori Matușin are vreo încurcătură se preface a fi mult mai beat decât e în realitate. Așa s-ar explica și desele lui absențe sub pretextul unor cure de dezalcoolizare; scurte răgazuri pentru a chibzui ce hotărâri să ia.

— Cum adică toate sunt bune? reluă Arkadi Feodorovici, de data asta pe un ton mai blând, ca și cum

băutura l-ar fi îmbunat dintr-o dată. Imperiul nostru e amenințat cu destrămarea, iar tu zici că toate sunt bune. Republicile baltice își fac de cap; cei din sud au luat-o și ei razna. Vor in-de-pen-den-ță! silabisi el cu dispreț. Or să fie ei independenți când mi-oi vedea ceafa. I-am lăsat puțin slobozi și-acum nu mai țin socoteală de mine. De mine? repetă el cu uimire, care sunt numit așa cum nimeni înaintea mea n-a mai avut curajul, de zeci de ani, să-și spună: țar al Rusiei. Și nu numai al Rusiei. E vremea să le arătăm ce înseamnă pentru noi. Niște gunoaie pe care le spulberăm când ne vine chef. O să-i adun pe conducătorii ăștia ai lor ca în vremurile bune și am să-i pun să-ngenuncheze și să ceară iertare. Îi voi zdrobi! Și pe ei, și pe susținătorii lor. Vor redeveni ce-au fost dintotdeauna: niște sclavi. Măreața Rusie va renaște mai mândră ca niciodată!

Cervenko asistase în repetate rânduri la izbucnirile megalomanice ale Președintelui. Dar parcă niciodată nu-l văzuse ca azi. Nu mai zărea nimic în jur. Chipul roșu și buhăit era de nerecunoscut. Căpătase în ochi sclipiri bestiale. Ce l-o fi apucat? Cine l-o fi scos din sărite în asemenea hal? Oare alcoolismul îl atinsese mai mult decât se credea? Dacă se curăța, următorul l-ar fi zburat imediat pe Cervenko. Încă nu-și consolidase o poziție care să-l scutească de orice grijă. Cine venea în locul lui Matușin îl alunga ca să-și pună omul lui de încredere. Așa procedează oricine, în orice parte a lumii.

Între timp Președintele mai dăduse peste cap un pahar și, adâncit în fotoliu, amuțise. Era vădit preocupat de ceva pe care nu știa cum să-l exprime în vorbe. Vinișoarele vinețiii care-i brăzdau nasul erau și mai vizibile. Își scosese haina și-și suflecase mânecile de la cămașă. Cravata zăcea pe un braț al fotoliului.

Cervenko profită de liniștea care se așternuse și aruncă o privire prin încăperea uriașă. În mijlocul ei era o masă imensă, cu douăzeci de scaune. Din loc în loc, lângă pereți, erau mese înconjurate de două-trei fotolii. În capătul cel mai îndepărtat, unde se aflau ei, se găsea biroul Președintelui. Pe jos erau întinse mai multe covoare de Buhara care, însă, lăsau să se vadă porțiuni de parchet bine îngrijit. Afară erau minus zece grade, dar înăuntru era o atmosferă plăcută. Dacă i s-ar fi oferit o ceașcă de cafea, Cervenko s-ar fi simțit de minune. Nu lua prea în serios orice izbucnire a lui Matușin. Țineau

unul la altul, în ciuda firilor deosebite. Își prețuiau, unul altuia, viclenia pe care o aveau și care îi propulsase pe scara socială. Și mai știau că au nevoie să se sprijine reciproc.

— În România cum e?

Cervenko s-ar fi așteptat la orice întrebare, numai la asta nu. Descumpănirea provocată de surpriză i se așternu pe chip. Se foi neliniștit. Scurtul răgaz luase sfârșit. Trebuia din nou să fie atent la ce i se spune și la ce spune, pentru ca nu cumva să stârnească din nou mânia interlocutorului său.

— Cum să fie, Arkadi Feodorovici? Liniște și pace. Anul ăsta vor avea alegeri. România e sigură. E omul nostru în frunte.

— Sigură pe dracul izbucni din nou Președintele, cu o asemenea violență încât secretarul băgă speriat capul pe ușă, dar dispăru imediat, la un semn. Șnapanul ăla zâmbăreț o cam dă cotită. Trage prea mult cu ochiul spre Occident. Se dă de-al nostru, dar oricând ne-ar trăda dacă i-ar întinde ăia o bucățică mai grasă. N-am deloc încredere în el. E o șulfă!

— Atunci, să piardă alegerile? E cam greu, dar la o adică…

Arkadi Feodorovici Matușin se uită fioros la el.

— Prea puțin, Mihail Sergheevici, prea puțin! Vreau să nu mai aud de România. Trebuie să dispară. Praful și pulberea să rămână în locul ăla. Cum spun astronomii? O gaură neagră. Prea ne-au sfidat de-a lungul istoriei. Prea ne urăsc și ne socotesc piaza rea a omenirii. Noi de ce nu i-am urî? Întotdeauna le-am vrut numai binele – i-am ținut aproape de noi, am încercat să le conducem viața, fiindcă nu sunt capabili să și-o țină singuri în mână. Sunt ca niște copii cărora trebuie să le îndrumi fiecare pas. Fă-i să dispară, Mihail Sergheevici, fă-i să dispară! Nu te mai holba așa la mine. Sunt în toate mințile. Provoacă un război civil ca în Iugoslavia. Înscenează apoi conflicte la granițe. Creează prilejul pentru ca armatele noastre să intervină și să-i treacă prin foc și sabie, pentru a instaura pacea în zonă și a aduce, lângă Basarabia, încă 237.000 kilometri pătrați. Pare puțin în comparație cu teritoriul nostru. Dar nu ne mai putem permite ca în coasta noastră să mai existe acest dușman de veacuri. În cântecele lor, în poeziile lor, în articolele gazetarilor pe care îi au azi sau i-au avut odinioară, răzbate aceeași ură față de ruși.

Zdrobește-i! Am avut o ocazie în decursul istoriei noastre și am ratat-o din pricina unui nemernic!

Arkadi Feodorovici Matușin se ridicase din nou din fotoliu, își mai turnase votcă, o băuse cu voluptate, ca și cum nu se mai atinsese de mulți ani de băutură, și începu să se plimbe cu pași largi prin încăpere. Cervenko îl urmărea pierit. Nu cumva bătrânul se țicnise? Era mai beat decât părea? Într-o vreme în care marile puteri se purtau cu mănuși cu cele mai neimportante state, să se hazardeze rușii să radă de pe fața pământului un popor numai pentru că e de o altă origine și vorbește o limbă care nu e slavă?

Președintele îi ghici frământarea. Zâmbi, se apropie de el și-i puse mâna grea pe umăr. Strânse așa tare încât Mihail Sergheevici se strâmbă de durere.

— N-ai nici o grijă, nu sunt beat. Și nici n-am înnebunit. Pentru o astfel de acțiune avem un moment deosebit de prielnic. Nimeni n-ar sări în ajutorul României în această clipă. Americanii de-abia au terminat povestea cu Saddam și-și sărbătoresc victoria. Anglia și Franța sunt prea slabe și prea lașe pentru a interveni. Germania e ocupată cu plata reunificării. Așa că dacă acționăm cu iuțeală, avem succesul asigurat. Totul se bazează pe surpriză și ingeniozitate. Nimeni nu ni se va împotrivi. Vor fi niște proteste la O.N.U. și cu asta basta!

Cervenko încă nu-și revenea din uluială. Matușin nu-l mai băgă în seamă. Își continuă cu același elan peroarația, făcând incursiuni în istoria relațiilor dintre cele două popoare care, prin anii ’50, aclamau cu ipocrizie că vor fi „înfrățite veșnic”. Descrise încleștări de armate și termenii unor tratate mincinoase, aminti în treacăt de pactul Ribbentrop-Molotov, înșiră cu satisfacție roadele ocupării României de către trupele țariste și, mai târziu, de cele sovietice.

— Da, da, rușii au avut un prilej extraordinar să-i vadă la pământ pentru totdeauna pe români. După cum îți spuneam, cineva ne-a dejucat planurile. Știi cine anume?

Cervenko nu era prea tare la istorie. Nici de politică nu era prea interesat. Pe el îl preocupau numai mișcările profesioniștilor săi și ai altor agenturi, se-nnebunea să organizeze lovituri sau să le dejoace pe ale altora. Avea la activ multe acțiuni soldate cu un succes eclatant, pe care alții le obțin după mulți ani de trudă și cu mult efort.

— Nu, Arkadi Feodorovici.

Președintele își gusta triumful fără să ascundă. Mulți îl socoteau un necioplit, un țărănoi neștiutor de carte, parvenit în funcție datorită numai vicleniei. Puțini știau câte ore zăbovise el cu cărțile de istorie în mână, cu amintirile unor șefi de state sau diplomați de carieră pe care îi studiase cum acționaseră în diferite împrejurări și de la care își îmbogățise experiența. Avea o memorie fenomenală. Ținea minte anii între care domnise un principe obscur, știa când avusese loc o bătălie oarecare în Antichitate.

— Ai uitat de al doilea război mondial? Ai uitat cum au ocupat Odesa? Ai uitat cum mămăligarii ăia au ajuns până la Stalingrad? Italienii n-au fost așa de înverșunați împotriva noastră așa cum au fost românii. Trebuie să recunoaștem, sunt buni soldați. Ascultători, curajoși. Se mulțumesc cu puțin. I-a condus criminalul acela de Antonescu. Iar când soarta războiului s-a întors și am început să-i fugărim pe nemți, am ajuns dincolo de Prut. Ar fi fost un fleac să trecem prin pârjol toată țara. Ai auzit de operațiunea „Pământ gol”?

Cervenko îi făcu semn cu umilință că nu auzise Matușin se opri din plimbarea sa prin încăpere și-i țintui cu privirea. Parcă privea un gândac apărut pe neașteptate în calea lui.

— Nici n-aveai cum să auzi. Planul e păstrat în arhivele cele mai secrete. E vorba de un plan al lui Stalin de a desființa România ca stat. Atunci, în 1944, ar fi fost o ocazie minunată ca să nu mai existe picior de român. Nimeni nu ne-ar fi tras la răspundere. În fond, fusesem atacați și invadatorului i se putea aplica orice pedeapsă am fi vrut. I-am fi putut omorî până la ultimul și nimeni nu ne-ar fi acuzat cu nimic. Cine ar fi îndrăznit în acele momente? Prestigiul poporului sovietic care se opusese cu atâtea sacrificii și curaj agresorului hitlerist era imens. Iar prestigiul și puterea lui Stalin n-aveau egal.

Matușin își trase răsuflarea. Cervenko îl privea electrizat.

— Și totuși, cineva a avut o intuiție genială. Și, datorită lui, armata română a întors armele împotriva fostului aliat. Iar planul „Pământ gol” n-a mai putut fi pus în aplicare. S-a dus de râpă.

Matușin făcu o pauză și-și reluă plimbarea prin încăpere. Acum, când ziua își intrase în drepturi, luminile

uriașului candelabru din tavan deveniseră inutile, dar ardeau în continuare.

— Cine-a fost acel om? întrebă intrigat Cervenko.

— Regele României.

Cervenko auzise vag de Regele Mihai. Știa cum îl urmase armata română când îi ceruse acesteia să se ridice contra nemților. Mai auzise și de modul cum fusese silit să abdice după ce se instalase primul guvern comunist în România. Și că trăia undeva, în exil.

— Da, da, continuă Matușin. Regele Mihai. El ne-a împiedicat să facem scrum România. Au trecut aproape cinci decenii de atunci. Mai e încă în viață.

Președintele își mai turnă un pahar și-l bău cu aceeași repeziciune. Își mai umplu unul, dar nu-l duse la gură. Părea să-i fi venit o idee și nu știa dacă e bună sau rea.

Deodată, lăsă paharul pe birou și se repezi la Cervenko. Îmbrățișarea lui aproape că-l sufocă pe Mihail Sergheevici. Mirosul puternic de băutură îi întoarse stomacul pe dos.

— Asta e! E o idee minunată! Fă-l să dispară, Mihail Sergheevici! Fă-i felul într-un moment în care se află chiar în România. Va izbucni, cu siguranță, o răzmeriță. Se vor încăiera și se vor omorî. Iar noi vom avea un motiv să intrăm cu trupele noastre și să-i nimicim.

Cervenko auzise multe de la șeful lui până acum. Îi ceruse să găsească probe împotriva unor adversari pe care dorea să-i elimine; îl amestecase și în câteva asasinate și intoxicări ale americanilor. Dar nu-și amintea să-i fi trecut vreodată prin cap o astfel de grozăvie, care avea să se lase cu încleștări armate.

Și, pe deasupra, știa că Regele Mihai nu primea viză ca să intre în România.

— Dar cei de la conducere nici nu vor s-audă de rege. Nu-l lasă nici să calce în România.

Matușin avea sclipiri vesele în ochi.

— E un fleac pentru tine, Mihail Sergheevici, să-i convingi pe câțiva politicieni să-l primească în țară. O joacă de copii.

Apoi, ochii lui Matușin căpătară luciri triumfale.

— Istoria ne va fi recunoscătoare, Mihail Sergheevici Cervenko.

București, luni 6 ianuarie, 7:00

Exact la ora la care Cervenko trebuia să se prezinte la întâlnirea cu șeful său, într-o garsonieră dintr-un bloc de pe șoseaua Colentina se trezea un bărbat în vârstă de 60 de ani. Își privi ceasul deșteptător – arăta fix ora șapte. Se duse tremurând până la baie, încercă dacă e apă caldă, se lămuri că nu este, așa că se spălă până la brâu cu apă rece. Se duse apoi în bucătărie și dădu drumul la aragaz, ca să se mai încălzească. Gazele abia pâlpâiau, dar reuși să-și prepare două ochiuri și o cafea. Mâncă tacticos și-și băut cafeaua în camera unde nu aprinsese lumina.

Într-un târziu, zorii se iviră cenușii. Pe fereastră se zărea un cartier mohorât, cu blocuri construite fără nicio urmă de fantezie, cutii de chibrituri unde se refugiau ca animalele ființe care roboteau în fabrici, care lucrau în laboratoare sau predau la catedră. Era uniformizarea pe care o impuseseră cele patru decenii de comunism, una din modalitățile de stăpânire a unei nații care nu mai crâcnea orice i s-ar fi întâmplat.

De-abia după ce se mai lumină, începură să se deslușească mobilele din cameră, obiectele de care era înconjurat acest bărbat uscățiv, cu un ușor început de chelie, a cărui principală realizare în viață era cumpărarea în rate a acestei garsoniere unde trăia singur. Un pat, un dulap pe care se afla un geamantan scorojit, o oglindă în perete și un raft de cărți. Atât agonisise într-o viață de om. Pe pereți avea zeci de fotografii. Ele reprezentau una și aceeași persoană. Din copilărie până la bătrânețe. Regele Mihai al României. Împreună cu mama lui. Printre colegi de școală. La încoronarea de la Alba Iulia. La volanul unei mașini. Lângă Antonescu, privind defilarea trupelor române.

— Bună dimineața, Majestate! rosti bărbatul cu toată seriozitatea.

Nu-l vizita nimeni și nu vizita pe nimeni. Existența lui se desfășura de multă vreme după un program riguros, de la care nu se abătea. Și în dimineața asta se îmbrăcă și ieși după ce mai aruncă o privire în jur, ca nu cumva să fi uitat lumina aprinsă, aragazul deschis sau apa curgând. Închise ușa în urma lui, răsucind de două ori cheia în yală și de patru ori într-o broască suplimentară cu o lamă lungă. Se ferea de parcă avea de protejat o comoară. Potrivi apoi mai bine eticheta aflată în dreptul soneriei pe

care era scris un nume de o banalitate covârșitoare: Mihai Popescu. Chemă liftul și coborî în stradă. Când deschise ușa de la bloc, o rafală de vânt îi biciui fața. Se zgribuli de frig. Trase aer în piept, ca pentru a prinde curaj. Se amestecă în șuvoiul de oameni care se târau spre troleibuze, autobuze, metrou, perfect anonim în paltonașul lui ponosit, cu nimic de luat în seamă, pregătit să înfrunte o nouă zi de lucru. Până la serviciu schimbă două mașini în care călători strivit, îmbrâncit, atent la hoții de buzunare care operau cu o mare iuțeală și dexteritate.

Ziua lui de lucru la Institutul de geodezie, fotogrammetrie, cartografie și organizarea teritoriului trecu fără nici o întâmplare semnificativă. Nu participă la discuțiile aprinse dintre colegii săi de birou, interesați de disputele politice. De altfel, știindu-l mereu retras și mut, aceștia nici nu-i cerură vreo părere. Nu-și ridică nasul din caietele unde trebuia să transcrie observații asupra unor terenuri pe baza datelor furnizate de cercetările întreprinse din avion. În pauza de prânz își scoase un pachețel de mâncare cu două sandviciuri pe care le rontăi ca un șoricel grijuliu să nu se risipească nicio firimitură. La ora 16, fără să privească la ceas, își strânse lucrurile și le vârî prin sertarele biroului, își puse paltonașul subțire, îngăimă un salut și o porni spre casă. În ciuda frigului, o luă pe bulevardul Expoziției unde se afla institutul, și o bucată de drum merse pe jos. Se opri și la un magazin de unde cumpără o jumătate de kilogram de salam, un pachet de unt și o pâine. Introduse un plic într-o cutie poștală aflată la o intersecție. Mai rătăci încă un sfert de oră pe străzi și apoi se urcă într-o mașină aproape goală de astă dată. Ajuns în casă, se dezbrăcă, făcu un duș – la ora asta era apă caldă – și își îmbrăcă pijamaua. Bău un ceai și mâncă o felie de salam cu pâine. După care se vârî în pat, ca să urmărească un nou episod din serialul *Dallas.* La ora 23 stinse televizorul și lumina. În drum spre pat rosti în șoaptă spre pereții cu fotografii:

— Noapte bună, Majestate!

București, luni 13 ianuarie, 8:00

Trezirea din somn a senatorului Ionel Turicu fu mai grea ca de obicei. Trăsese din nou un chef la Select, localul lui favorit, în compania unor admiratori din provincie care îl îndopaseră și se îndopaseră cu icre

negre, cu pui de baltă, somon, cu sarmale și mici, totul stropit din belșug cu whisky de cea mai bună calitate și cu o Fetească de Jidvei. Puseseră țara la cale, studiaseră ce șanse aveau la alegerile din toamnă, ce alianțe se puteau realiza, ce filiale se mai puteau înființa. Un moment de care își amintea cu plăcere fusese acela când într-un elan provocat de băutură, unul dintre convivi creionase tabloul alegerii lui Turicu ca președinte al României: „Turicu e omul care ne trebuie. El e omul providențial. Numai el ne poate readuce pe făgașul din care ne-a smuls lovitura de stat din decembrie 1989.” Senatorul îl potolise cu un gest moale pe prozelitul luat de aburii alcoolului, dar în sinea lui exulta. Încă nu se gândea să candideze, era încă tânăr, mai avea timp, dar era foarte bine ca de pe acum să se întrețină în națiune o stare de așteptare, să i se inculce ideea providențialității pe care ar reprezenta-o senatorul pentru poporul dezamăgit de noua stare de lucruri, să i se repete mereu cum ar urni el, dacă ar avea putere, mecanismul justiției neputincioase azi în fața corupției și a escrocheriilor. Era atât de înduioșat de scena învestirii lui ca președinte peste toți românii pe care, în taină, și-o imaginase de sute de ori, încât, la rugămintea unor comeseni, se apucă să recite din propriile sale versuri și, cu gândul la reședința pe care o va avea în caz de izbândă, la Palatul Cotroceni, izbucni în plâns. Cei prezenți își sporiră laudele, îl îmbrățișară urându-și numai succese și rămaseră copleșiți de sensibilitatea poeziilor și a recitării.

Totul fusese foarte frumos, foarte util și se terminase la patru dimineața, așa cum era obiceiul, cu un cântec ce spulberase liniștea din cartierul rezidențial: „Noi suntem români!”. Unii behăiau cu dumicatul încă în gură, alții încurcau cuvintele și, sub privirea severă a șefului partidului, se poticneau și mai tare, alții parcă lătrau sau guițau – nici unul n-avea voce, iar băutura le alterase și mai mult corzile vocale. Doar la refren toți își reveneau și își urlau, cât îi ținea bojocii, bucuria de a fi români. Apoi petrecerea se sparse și românii, ajutați de chelneri, se rostogoliseră spre Mercedesurile lor ultimul răcnet și-și luaseră valea.

Într-adevăr, fusese o întâlnire reușită. Dar pe el, acum, îl durea capul. Zadarnic încerca nevasta să-l determine să se dea jos din pat. Lui nu-i mai ardea de

nimic. Îi venea și mai greață la gândul că trebuia să ia astăzi cuvântul în Parlament.

Într-un târziu se duse totuși la baie și, ținându-se cu mâinile de marginile closetului, vomă îndelung amestecul bizar de tocătură cu icre negre, de mămăligă cu scoici. Trase apa și privi tâmp cum dispare pata aceea informă. Se târî înapoi în pat, complet sfârșit, și mai zăcu o oră. De-abia după aceea se mai împletici încă o dată la baie, mai vomă – de data asta în chiuvetă, mai mult un lichid galben – și se vârî sub duș. Își biciui suta de kilograme, alternând apa fierbinte cu apa rece. Spre deosebire de Mihai Popescu și de alte sute de mii de bucureșteni, senatorul și șeful de partid avea întotdeauna apă clocotită și apă rece, iar camerele erau iarna calde și răcoroase vara, grație sistemului de aer condiționat. În garaj îl așteptau trei mașini, în fața porții avea microbuze de cărat marfă sau persoane în provincie, avea câteva proprietăți unde se refugia când se plictisea de București, iar conturile de la bancă – pe numele unor rude – îi erau cât se poate de bine garnisite.

Ieși din cadă și se șterse cu un prosop gros și uriaș. De-abia după aceea se privi în oglindă. Imaginea era acceptabilă. Începuse să-și revină. Mustața nu-i mai stătea pleoștită. Ochii nu-i mai erau roșii. Pielea obrazului nu-i mai atârna fleșcăită. Era din nou sigur pe sine însuși. Avea din nou aplombul care îi speriase pe adversarii săi. Cu o oră mai înainte ar fi jurat că nu mai pune băutură în gură. Acum pregăti un șpriț slab și-l dădu peste cap. Simți că puterile îi cresc.

Se îmbrăcă în grabă, cu ochii la ceas. Mai avea puțin și era gata să intre în arenă. Costumul alb îi venea ca turnat. Își trase paltonul și-și puse la gât un fular roș. Își sărută nevasta pe amândoi obrajii, în semn de împăcăciune și coborî treptele până în curtea unde îl aștepta, cu șapca în mână, în ciuda gerului, șoferul. Îi răspunse cu un gest la salut și se așeză pe bancheta din spate. Șoferul închise cu grijă portiera și se urcă la volan. Porniră în trombă, așa cum îi plăcea senatorului să meargă, deși nu știa să conducă. O mașină cu trei bodyguarzi încerca să nu le piardă urma.

La stop un puști le întinse *Știrile dimineții.* Șoferul îi vârî în mână niște bani și luă ziarul pe care i-l pasă patronului său. Acesta îl luă cu infinite precauții, de parcă ar fi trebuit să apuce un șobolan mort. Își aruncă o privire

la editorialul de pe prima pagină. Încă din titlu înțelese că îi este consacrat. Gazetarul acela piticot îl înjura din nou. Îl făcea un Pârțache al României, care infesta locurile pe unde trecea. Îl făcea albie de porci – demagog, impostor, turnător la securitate, bișnițar, escroc. Tocmai pe el, despre care o lume întreagă trebuia să știe că va veni pe un cal alb și va împărți dreptatea! Avea să-i răspundă imediat în propria lui gazetă. Lectura asta matinală îi redase tonusul. Îl remontase. Avea să tune și să fulgere din nou împotriva privatizării. Și avea din nou să-l desființeze pe Regele Mihai care trebuia socotit de națiune drept cel mai mare dușman al țării.

Los Angeles, joi 30 ianuarie

Milioane de dolari ar fi dat și C.I.A., și Mossad, și KGB, și Intelligence Service să cunoască adevărata identitate a proprietarului vilei de la numărul 15 B de pe strada Elm din Los Angeles. Chipul nu i-l văzuse niciodată cineva care ar fi putut să-l incrimineze pentru faptele sale. De aceea și era numit „Omul cu o mie de fețe”. Cel mai căutat ucigaș de profesie din lume. Carlos era un biet copil în comparație cu el. Carlos era știut, fusese zărit în repetate rânduri, uneori se descoperea cu precizie unde se ascunde. Numai din pricina unor gafe comise de serviciile secrete nu fusese încă prins. În schimb, despre Ferd Coler –, vecinii săi actuali îl știau sub alt nume – nimeni nu bănuia nimic referitor la crimele pe care le comisese. Se stabilise de un an în Beverly Hills și ducea o existență potrivită pentru un om de afaceri încă tânăr – avea patruzeci și cinci de ani, dar arăta de 35 – care luptase în Vietnam, fusese rănit și decorat – decorația o șterpelise în toiul unei petreceri la care un fost combatant contra Vietcongului se cherchelise în așa hal încât a fost o joacă de copii să-i ia și acte și decorații, pe care apoi le falsificase cu pricepere de meseriaș desăvârșit. Rana însă fusese reală, iar pe brațul său stâng, deasupra cotului, se lăfăia o cicatrice urâtă, semn al unei tăieturi de cuțit. Episodul nu avea nicio legătură cu asasinatele pe care le comisese. Nimerise, într-o noapte, absolut din întâmplare, într-un cartier mărginaș din Chicago – pe atunci locuia acolo – unde tocmai izbucnise un conflict între două bande de

derbedei. Coler fusese luat prin surprindere în vălmășagul celor 15-20 de indivizi cu plete și tatuaje pe piept, care se băteau cu bâte, lanțuri și răngi de fier, se împungeau cu niște cuțitoaie mari, alergând pe stradă, țipând și înjurând și lovind pe oricine le ieșea în cale. Ar fi trebuit să se ducă la un spital, fiindcă sângera ca un porc înjunghiat, dar „Omul cu o mie de fețe" strânsese din dinți și apelase la cunoștințele sale medicale ca să se oblojească. Din întâmplarea aceea din tinerețe Ferd trăsese învățăminte și nu se mai aventurase prin locuri despre care habar n-avea, unde s-ar putea petrece lucruri scăpate de sub control. Chiar îl înfiorase ideea că era posibil ca un ucigaș să se strecoare pe sub nasul tuturor polițiștilor din lume, dar să crape fiindcă, datorită hazardului, îi cădea în cap un ghiveci de flori de la etajul zece.

Se retrăsese într-o izolare pe care toți cei din jur i-o respectau – erau la curent cu moartea, nu demult, într-un accident de mașină, a doamnei Coler. Într-un cartier în care oamenii nu prea se înghesuiau să-și facă vizite unul altuia, trăiau într-un cerc restrâns, sau plecau deseori pentru multă vreme din oraș, nimeni nu întreba de nimeni atâta vreme cât nu deranja pe nimeni, aici nefiind o ambianță propice, ca în unele țări europene, pentru bârfe la gard, pentru iscodirea vecinilor și amicilor de conjunctură, bazate pe împrumuturi de crătiți, de sare sau de alte nimicuri. Beverly Hills rămânea un cartier select, bine îngrijit, inaccesibil celor cu bani puțini în pungă, strașnic păzit – vilele îngropate în verdeață erau legate la un sistem de alarmă care alerta, în caz de nevoie, poliție, salvare, pompieri. Nici un hoț cu mintea zdravănă nu se apuca să jefuiască o casă aici. Pe urmele lui s-ar fi lansat imediat o armată întreagă care l-ar fi prins cât ai clipi.

Ferd Coler stătea mai mult în salonul casei, trântit pe canapea sau în fotoliu, citea, se uita la televizor. Câteodată scria povestiri polițiste, cu o ușurință remarcabilă, pe care, după ce le termina, le rupea. De fapt, toate narațiunile erau autobiografice, istoriseau propriile lui fapte. Ar fi fost o mană cerească să încapă în ghearele celor aflați pe urma lui. N-ar mai fi avut nevoie de o altă incriminare.

„Omul cu o mie de fețe" își era lui însuși indiferent, așa cum îi erau indiferenți toți oamenii. Nu se iubea și nici nu se ura. În lungile ceasuri de singurătate, ascultând muzică, nu încercase niciodată să se analizeze. Era ca un

mecanism bine pus la punct care funcționa ireproșabil, executând programul său de viață fără să se întrebe de ce este acesta și nu un altul. Un robot care, din când în când, primea câte o comandă și o executa cu sânge rece. Onorariul pretins era întotdeauna piperat. Dar nimeni nu protesta. De altfel, nici nu accepta orice comandă. Executa numai președinți de stat – avea doi la activ –, miniștri, oameni de afaceri importanți. Nimeni nu știa de unde vine și unde dispare. La un moment dat fusese într-o mare primejdie. Scăpase cu aceeași abilitate de care dăduse dovadă în orice altă ocazie. Cineva penetrase sistemul lui de preluare a comenzilor și i se propusese să-l lichideze pe un mare industriaș. De fapt, i se întinsese o capcană. Cel care se oferise să fie momeală – într-adevăr, un mare industriaș – fusese torturat de Coler până când acesta mărturisise cu cine era în cârdășie. Culmea, nu era vorba de poliție, ci de un ucigaș plătit, invidios pe cota de succes a „Omului cu o mie de fețe”. Pe individ îl costase viața, iar marele industriaș, după ce achitase onorariul pentru propria sa execuție, conform înțelegerii, fu și el lichidat.

Existența pe care o ducea nu i se părea nicidecum monotonă. Uneori dispărea din oraș și agăța câte o prostituată pe care o poseda în vreun motel sau chiar în mașină și pe care, la sfârșit, o recompensa regește. N-avea nevoie de tandrețe sau de dragoste și nici el nu era capabil să se atașeze de cineva. Ducea exact traiul care-i convenea de minune. Nu-i călca nimeni pragul. N-ar fi lăsat în ruptul capului nici măcar o femeie de serviciu să aibă grijă de gospodărie. Își pregătea singur bucatele, își spăla rufele cu mașina automată – ce mare scofală era s-o pui în priză, să trântești în ea rufele, să miști câteva butoane și apoi să le scoți gata stoarse. Mai rămânea călcatul lor, dar pe Ferd Coler operațiunea asta îl destindea, îl ajuta să-și ordoneze gândurile, dacă pregătea o nouă lovitură, sau să-și readucă în memorie întâmplări din trecutul său pasionant.

Văzuse lumina zilei într-un orășel din Arizona. Fotografii care începuseră să se îngălbenească îl înfățișau jucându-se cu mama și cu tatăl lui pe o pajiște multicoloră, sau dându-se într-un leagăn, sau stropindu-și părinții cu apa din bazinul în care se bălăcea. Viața și-ar fi urmat cursul obișnuit al celor din categoria sa socială, a fiilor de funcționari cu un salariu îndestulător. Și dacă

totul ar fi decurs normal, n-ar mai fi ajuns ca un robot care execută cu precizie comenzile primite. Ar fi cunoscut emoțiile provocate de prietenie, de iubire, ar fi dorit să fie înconjurat de oameni, să se căsătorească, să aibă copii. Dar destinul lui luase o altă turnură după ce doi indivizi beți năvăliseră în casa lor, îi omorâseră părinții și luaseră banii pe care îi găsiseră și câteva obiecte de valoare. Scăpase cu viață numai fiindcă în noaptea aceea rămăsese la niște prieteni ai familiei. Adormise pe o canapea și, la insistențele gazdelor, ca să nu-l mai deranjeze, ca să nu-l mai scoale din somn, mama și tatăl lui îl lăsaseră să doarmă acolo până dimineața, când aveau să vină să-l ia.

Avea pe atunci zece ani. Își așteptase ceasuri în șir părinții. Sunase de zeci de ori la telefonul de acasă la care nu-i răspundea nimeni. Până la urmă, îngrijorate, gazdele lui îl suiră în mașină și o porniră împreună cu el să vadă ce se întâmplase.

Multe i se șterseseră din memorie, dar ziua aceea n-avea cum s-o uite niciodată. Era la amiază, soarele lumina blând, fluturii se încăierau pe straturile cu flori de pe trotuare, intrase primul în casa unde avusese loc măcelul. Încă înainte de a zări trupurile ciopârțite, simțise în aer adierea unei primejdii. Nu izbucnise în plâns la vederea bălților de sânge. Rămăsese numai împietrit. Parcă în clipa aceea îi luase cineva orice urmă de sentiment. Degeaba în jurul lui izbucniră țipete, se auziră hohote de plâns. El devenise imun la orice suferință. Privea ca un străin cadavrele celor care îl adoraseră și pe care îi adorase, se uita la obiectele răvășite și la petele de sânge de pe covoare ca un anchetator din afară, dornic să nu scape nici un amănunt semnificativ pentru investigația sa. Vânzoleala din jurul lui n-avea nici o legătură cu el. Refuzase să fie adoptat de familia prietenă cu părinții săi și preferase să intre la orfelinat. Devenise tăcut, dur, de temut. Fusese un elev eminent și un student strălucit. Dar nu lucrase niciodată în profesia pentru care se pregătise. Își jurase să aducă numai nenorociri lumii în care se ivise și care îi răpise orice posibilitate de a se bucura.

Primele lui victime fuseseră cei doi scelerați care îi uciseseră mama și tatăl. Avocați abili mutaseră procesul dintr-un stat în altul și reușiseră să evite o condamnare la moarte. Ucigașii aveau să ispășească doar închisoare pe viață. Pedeapsă care, după câțiva ani și după intervenții, avea să se reducă. Până la urmă era posibil să fie eliberați.

Ferd Coler încercase în mai multe rânduri să le facă de petrecanie în închisoare. Nu reușise. Era înzestrat cu multă răbdare. Știa tot ce făceau, unde se aflau, până și ce mâncau. Mica avere pe care o moștenise îl scutea de griji materiale. Stătea la pândă ca o fiară care își așteaptă prada. De-abia când împlinise 25 de ani reușise să se răzbune. Criminalii fuseseră transferați dintr-o închisoare în alta. Nefiind socotiți importanți, paza fusese asigurată cam de mântuială. Exact când coborau dintr-o mașină la granița statului ca să se urce în alt vehicul, răsunară două focuri. Ambii căzură pe asfalt fără să aibă nici măcar timp să-și schimbe expresia zâmbitoare a fețelor. Cel care îi executase – un individ cu un ciorap pe față – dispăruse rapid purtat de o limuzină furată pe care o abandonase după câțiva kilometri, continuându-și drumul pe jos sau făcând autostopul.

În tihna garsonierei în care locuia pe vremea aceea în New York se întrebase dacă moartea celor doi criminali îl bucurase sau nu.

De fapt, nu simțise nici ură, nici bucurie. Știa doar că trebuie să-i omoare și, după aceea, să facă în așa fel încât el să nu fie prins și să scape cu viață. Simplu, metodic, potrivit programului după care funcționa.

Așa începu să-și ofere serviciile tuturor celor care doreau să se descotorosească de persoane incomode. De adversari politici, de parteneri de afaceri, de escroci care dăduseră țeapă altor escroci, de criminali amenințați de criminali mai puternici decât ei, de soți bogați și bătrâni care nu știau cum să se elibereze de soțiile lor prea în vârstă. Făcea investigații ample pentru a afla cine era în căutarea unui ucigaș plătit. Se prezenta el însuși cu modalitățile de eliminare a persoanelor inoportune pentru alții, având capacitatea rară de a risipi neîncrederea și de a-și convinge finanțatorii care nici măcar nu-l vedeau. Sumele pe care le cerea erau întotdeauna fabuloase. Unii refuzau să plătească la început, dar, în disperare de cauză, acceptau până la urmă. Banii erau vărsați într-un cont de unde erau imediat transferați într-altul, potrivit înțelegerii cu băncile la care era client. De-acolo erau scoși cu aceeași iuțeală și luau drumul Elveției. Între Ferd Coler și dolarii respectivi nu se putea face nici o legătură.

În dimineața asta se duse până la ușă și-și luă ziarul aflat pe prag. Se întoarse în salonul uriaș cu ferestre mari, pe care se prelingeau picături de ploaie. Nu-i era foame,

și își pregăti în bucătărie doar un ceai de tei; puse ceașca aburindă pe o măsuță. Se așeză pe canapeaua cu perne în care te afundai plăcut, luă ziarul și-l despături. Citi cu indiferență știrile de pagina întâi. Un avion cu 230 de pasageri la bord s-a prăbușit în Atlantic, o bombă a explodat într-un restaurant din Belfast, noi tentative de pace în Orientul Mijlociu. Deschise la paginile cu anunțuri. Sute de anunțuri se înșirau într-o viermuială amețitoare. Dar Ferd Coler începu să le citească atent, unul după altul, ca să nu-i scape vreunul. Din când în când sorbea din ceașca în care ceaiul se răcise. Între degetele mâinii stângi ținea trei monede cărora le schimba poziția între ele într-un joc fascinant. Când obosea să mai urmărească înșiruirea aceea amețitoare, privea pe fereastră la ploaia care continua să cadă monotonă. Apoi, își relua lectura. Fără grabă, fără să manifeste vreun interes deosebit pentru ceva anume. Nici măcar când descoperi în *Los Angeles Times* un anunț care îi era destinat nu schiță nici cea mai mică grimasă. Un anunț care era, de fapt, un mesaj cifrat: „Pierdut cocker cu zgardă argintie. Telefonați la 882.12.15”.

Împături la loc ziarul, îl puse într-un suport și se întinse din nou după ceașca de ceai. Sorbi tacticos, apoi, cu aceeași lipsă de precipitare în mișcări, sună la numărul indicat în ziar.

Vocea care îi răspunse lui Ferd Coler era caldă, melodioasă. Era robotul telefonic:

— La acest număr puteți lăsa mesaje în legătură cu cățelușa cocker pierdută. Așteptați semnalul și lăsați mesajul.

Ferd Coler auzi peste câteva secunde un „bip”.

— Aici 1001, zise el în microfonul peste care pusese o batistă.

Din nou în receptorul lui Coler se auzi un „bip”. După care, aceeași voce melodioasă răsună în ureche:

— Las Vegas, Excalibour, mașina cu numărul 15. Mâine noapte la ora 2.

Și convorbirea luă sfârșit.

CAMERA ALBĂ – *Primele indicii*

— Cine ești?

Din nou vocea poruncitoare mă smulge din tenebre. Urc spre ea ca printr-un tunel la capătul căruia se zărește o geană de lumină. Dar, odată ajuns la suprafață, nu se încheagă nimic inteligibil. Aceeași încâlceală de fapte fără înțeles, aceleași enigme cărora nu le găsesc rezolvarea.

— Ce crezi, doctore? Ne-aude?

V-aud – urlu eu, dar, în realitate cei din jur nu sesizează probabil nici măcar mișcarea buzelor.

— Nu știu ce să zic! răspunde vocea bărbatului obosit, care înțeleg că e doctor. După opinia mea, de-o lună de zile totul a rămas în același stadiu.

— Și mai există șanse să vorbim cu el? Să aflăm cum îl cheamă?

— Orice e posibil. Organismul e robust. Viteza de coagulare a sângelui a fost remarcabilă. Dar rănile au fost oribile.

Îmi încordez auzul și sorb cu nesaț fiecare cuvânt. Se-aud pași care se îndepărtează și o ușă care se deschide și se închide la loc. Apoi – liniște. Doar susurul oxigenului care îmi vine prin mască îmi creează senzația că nu sunt singur. Continuă să se audă și puitul acela provocat de o sursă pe care nu pot s-o identific.

Încerc să pun cap la cap ce-am aflat până acum. Deci, e vorba de răni oribile pe care le-am căpătat în urmă cu o lună. De o lună de zile zac pe un pat de spital. Mă zbat încă între viață și moarte. Și totuși, de ce sunt întrebat mereu și mereu același lucru?

Din nou sunt cuprins de leșin.

Fiindcă nici eu nu știu cum mă cheamă.

Beverly Hills, vineri 31 ianuarie

Dis-de-dimineață, Coler se duse în baie și se uită în oglindă. Văzu un chip de bărbat sigur pe el însuși, cu ochi reci, fără niciun fir de păr alb. La nevoie, putea să capete orice înfățișare și-ar fi dorit. Nasul lui de o perfecțiune rară ar fi devenit cârn sau coroiat, lentilele de contact ar fi dat o altă culoare ochilor săi cenușii, o perucă l-ar fi îmbătrânit cu zece ani. Uneori, nici el nu mai știa care-i este adevărata înfățișare. Cea din oglindă era pentru Beverly Hills: un domn retras pentru o vreme din afaceri, ca să-și potolească suferința pricinuită de pierderea soției.

Își scoase halatul și rămase complet gol. Ieși din baie, își puse un costum de sport și se duse în sala de gimnastică. Flotări, fandări, ridicări la inele, pendulări la paralele, atârnări pe spaliere, ridicări de haltere. În ciuda efortului, trupul său numai fibră transpiră foarte puțin. Mai zăbovi și la un aparat la care trebuia să facă aceleași mișcări ca și un canotor care vâslea. După o oră se dezbrăcă din nou și rămase doar într-un slip. Se șterse cu un prosop și ieși în curtea unde se afla piscina. Apa era călduță, deși ploua în continuare cu stropi reci. Se aruncă în apă de la trambulina de trei metri și înotă o jumătate de oră. Ieși pe scara metalică și, cu prosopul în mână, se îndreptă spre intrarea din spate a casei. Străbătu pajiștea udă, cu picioarele goale și observă cohortele de melci care ieșiseră după hrană. Intră în casă, își făcu un duș și se îmbrăcă într-un costum de blugi, ca pentru week-end. Fiecare mișcare părea calculată după ceas.

La ora prânzului coborî cele trei trepte care duceau la garajul unde își aveau adăpost un Ford Escort și un SAAB, cu numere de înmatriculare din state diferite. Se urcă în Ford, acționă telecomanda și ușa garajului basculă, lăsând cale liberă mașinii, apoi, după ce automobilul ieși, reveni la poziția inițială.

Coler o porni ușurel de-a lungul străzii Elm. De o parte și de alta a ei se înălțau case cu un singur nivel, fiecare cu o altă arhitectonică. Pentru a face o simplă modificare înfățișării unei clădiri, proprietarul avea nevoie nu numai de o aprobare de la primărie, dar și de acordul vecinilor, ca nu cumva schimbarea respectivă să le aducă prejudicii – să le ia din lumina soarelui, de pildă, sau să-i deranjeze estetic. La fiecare cinci ani era obligatoriu să se facă îmbunătățiri caselor – reparații de acoperiș, împrospătări la zugrăveala de la fațadă –, altfel se lăsa cu amenzi usturătoare. Contra unei sume derizorii,

gazonul din fața caselor era tuns cu multă pricepere de tineri îmbrăcați în salopete portocalii și udat zilnic, căpătând o culoare de un verde ireal. Din loc în loc se înălțau tufe de flori multicolore, crescute într-o neorânduială organizată.

Cu aceeași lipsă de grabă, Coler își conduse mașina pe strada Carmelita, apoi o luă la dreapta, pe Palm, apoi o coti din nou pe Beverly Boulevard, până când ajunse pe Melrose Boulevard, locul preferat de întâlnire al punkiștilor și al cetelor de tineri extravaganți care cască gura la vitrinele magazinelor garnisite cu o modă sofisticată. După un sfert de oră ajunse pe autostrada 101, care duce în centrul de afaceri al orașului, unde se înalță clădiri cu zeci de etaje, sediul celor mai importante firme din oraș. Multe reclame erau aprinse și ziua. Lăsă în urmă orașul și o luă pe autostrada 10 Est care șerpuiește la poalele Munților San Bernardino.

Vremea era în continuare umedă, puțin friguroasă, ca o zi de toamnă în Europa. Pe cele trei benzi ale autostrăzii, circulația se rărise. Vara ar fi fost o nebunie. Mergea pe banda a doua, ca să nu-i deranjeze pe cei care doreau s-o ia la dreapta, în continuare fără grabă, ca și cum n-ar fi avut nici o țintă și ar fi dorit să iasă numai puțin din oraș, să ia aer, să-și facă ordine în gânduri. Opri în parcarea de la un snack-bar uitându-se dacă nu cumva fusese urmărit. Intră în local și mâncă o pizza bologneză și bău o Coca-Cola dintr-un pahar de carton. Puținii clienți care erau nu-i acordară nici cea mai mică atenție. Totuși, după ce plăti fără să lase un bacșiș care să poată fi ținut minte, își lăsă mașina în parcare și își continuă drumul făcând autostopul. La cel mai apropiat motel închirie o mașină pentru 24 de ore. Se folosi de un permis de conducere pe numele Richard Bone. Cu popasurile pe care și le îngăduise ajunse la Las Vegas pe întuneric, astfel încât nu zări deșertul dezolant pe care îl străbătea șoseaua până la marea de lumini care era capitala jocurilor de noroc. Reclamele uriașe, rod al unei fantezii debordante, invitau la popas, la joc, la petreceri.

Opri în fața intrării în hotelul Tropicana, lăsă cheile băiatului îndatoritor care îi sărise în cale ca să parcheze mașina și se duse la recepție. Întrebă politicos dacă este o rezervare pentru domnul Mike Smith. Fata cu buze violent rujate apăsă pe claviatura unui calculator și pe ecran apăru confirmarea. Da, pentru domnul Mike Smith

era rezervat un apartament pentru trei nopți. Bine-ați venit la noi și distracție plăcută. Noul sosit plăti, luă cheia la capătul căreia atârna o bilă grea, aviz pentru cei care uitau să predea cheile la plecare, mulțumi politicos și îl urmă pe băiatul care îi cără valiza până la etajul șase.

Apartamentul se compunea dintr-un hol din care se intra într-o cameră de zi și un dormitor ai cărui pereți erau plini de oglinzi. Fără să arunce vreo privire scrutătoare ambianței unde se afla, Coler se dezbrăcă și se duse în baie. Zăbovi mult sub duș, ca să-și alunge oboseala. Se rase fără să se taie, își dădu pe față cu un after shave din dotarea hotelului și folosi și un deodorant fără nume, dar la fel de plăcut. Apoi scoase din valiză un costum impecabil călcat, care nu se șifonase deloc în timpul călătoriei. Își puse o cămașă de un alb strălucitor, costumul, care îi venea ca turnat, iar la gât își legă un papion. Se încălță cu niște pantofi de lac. În oglinzile dormitorului se reflecta imaginea unui domn încă tânăr, cu o înfățișare prosperă, dispus să petreacă o noapte de vis.

Fluierând ușurel o melodie la modă în urmă cu doi ani – *Lambada* – coborî cu liftul la parter, ignorând privirile admirative ale liftierei. Nu se arătă interesat nici de mulțimea pestriță din hol care juca la aparatele de pocher mecanic. Lăsă cheia la recepție și ieși din hotel cu același aer degajat. Începu să se plimbe de colo-colo, pe sub portic, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. De fapt, încerca să afle dacă nu cumva atrăsese atenția cuiva.

De-abia după câteva minute dădu din mâna dreaptă a lehamite, ca și cum ar fi renunțat să mai aștepte și se îndreptă cu pași hotărâți spre hotelul Excalibour care fusese dat în folosință nu de multă vreme, încă o performanță de ingeniozitate a arhitecților. Păși pe o scară rulantă uriașă care îl purtă rapid până la intrarea unde ușieri în haine de epocă îl invitară curtenitor să cunoască o lume a miracolelor. Din difuzoare invizibile răsuna obsedant „Ex-ca-li-bour! Ex-ca-li-bour!”.

Una din prejudecățile despre S.U.A. leagă Las Vegas de milionari care își petrec viața aici practicând jocurile de noroc. Eroare. Las Vegas este o oază într-un deșert ca de pe Lună spre care se îndreaptă tocmai cei mai puțin garnisiți la buzunare, atrași de mirajul bogăției câștigate rapid. Chiar dacă unii mai dau o lovitură de câteva sute de mii de dolari, nu aici se face avere. Și totuși, și în holul

imens al lui Excalibour, ca și în alte locuri, era o foială aţâţătoare a unor oameni dornici de înavuțire. Sute de mașini de pocher mecanic. Zeci de mese de ruletă, baccara, pocher, chemin de fer. Din când în când câte un strigăt de triumf sau de disperare. Industria norocului mergea din plin.

Coler schimbă banii pe un teanc de fise. Se apropie de o mașină de pocher mecanic și trase de manetă de câteva ori, apoi se mută la alt aparat. Fără nicio șansă. Se instală la o masă de ruletă. Mizã de câteva ori, câștigă, pierdu, câștigă din nou. Mai mulți curioși se strânseră în jurul lui și începură să-i dea sfaturi. Mai mizã de câteva ori total aiurea pentru ca să piardă și mulțimea din jurul lui să se risipească. Rugă pe unul dintre servitorii negri care trecea cu o tavă cu băuturi să-i aducă oranjadă. Îl plăti regește. Când reveni, sorbi cu un nesaț prefăcut băutura și-i ceru să-i aducă plicul pe care îl uitase pe mașina de pocher cu numărul cincisprezece. Era ora 2 noaptea.

Negrul pirpiriu se repezi îndatoritor. Coler așteptă să se îndepărteze puțin și o luă pe urmele lui. Îl așteptă să ia plicul care se afla la locul indicat de vocea catifelată. În jurul aparatului nu era nimeni altcineva și, în aparență, nimeni nu ținea locul sub observație.

Servitorul se întoarse la masa unde îl întâlnise pe Coler. Se uită în dreapta, se uită în stânga, neștiind ce să mai creadă. Domnul cel generos dispăruse. Mai zăbovi puțin, dar comenzile de băuturi veneau în avalanșă de la o mulțime însetată, cu obrajii congestionați de joc. Dădu din umeri, vârî plicul în buzunar, amânând dezlegarea misterului pentru mai târziu și se întoarse la lucru.

De la distanță, Coler îi urmărea cursele și, în același timp, încerca să înțeleagă dacă vreunul dintre jucători îi acorda negrului o atenție mai specială, sau dacă vorbea mai mult cu el, ca și cum i-ar fi cerut informații. Dar totul părea să fie în regulă. Coler se smulse de lângă aparatul de pocher unde se prefăcea că joacă și de unde urmărise întreaga ambianță. Era încordat ca o fiară gata să atace. Fiindcă nimic nu-l asigura că nu i se întinsese din nou o capcană.

La un moment dat, servitorul se aventură spre fundul sălii, unde lumea se mai împuținase, iar lumina de la unele mese de joc începuse să se stingă. Aici domnea deja semiobscuritatea. Coler găsi prilejul potrivit pentru

intențiile sale. Îi ieși în spate, de lângă o coloană, îi cuprinse gâtul sub brațul stâng și i-l rupse dintr-o singură mișcare. Mărunțelul n-apucă să scoată nici un sunet. Se înmuie, susținut numai de asasinul său care, după ce-i luă plicul din buzunar, îl lăsă încetișor să alunece sub o masă acoperită cu o pânză cu falduri bogate. Nimeni n-apucă să observe nimic. Iar Coler, mai puțin încordat, se îndreptă spre ieșire unde halebardierii luară poziție de drepți, își ridicară armele și le izbiră ușor de podea când păși pe scara rulantă. Purtat spre stradă, observă o uriașă reclamă care îi invita pe turiști la hotelul Mirage unde aveau loc reprezentațiile magicienilor Siegfried și Roy, cele mai scumpe spectacole din Las Vegas.

Ajuns în fața hotelului Tropicana, Coler recuperă mașina pe care o parcă în apropierea intrării cu cheia în contact. Își coborî bagajele cu ajutorul unui băiat cu o uniformă plină de fireturi căruia îi dădu doi dolari ca să i le ducă la mașină. Predă cheia la recepție și se urcă la volan. Goni prin deșertul negru, fiind aproape singur pe șosea. După mai multe ore ajunse la motelul de unde închinase mașina. O părăsi în parcare cu cheile în contact. Găsi un camionagiu vesel care îl duse până la locul unde își lăsase Fordul. Se urcă în el și o porni în trombă spre casă. Începuse să simtă oboseala și nesomnul.

CAMERA ALBĂ – *Prenumele*

De data asta îmi revin singur. Din câte îmi dau seama nu se află nimeni lângă mine. Liniște deplină. Chiar și piuitul acela misterios se aude mai încet.

Dar tot nu știu cine sunt.

Imagini mă asaltează din nou, cu o violență care mă răscolește. În piept simt o arșiță dureroasă.

Brusc îmi apare în memorie imaginea unui copil care aleargă. În urma lui e o haită de câini sălbăticiți. Sunt tot mai aproape de băiatul care intră într-un câmp de maci de un roșu aprins.

Ca prin farmec, lătratul câinilor se îndepărtează, până când nu se mai aude decât foșnetul ierburilor arse de soare prin care copilul aleargă, cu spaima încă în suflet.

Miroase a plante încinse, iar cerul fără nori e ca un uriaș clopot transparent care a acoperit planeta.

Copilul acela sunt eu.

Ajuns la capătul puterilor, gâfâind, sunt gata să mă prăbușesc când, în zare, se ivește o femeie care mă strigă:

— Liviu!

Îmi aleargă în întâmpinare. Îi deslușesc tot mai bine chipul îngrijorat. Ajungem unul lângă altul și mă ia în brațe. Mă lipesc tremurând de trupul său îmbrăcat într-o rochie de croială simplă, confecționată dintr-un material ieftin.

— Liviu! De câte ori ți-am spus să nu mai pleci de lângă mine? Te poți rătăci.

Acum văd și alte figuri. Și un foc care pâlpâie vesel. În jurul lui câțiva oameni care stau pe iarbă și se înfruptă din bucate. O petrecere în aer liber.

O fericire amețitoare mă cuprinde. Mama mă strânge și mai tare la piept. Aș vrea să nu mă mai desprind din îmbrățișarea asta niciodată. Să trăiesc pentru eternitate această clipă.

Los Angeles, duminică 2 februarie

Seara să lăsase brusc, ca și cum cineva ar fi tras rapid o cortină și ar fi ascuns case, arbori, făpturi. Ploaia cu stropi mici și rari continua să cadă sâcâitoare. Dar Coler n-avea ochi pentru ce se petrecea afară. Atmosfera din vila sa era prietenoasă. Perdelele de la camera în care se afla erau complet trase. În mijlocul încăperii se afla un piedestal care susținea o tablă neagră. Cu un pahar de coniac Hennessy în mână, Coler răsfoia cu cealaltă materialele găsite în plicul pe care îl luase din Las Vegas. Stătea așezat într-un fotoliu, complet relaxat. Se odihnise bine după aventura sa în capitala jocurilor de noroc. Dacă ar fi auzit de cele întâmplate la Excalibour, el ar fi părut cel mai nedumerit de posibilitatea de a se petrece astfel de fapte. Privea de mai multe minute fotografia bătrânului pe care trebuia să-l lichideze. Nu-l cunoștea. Avea o figură plină de distincție, de adevărat domn. Abia după un timp se hotărî să vadă cine e persoana. Pe o foaie de hârtie erau dactilografiate câteva date: „Mihai I de România. Născut la 25 octombrie 1921. Rege la șase ani, detronat de propriul său tată. Rege al României între 1940-1947, când a fost silit să abdice. Locuiește în prezent la Versoix-Elveția. În perioada Paștelui ortodox – 26 aprilie – se va afla în România. Nu importă modalitatea folosită – ea trebuie să fie spectaculoasă, de față cu multă lume, astfel încât să stârnească un mare ecou. Preț – trei milioane de dolari. Atenție: oriunde în altă parte s-ar petrece acțiunea, nu e socotită valabilă. Modalitatea de plată – ca de obicei, la alegere.”

Coler avusese ca ținte miniștri, președinți de stat, oameni de afaceri. Toți fuseseră în momentul acela în plină activitate, avuseseră responsabilități, stăpâniseră peste destinele unor oameni. Lichidarea lor avusese o justificare, era dictată clar de niște interese. Dar un rege care își pierduse tronul în 1947 pentru cine mai însemna vreo amenințare? Cui îi mai era frică de un bătrân lipsit de putere? Numai celor care guvernau acum, probabil. Atunci de ce-l mai invitau? Nu cumva numai ca să-l execute și să scape pentru totdeauna de el? Însă atunci de ce n-o făceau în străinătate? Dar la urma urmei ce-i păsa lui de unde vin banii?

Curios mai era și altceva: de unde atâta siguranță în legătură cu această vizită? Coler era un ahtiat al ziarelor, buletinelor de știri de la radio și al telejurnalelor. Socotea C.N.N. drept cea mai revoluționară inovație în materie de

presă. A relata de la fața locului, în direct, imediat, chiar de unde avusese loc un accident sau o crimă – ce performanță! Să aduci, cu ajutorul imaginilor și reportajelor, războiul din Golf la tine acasă – ce incredibil! Așa că, tot privind la televizor, reținuse, cam vag, ce-i drept, știrea despre neacceptarea Regelui Mihai ca oaspete în urmă cu nu multă vreme, de Crăciun. Să se fi schimbat ceva în optica autorităților de la București?

Coler renunță să se mai lanseze în supoziții care nu-l priveau. Luă un anuar și căută numărul ambasadei României la Washington. Formă numărul. După o vreme îi răspunse o voce de bărbat aspră și fără chef. Coler se recomandă drept un redactor al lui *Los Angeles Times* interesat să afle cât de adevărat e zvonul legat de o eventuală vizită a fostului suveran în România. Vădit pusă în încurcătură, persoana de la capătul celălalt al firului îl rugă să aștepte și, după câteva clipe, de data asta pe un ton amabil, i se răspunse că fostul monarh nu ceruse să fie prezent de sfintele sărbători de Paști în România, așa că zvonul n-avea nici un temei serios. Coler mulțumi și închise. Era sigur că totuși vizita avea să aibă loc. Așa că mai dădu un telefon să-și rezerve un bilet de avion pentru Geneva.

După care se apucă de lucru.

Fixă, mai întâi, pe un panou, fotografia din față a regelui. Acesta era îmbrăcat într-un sacou și nodul de la cravată fusese făcut cu multă îngrijire. Alături mai prinse câteva fotografii ale unor clădiri și edificii unde avea să se oprească Mihai în timpul vizitei. I se dădeau asigurări ferme în acest sens. După care, cu o cretă albă, desenă pe tablă traseul pe care avea să-l parcurgă în București, potrivit indicațiilor din plic. Studie distanțe și unghiuri și se familiariză cu decorul. Simulă câteva încercări de atentat ca să vadă câte șanse are fiecare. Până la miezul nopții, planul său prinsese contur. Chiar dacă la fața locului trebuia să ia alte hotărâri, în linii mari existau posibilități de reușită. Nu avea sorți de izbândă decât dacă acționa de la depărtare, cu o pușcă precisă, cu lunetă. Și altfel l-ar fi putut omorî pe fostul suveran, dar ar fi fost înhățat imediat de oamenii de pază, care, fără îndoială, vor roi ca muștele în ziua aceea.

Înainte de culcare, Coler își mai oferi un pahar de coniac. Își puse muzică și se jucă puțin cu monedele. Se îmbrăcă într-o pijama ușoară, se întinse în pat și stinse

lumina. Imediat coborî într-un somn profund, de parcă îl scosese cineva din priză.

Moscova, miercuri 12 februarie

Chiar dacă uriașa statuie a lui Felix Dzerjinski fusese dată jos într-o clipă de furie a moscoviților îndreptată împotriva celui mai sângeros organism de represiune care a existat pe fața Pământului – Ceka, devenită apoi GPU apoi NKVD apoi terifiantul KGB – clădirea cenușie își păstrase aspectul sinistru. Aici, la Lubianka, fuseseră interogați, torturați și împușcați mii de oameni care îndrăzniseră să se opună celei mai teribile forțe din imperiul sovietic – poliția secretă, mai puternică decât partidul, mai înfricoșătoare ca armata. E drept, salvele plutoanelor de execuție nu se mai auzeau, dar o frică inexplicabilă simțea oricine trecea prin preajma ei, de parcă zidurile erau impregnate de teroarea trăită de nefericiții care își găsiseră aici sfârșitul.

Însă pe Natalia Serafimovna Kliucenko n-o bântuia nici un gând legat de mohorâta clădire în care se afla. Depășise de mult spaimele provocate de încăperile în care intrau și ieșeau indivizi îmbrăcați în haine de piele și cu pălării cu borul strâmt – noua înfățișare, occidentalizată, a agenților ruși –, țipetele celor anchetați cu brutalitate, sângele pe care îl văzuse pe hainele unora dintre cei interogați. Din clipa în care își pierduse fiul – el însuși anchetat cu bestialitate chiar în această clădire unde ea era acum femeie de serviciu – nu-i mai era frică de nimic. O mână nevăzută îi luase toate spaimele, toate neliniștile, o transformase într-o ființă care acționa ca un automat. Orice vedea, orice auzea nu înregistra decât dacă îi folosea să-și ducă la îndeplinire planul de răzbunare.

În 1985 se hotărâse, împreună cu fiul său, să fugă din U.R.S.S. Fiecare pe o altă rută. Urmau să se întâlnească la Paris, așa cum se înțeleseseră, așteptându-se între orele 10-12, în fiecare sâmbătă, la poalele Turnului Eiffel, până aveau să se găsească. Ea plecase cu o excursie în Finlanda și, după mai multe peripeții, reușise să ajungă în „orașul lumină”. I se acordase azil politic, dar își așteptase zadarnic băiatul. Încercarea lui de a fugi cu o barcă în Turcia, împreună cu un prieten, eșuase. Fuseseră prinși de o vedetă de patrulare și,

schingiuiți cu brutalitate la interogatoriu de niște nepricepuți cu prea mult zel, își pierduseră amândoi viața. Natalia Serafimovna aflase vestea pe căi ocolite. Atunci îi împietrise sufletul. Din acel moment jurase să le facă numai rău cârmuitorilor de la Kremlin. Acceptase imediat să-și ofere serviciile unui agent care o racolase după ce-i studiase pe îndelete biografia și plecase din nou la Moscova, sub actualul ei nume. Și reușise marea performanță să se angajeze la Lubianka.

Natalia Serafimovna avea voie să intre numai în anumite încăperi de la etajul 4 și doar atunci când acestea erau părăsite. Descuia uși, deretica, încuia la loc. N-avea voie să se atingă de niciun document de pe birouri – dar nu găsea niciodată nici măcar un petecel, totul era trecut prin mașina de tocat hârtie, ca să nu mai rămână nici o urmă.

Îmbrăcată într-un halat albastru, cu o broboadă pe cap, smochinită la față și mărunțică de statură, arăta mai în vârstă de cincizeci de ani cât avea. De altfel, după 30 de ani, rusoaicele rareori mai păstrează urmele frumuseții pe care au avut-o în prima tinerețe. Hrana proastă, necazurile le îmbătrânesc mai repede decât pe femeile din alte părți ale lumii.

Intră în biroul numărul 47, după ce mai aruncă o privire pe coridor. La ora asta a dimineții nu se zăreau decât alte colege de-ale ei care măturau, aspirau, ștergeau. Trase cu grijă ușa după ea și așteptă câteva clipe. Nu se întâmplă nimic. Se duse la ferestre și le deschise larg – evident, erau gratii și o plasă de sârmă care să taie elanul inșilor cu porniri sinucigașe. Dar oricât ar fi aerisit, în încăpere rămânea un iz de tutun prost. Aruncă mucurile de țigări găsite în scrumiere într-un coș și puse aspiratorul în priză – un Buran puternic – și începu să aspire covorul zdrențuit puțin pe la margini. Opri aspiratorul și scoase de sub halat, dintr-un buzunar al rochiei, un aparat minuscul. Îl lipi cu o bandă adezivă de perete, apăsă pe o clapetă și se apucă să șteargă preocupată praful. Oricine ar fi intrat, n-ar fi avut nici un motiv de bănuială. O femeie în vârstă face curățenie cu hărnicie. Atât. După zece minute, desprinse aparatul de pe perete – dincolo se afla biroul președintelui KGB –, îl vârî sub halat, își luă găleata, cârpele și aspiratorul și ieși pe coridor. Colegele ei nu se mai zăreau. Trebăluiau prin alte încăperi.

La ora douăsprezece se duse în debaraua unde își depozita uneltele de lucru. Își puse halatul într-un cuier și piti aparatul minuscul într-o ascunzătoare din dușumea. Era una dintre cele mai sofisticate invenții cu care fusese dotată C.I.A. Reușea să capteze sunete și printr-un zid de o jumătate de metru și să le transmită pe o distanță de zeci de metri, la un alt aparat care le înregistra. Natalia Serafimovna scoase din al doilea aparat o casetă minusculă și o puse în geanta ei de piele scorojită, îmbrăcă paltonul, mai aruncă o privire în jur și ieși. Încuie cu grijă ușa în urmă. Filtrul de la poartă o lăsă să treacă – era deja prea cunoscută, ce pericol putea să reprezinte această băbuță?

Natalia Serafimovna se pierdu în mulțimea înfrigurată de pe stradă.

CAMERA ALBĂ – *O solititudine festuoasă*

Am marcat un punct. Am aflat o parte a identității mele; Liviu. Liviu și mai cum? Nu mai caut cu tot dinadinsul să-mi aduc aminte. Las amintirile să hoinărească în voie. Am șase ani și stau la fereastră. Sunt, ca în fiecare zi, singur – există undeva și o grădiniță de copii, dar prea departe, n-are cine să mă ducă și să m-aducă de-acolo. Însă eu mă simt bine în această solitudine – „o solitudine fastuoasă", cum aveam să-i spun mai târziu. Cel mai mult timp îl petrec așezat pe pervaz, urmărind ce se petrece afară. E un spectacol fascinant, special jucat pentru mine, cu actori și actrițe angrenați în evenimente neobișnuite, cu un decor în continuă schimbare, ca să nu cunosc niciun moment de plictiseală. Vizavi e o garnizoană – din când în când se schimbă garda sau soldații ies în stradă mărșăluind și cântând. Uneori este și câte-o manifestație – oameni trec încolonați, purtând portretul unui individ gras, cu o bardă de pe care picură sânge. Oamenii strigă din toți rărunchii, cam în neorânduială, dar eu știu ce spun: „Jos cu Tito trădătorul, care și-a vândut poporul!". În multe nopți m-am trezit țipând fiindcă l-am visat pe acest Tito cum se apropie de mine cu securea lui uriașă. În unele zile se aud marșuri de la megafoanele instalate pe stâlpi. Trecătorii de pe stradă pășesc atunci parcă mai vioi, eu însumi mă simt atunci capabil de fapte mari, micul nostru oraș e cuprins de mândrie. Atunci e purtat un alt portret, al unui mustăcios cu privire blajină și se strigă cu înflăcărare: „Stalin și poporul rus, libertate ne-au adus!" și se strigă „Hai la lupta cea mare, rob cu rob să ne unim, Internaționala, prin noi să făurim."

La amiază cobor de pe pervaz și mănânc din bucatele lăsate pe plită, ca să fie calde. De fiecare dată am grijă să nu iau prea mult din pâinea pe care o cumpărăm pe cartelă. Apoi urc din nou la postul meu de observație, de unde urmăresc zborul păsărilor, căderea frunzelor, trecerea camioanelor pline de praf. Umbrele serii se lasă

pe nesimțite și ascund ca sub o învelitoare magică puținele mobile din încăpere – patul părinților, patul meu, dulapul, masa și cele trei scaune. Chiar și când întunericul a pus stăpânire pe deplin pe întreg decorul, eu tot acolo stau, ca o santinelă devotată, până văd cum se apropie de casă două umbre, două făpturi, al căror mers e pentru mine inconfundabil și de-abia atunci mă reped la ușă, cuprins de o agitație pe care îndeobște n-o am, ca să le ies în cale, să-mi ascund fața în hainele lor jilave de ploaie sau pline de praf, iar tatăl meu să mă ridice în brațe până în tavan, de parcă ar dori să mă recompenseze pentru singurătatea pe care o îndur, fără să mă plâng niciodată.

Versoix, vineri 14 februarie

Bărbatul în vârstă din vila „Serena” de pe Chemin Louis Dugalier numărul 77 din Versoix se trezi la ora șapte și zece și, contrar obiceiului său, mai zăbovi în pat. De-afară nu se-auzea niciun zgomot. Pe fereastra de la etaj, unde i se afla dormitorul, se strecura o lumină slabă. Era o vreme umedă. În timpul nopții ninsese ușor și pe crengile pomilor se mai zărea neaua depusă într-un strat subțire. O pasăre se opri pe pervazul unde bărbatul punea în fiecare seară firimituri de pâine. O urmări cum ciugulește preocupată, apoi își ia zborul, speriată de vreun inamic, văzut doar de ea.

Se dădu jos din pat și se îndreptă cu pași ușori spre baie. În dormitorul alăturat soția lui încă dormea. La ora opt secretara îl aștepta jos – mai aveau ceva de pus la punct înainte de întâlnirile din program. Astăzi n-avea timp să coboare în grădină ca să mai îngrijească gazonul și nici să mestereasă în grajdul unde odihnea bătrânul Jeep, un cadou de la generalul Patton. Mai trebuia curățată și apa din piscină unde se adunaseră frunze aduse de vânt. Se bărbieri cu un brici care îl însoțise în multe din peregrinările sale – nu suporta noile ustensile de bărbierit –, își masă obrazul – semnele vârstei erau pregnante, dar îi confereau noblețe, mulți ar fi dorit s-arate așa la anii lui –, și intră în camera de îmbrăcare. Alese pentru ziua asta un pantalon de casa și un sacou – primul de un albastru închis, iar al doilea gri, pe care le purtase de mai multe ori și în care se simțea în largul său. De altfel, avea haine la care ținea ca la niște prieteni – un

pulover, o cravată, o cămașă – ori pentru că le primise de la persoane dragi, ori pentru că erau legate de anumite evenimente din viața personală, ori, pur și simplu, pentru că îi veneau bine. Își înnodă cu grijă cravata și se uită în oglinda mare fixată pe unul din pereți, cu o ramă aurită. Era un bătrân distins, fără nimic strident în îmbrăcăminte și în atitudine. Fusese un bărbat bine în tinerețe și trecerea prin fiecare vârstă îi adăugase un plus de farmec.

Era ora opt fără un minut.

Coborî în salonul spațios mai ales datorită unei compartimentări ingenioase, unde secretara îl aștepta cu o ceașcă de cafea, având în mâini un bloc notes și un pix.

Domnul cel distins se cuibări pe o canapea colțar, sorbi din cafea și începu să-și dicteze corespondența. Din când în când se oprea și mângâia distrat cățelușul care i se aciuase în poală, sau privea amuzat la giumbușlucurile pe care le făcea un pisoi negru neastâmpărat. Pretutindeni erau fotografii care înfățișau scene de familie. În unele dintre ele, proprietarul vilei era înconjurat de mulțimi cărora le vorbea. Pe jos erau întinse câteva covoare cu motive românești. Prin încăpere mai erau și alte obiecte care aduceau aminte de România – ștergare, vase de ceramică, broderii.

La ora zece fără cinci termină de dictat ultima scrisoare și se ridică. Era înalt, deloc adus de spate, privea drept și deschis, ca omul care n-are nimic de ascuns. Secretara se ridică și ea și se îndreptă spre ușă, ieși și reveni peste câteva clipe însoțită de o echipă de filmare, formată dintr-un reporter, un operator și un maestru de lumini. Domnul cel distins le întinse mâna și cei trei tineri, vizibil emoționați, îi simțiră puterea strânsorii. Operatorul se dezmetici cel dintâi. Alese un unghi favorabil și îi invită pe stăpânul locului și pe reporter să se așeze. Le atașă la reverele hainelor câte un microfon minuscul. Fură potrivite și luminile. Proprietarul vilei se uita ușor amuzat la toate aceste preparative ale interviului pe care avea să-l dea pentru o televiziune particulară din România.

În cele din urmă, pregătirile luară sfârșit. După o probă de microfon, reporterul începu să-și formuleze prima întrebare:

— Majestate, se zvonește că autoritățile române nu vor fi de acord nici de data asta cu vizita Majestății Voastre în România…

Washington, Joi 20 februarie

Directorul C.I.A., Richard Murphy, era corpolent, în vârstă, transpira din belșug în orice anotimp și fuma trabuc după trabuc. Președintele S.U.A., Robert Malone, era tânăr, uscat și ura trabucul, dacă nu era fumat de Richard Murphy. Amândoi se aflau în Biroul oval de la Casa Albă. Primul avea o expresie de triumf pe chip, ca omul care știe mai multe despre un lucru și se poate da mare din pricina asta.

— Incredibil, rosti președintele din spatele biroului său unde, lângă hârtii oficiale și documente de maximă importanță pentru națiune și lume, se aflau pietricele colorate, frunze uscate sau castane aduse de fiul său în vârstă de patru ani, culese din parc.

— Incredibil, mai rosti o dată Robert Malone și se apucă să mai citească informarea pe care i-o prezentase Richard Murphy.

„Strict secret

Sursa: Franțuzoaica

Fragment din înregistrarea convorbirii dintre președintele KGB, Mihail Sergheevici Cervenko, și adjunctul său

Președintele: …și cu operațiunea „Pământ gol” cum mai stăm?

Adjunctul: A fost racolat cel mai bun asasin.

Președintele: Ați reușit să-l găsiți pe „1000 de fețe”?

Adjunctul: Da.

Președintele: Bravo! Cât a cerut?

Adjunctul: Trei milioane de dolari. Ăsta-i tariful lui.

Președintele: Mama lui de porc!

Adjunctul: N-am avut încotro. Dar avem o problemă.

Președintele: Care?

Adjunctul: Să-l lase pe rege să vină în România. Până acum Cotroceniul s-a opus.

Președintele: Folosiți-vă de unul din anturajul lui. Corupeți-l!

Adjunctul: Alți bani?

Președintele: N-are importanță. Dați-i cât cere, numai să iasă bine.

Adjunctul: Așa voi face.

Președintele: După ce regele e omorât, s-a pregătit răzmerița care să justifice intrarea noastră în România?

Adjunctul: În linii mari, da.

Președintele: Cum adică, „în linii mari”? Trebuie să fim perfect organizați.

Adjunctul: Am înțeles.

Președintele: Nu uitați: pentru reușita operațiunii trebuie ca vremea să fie caldă. În caz de timp nefavorabil, folosiți aceleași mijloace ca și în decembrie ’89. Trebuie neapărat să fie cald, ca să iasă mulțimea în stradă.

Adjunctul: Altfel acțiunea n-are nici un chichirez.

Președintele: Sigură că da! Și nu uitați: infiltrări masive de agenți pentru crearea panicii, pentru dezinformare. Situația trebuie să fie complet scăpată de sub control.

Adjunctul: Nu-i nicio problemă.

Președintele: Să trecem la altceva. Cum mai stăm cu sârbii?”

Robert Malone își ridică ochii de pe coala de hârtie pe care o citise de trei ori.

— Sunt nebuni.

— Nu. Joacă însă foarte tare.

— Ce câștigă dacă-l omoară? Doar n-are nicio șansă să revină pe tron.

Richard Murphy își aprinse un trabuc din care trase cu sete.

— Vor să ocupe din nou România. Și din alte surse se confirmă dorința rușilor de a scăpa, o dată pentru totdeauna, de problema românească.

— De ce?

— Incompatibilitate structurală, lingvistică, culturală…

— Dar și unii și alții sunt ortodocși.

— Da, dar între ei au fost numai încăierări.

— Incredibil, rosti pentru a treia oară Robert Malone. Dacă rușii își pun planul în aplicare, Europa sare în aer. Ce facem, Serge Brestoi?

Într-unul din fotoliile largi, total cufundat în el, se foi un omuleț care păru să se fi trezit dintr-un somn profund. Consilierul președintelui pentru Europa de est vorbi morocănos, ca și cum ar fi fost deranjat.

— Chiar dacă problema e gravă, n-avem cum să intervenim direct. E o chestiune prea gingașă.

— Atunci?

— Eu zic să-i anunțăm cu discreție pe români. Să se descurce ei. În definitiv, e problema lor.

— Și iar o să urle ziarele despre trădarea din partea occidentalilor, ba nu, a americanilor!

— Îi pasă cuiva?

Într-adevăr, nu se sinchisise nimeni de ce i se întâmplase României și celorlalte țări est-europene după cel de-al doilea război mondial. Înțelegerea de la Ialta, un Roosevelt bătrân și bolnav, un Churchill dornic să-și refacă rapid țara, le vârâseră cu o ușurință remarcabilă în beciul comunist. Stalin își jucase magistral cartea și câștigase.

Robert Malone se ridică de pe scaunul cu spătar înalt, semn că întrevederea luase sfârșit.

— Bine. Să se ia măsurile care credeți că se impun.

Iar în timpul prânzului pe care îl luă în compania unei delegații de parlamentari din Norvegia, diabolicul plan rusesc îi ieși complet din minte.

Un restaurant pe un dig din Olanda, sâmbătă 29 februarie

— Permiteți?

Mircea Atanasiu tresări surprins. Nu-l văzuse când intrase pe necunoscutul care se afla acum în fața sa și-i zâmbea prietenos, cerându-și voie să se-așeze la masa lui. Purta o geacă de piele și pantaloni din același material, ochelari negri. Părul îl ținea strâns într-o coadă de cal. N-avea mai mult de 30 de ani. De altfel, nici Mircea Atanasiu nu depășise cu mult vârsta asta. Era printre cei mai tineri rezidenți ai României în străinătate. Fugise din țară la 25 de ani, cu sarcina precisă de a se infiltra și de a spiona. După decembrie 1989, când se schimbase regimul, nu fusese rechemat și ajunsese în fruntea rețelei, îndeplinindu-și sarcinile sub acoperirea de traducător și profesor.

Profesorul privi în jurul său. În local mai erau mese libere. Era de mirare cererea necunoscutului. Acesta purta la urechea dreaptă un cercel uriaș. Ar fi putut să fie un homosexual în căutare de partener, dar, în același timp, și un ins dornic să nu bea singur un pahar. Mircea se știa un bărbat drăguț și îl flatau succesele pe care le avea la femei, mai coapte sau mai tinere, dar avea o repulsie organică față de homosexuali. Obișnuia să spună: „Cel mai mare bun pe care ni l-a lăsat Dumnezeu e femeia.” Și

profita din plin de bunul ăsta. De aceea, mai întâi vru să-l repeadă pe necunoscut, dar se abținu și-i făcu semn cu capul să ia loc. Apoi se cufundă din nou în lectura ziarului de sport pe care îl avea în față și care anunța mari remanieri în conducerea lui Ajax.

Străinul comandă o cafea, își puse un cub de zahăr, mestecă încetișor cu linguriță, luă din coșul de pe masă un corn pe care îl muie în lichidul negru și aromitor și mușcă cu poftă. Deși tocmai își terminase cele două ochiuri cu șuncă, Atanasiu simți din nou nevoia să comande ceva auzind mestecatul vecinului de vizavi.

Uitase de el când acesta i se adresă din nou:

— Domnule Mircea Atanasiu, vă rog să fiți amabil și să-mi acordați puțină atenție.

Lui Mircea Atanasiu fu cât p-aci să-i scape ziarul din mână. De unde îi știa cercelatul numele? Să fie vreunul dintre cursanții pe care îi avea? Nu-și aducea aminte de fața lui.

— V-aș ruga să priviți puțin sub masă.

Ca hipnotizat, românul se uită în direcția indicată. Și îi pieri sângele din obraji. Țeava unui Browning mic era îndreptată spre el. Pistolul era ținut de necunoscut cu mâna dreaptă. Cu degetul arătător de la cealaltă dus la gură îi sugeră să tacă.

— Fără vorbe de prisos. Fără mișcări inutile. Vreau să discutăm ceva. N-ai nicio teamă. N-o să ți se întâmple nimic.

Și fără acest îndemn Mircea Atanasiu era mut de uimire. La școala pe care o absolvise fusese învățat cum să se comporte în diverse ocazii, printre care și într-una ca asta. Însă de fiecare dată își spusese că așa ceva nu i se poate întâmpla, că soarta îl hărăzise cu prea mult noroc ca să-i joace vreodată vreo festă urâtă.

Olandezul i se adresă din nou, pe un ton amical, de parcă ar fi purtat o discuție oarecare.

— Domnule Mircea Atanasiu, știu cine sunteți și cu ce vă ocupați în realitate. Vă supraveghem de multă vreme. N-am intervenit până acum fiindcă avem un principiu pe care îl aveți și dumneavoastră: e mai bine să ții în hățuri un om a cărui identitate o cunoști, decât să te dai de ceasul morții ca să depistezi pe cineva necunoscut. Numai în caz de forță majoră intervenim, arestăm, interogăm, facem schimburi convenabile de oameni.

Mircea Atanasiu încercă să pareze situația:

— Nu înțeleg nimic. E o provocare. Mă voi adresa guvernului.

Ce să facă? Să-i cânte în strună și la ieșire să-l sugrume? În mintea lui apăreau și dispăreau ca fulgerul informații, date despre modul cum trebuie să se comporte într-o astfel de împrejurare. Dar nicio soluție salvatoare nu prindea contur. Era ca orb, parcă i se șterse toată baza de date pe care le primise.

— Nu te vei adresa nimănui. Ți-am spus: nu ți se va întâmpla nimic rău. Dar misiunea ta a luat sfârșit.

Atanasiu era să întrebe: „Care misiune?” dar se abținu.

— Cine ești dumneata?

— N-are nicio importanță. De altfel, ai să bănuiești și singur după ce-am să-ți spun o poveste.

— Nu vreau s-ascult nimic.

— Ba ai să afli ceva foarte important pentru țara ta. Iar după aia, îți faci frumușel bagajele și te duci acasă și torni cui trebuie ce ai aflat.

Afară ploua cu stropi mici. Apa despărțită de digul pe care se așternea șoseaua avea o culoare murdară. Cerul însuși era murdar, respingător.

Necunoscutul se foi pe scaun și-și aprinse o țigară. Trase cu plăcere fumul în piept și-i dădu drumul încetișor, în rotocoale pe care le urmări cum se risipesc în aer.

— În curând, în România va sosi un personaj important și se va încerca asasinarea lui. Asta e informația pe care trebuie s-o spui mai departe. Îmi pare rău că șederea dumitale în Olanda se sfârșește în acest fel, dar n-avem cum transmite informația asta mai departe.

Oricât ar fi dorit să pară indiferent, Mircea Atanasiu nu reuși să-și ascundă uimirea.

— Un personaj important?

Necunoscutul stinse într-o scrumieră țigara fumată pe jumătate.

— Fostul vostru rege va reveni de Paști și va fi omorât. Scurt și cuprinzător. Mingea e acum în terenul vostru. E treaba voastră ce-o să faceți cu ea.

Pentru o clipă, Mircea Atanasiu uită să mai protesteze.

— Nu-l primește nimeni. A încercat și de Crăciun și l-au scos în șuturi afară.

— De data asta va fi altfel.

Necunoscutul cu cercel în ureche spusese „fostul vostru rege”. N-avea deci cum să facă parte din Serviciile secrete olandeze. Olanda avea pe tron o regină. Cineva cu o cultură monarhică elementară ar fi știut că titlul de rege nu poate fi luat. Nici de la Intelligence Sevice nu putea să fie, urmând același raționament. Să fie C.I.A. la mijloc?

Mircea Atanasiu își regăsi sângele rece.

— Haide să lăsăm glumele. Și ascunde naibii hârbul ăla de sub masă. Altfel…

Necunoscutul zâmbi batjocoritor:

— Știu placa. Altfel chemi poliția. N-ai decât s-o chemi.

Cu o mișcare care dovedea un exercițiu bine pus la punct, necunoscutul ascunse pistolul și-și puse ambele palme pe masă. Se sprijini în ele și se ridică brusc.

— Ți-am spus tot ce-aveam să-ți spun. Mingea e-acum la voi. Adio, domnule rezident. N-o să ne mai vedem niciodată.

Ca și cum ar fi fost presat de o nevoie urgentă, străinul se repezi la toaletă. De la o masă vecină se ridică un domn elegant care până atunci păruse interesat de valurile întunecate care se zăreau pe fereastră. Intră și el pe ușa pe care era desenată o pălărie.

Necunoscutul care vorbise cu Mircea Atanasiu se spălase pe mâini și acum își ținea palmele sub uscător. N-avu timp să schițeze nici un gest de apărare. Bărbatul care îl urmase îi trase un glonte în ceafă cu un Luger cu amortizor. În timp ce trupul se înclina, îi mai trase unul drept în inimă. Nu se auzi nici măcar căderea corpului pe care bărbatul îl prinsese și îl așezase cu delicatețe pe pardoseală. Ieși din toaletă și încuie ușa cu un șperaclu. Cu mișcări puține, sigure și precise. După care părăsi localul. În drum spre mașina lui, făcu un semn discret cuiva care stătea la volanului unui Volkswagen crem. Acesta încuviință din cap și o porni pe șosea. După un kilometru trase pe dreapta și dădu drumul luminilor de avertizare. Circulația era puțină. Înfipse un țăruș metalic în pământ, de partea cealaltă a șoselei, și de el legă un cablu de oțel pe care îl lăsă să atârne pe asfalt. Mașinile care îl călcau simțeau doar o ușoară zdruncinătură și șoferii o atribuiau unei denivelări de teren.

În sfârșit, dinspre restaurantul ale cărui lumini abia se mai zăreau prin ceața care cobora, se ivi motocicleta pe care se află Mircea Atanasiu. În urma ei nu se vedea nicio

mașină. Începuse să prindă viteză, avea o sută la oră. Dar chiar dacă ar fi avut mai puțin tot n-ar fi scăpat de cablul care, ridicat brusc de proprietarul Volkswagenului, îi reteză gâtul, precum un bisturiu taie o coală de hârtie. Motocicleta se duse câteva zeci de metri târând trupul care se zbătea. Străinul nu aruncă însă nicio privire spre locul dezastrului. Smulse țărușul din pământ, înfășură cablul într-un colac, puse totul în portbagaj, se urcă în mașină, stinse luminile de avertizare și o porni fără nicio grabă spre Haga.

CAMERA ALBĂ – *Bal comunist*

Din nou îmi las imaginația să hoinărească în voie. Și iată-mă acum în holul liceului. E noaptea de Înviere. Suntem convocați pe bază de tabel. Prezența e obligatorie, ca nimeni să nu se ducă la biserică. Portretele conducătorilor ne veghează de pe un perete: nu cumva să tragem chiulul. Pe scena cu cortină dintr-o pânză roșie se perindă recitatori, coruri. Apoi suntem invitați la dans. Se începe, ca de obicei, la aceste întâlniri, cu șlagărul la modă: „Macarale, râd în soare aurii, macarale, în zori de zi…" Fiecare se mișcă în ritm de vals sau tangou, deși în urechi auzim muzica lui Elvis sau a Beatles-ilor.

Din când în când ne ducem pe rând la toaletă unde avem provizii de țigări. Bem și coniac din niște sticluțe plate. Câțiva dintre profesori beau cot la cot cu noi, ferindu-se de turnătorii dintre elevi, sau dintre cadrele didactice. La 23:30 Lunganul – un elev mai în vârstă decât noi, „repetentul genial", cum i se spune, fiindcă e tobă de carte, dar a repetat câteva clase fiindcă nu se împăca deloc cu disciplina cazonă – dă semnalul:

— O ștergem!

O fereastră e deschisă de către un elev cocoțat pe spatele meu. Iese și-și dă drumul să alunece pe un burlan până jos în stradă. După el sar cinci colegi. Ultimul sunt eu. Îi arunc o privire de regret celui care s-a sacrificat pentru mine stând „capră", și îmi dau drumul în gol.

Odată ajunși în stradă, o luăm la fugă spre Biserica Kiev, unde pâlpâie stinghere câteva lumânări aprinse.

Berna, marți 3 martie

Ambasada română la Berna se află într-o clădire de pe o stradă în pantă. Din micul parc unde e croită o alee pentru mașini se intră într-un hol mic. La dreapta se face o ușă care dă într-o cameră strâmtă: aici se primesc vizitatorii veniți de obicei cu probleme de viză. La

dispoziția lor se află reviste ilustrate care laudă realizările regimului instaurat după 1989. Drept în față se pătrunde într-un birou de unde, de la un pupitru și privind la un ecran de televizor, cel care e de serviciu acționează deschiderea și închiderea porții pentru mașinile diplomaților – Dacii negre –, potrivit dotării pe care o prevăzuse dictatorul înlăturat de la putere, printre care însă acum mai erau și câteva mașini străine cumpărate la mâna a doua. În dreapta – secretariatul, o odăiță cu telex și fax, cu telefoane și cu o secretară de o amabilitate necontrafăcută; pe acolo se intră în biroul ambasadorului – tot o cămăruță modest mobilată. În spatele biroului – stema actuală a României, iar în stânga lui – tricolorul.

Ambasadorul avusese o noapte agitată, dormise puțin și era vădit îngrijorat de iminenta schimbare pe care o presimțea. De aceea, de necaz, se întrecuse cu băutura la recepția la care luase parte seara. Ajuns acasă, continuase să bea de unul singur până în zori, când ațipise puțin. În ciuda oboselii, făcea eforturi să înțeleagă de ce bancherul elvețian care se afla în fața lui ceruse de urgență o întrevedere. În aparență – totul era în regulă. Michel Carpentier, directorul băncii „Suisse Metropol", dorea amănunte autorizate în legătură cu o posibilă investiție în România. Dar datele i le-ar fi putut furniza oricare dintre consilieri. Întrebările bancherului aveau un caracter general și, de fapt, părea să nu fie câtuși de puțin interesat de țara aflată la 2000 de kilometri, unde lucrurile încă nu erau așezate pe un făgaș sigur. Discuția părea o pierdere de vreme din care n-avea să iasă nimic. Prin încăperile ambasadei se perindaseră zeci de posibili investitori care, până la urmă, renunțaseră să-și plaseze banii într-o țară unde liniștea se asigura cu bâtele minerilor. Și totuși, Marcel Stamate încerca să descopere ce dorea de fapt interlocutorul său și îi răspundea cu amabilitate la întrebările legate de eventualitatea deschiderii unei sucursale la București.

În cele din urmă, Michel Carpentier își termină de băut cafeaua, mai sorbi din paharul cu apă minerală de parcă ar fi degustat un vin și exclamă încântat:

— Aveți o apă minerală extraordinară în țara dumneavoastră. Păcat că se pierde în loc să se îmbutelieze. Ar rivaliza cu cele mai bune ape minerale din lume.

— Occidentalii n-o apreciază. Preferă Perrier, Vichy…

— Încă o dată se vede ce mult contează ambalajul. Și la transport, și din punct de vedere estetic.

Într-adevăr, sticlele de Borsec de jumătate de litru care se aflau pe tavă nu l-ar fi ispitit pe niciun comerciant să se repeadă să încheie un contract de vânzare a lor. Etichetele erau puse strâmb, capacele cu care fuseseră astupate purtau urme de rugină.

— E și o campanie subtilă a occidentalilor în această privință, se pomeni ambasadorul rostind. Nu s-ar mai vinde apa lor. Am fi o concurență foarte puternică. Dar pentru asta trebuie bani, pentru a ne face cunoscuți. Bani mulți.

Michel Carpentier nu păru să-l fi auzit. Își rostea frazele ca și cum ar fi aparținut unui discurs de multă vreme pregătit și învățat cuvânt cu cuvânt.

— Am auzit că îmbuteliați și apă plată, pe undeva pe lângă Constanța. Dar apa din Dobrogea nu-i de calitate. Mai nimerită era o zonă de deal.

Ambasadorul încasă remarca fără să i se miște niciun mușchi al feței. Omul din fața lui îl intriga din ce în ce mai mult. Gesturile îi erau puține și bruște. Vorbele sale nu țineau cont de fluxul conversației, se înșiruiau fără nicio legătură cu spusele interlocutorului. Ochii parcă nu vedeau nimic în jur și, totuși, în același timp, creau impresia că străpung dincolo de aparențele lucrurilor…

— Domnule ambasador, vă mulțumesc pentru că m-ați primit. Sper ca informațiile pe care mi le-ați furnizat să-mi fie de folos. Le voi studia cu toată atenția și voi acționa în consecință. M-ar bucura dacă aș porni afaceri cu frumoasa dumneavoastră țara.

„Frumoasa dumneavoastră țara”… Nici de data asta ambasadorul nu reacționă la auzul clișeului folosit de toți străinii care n-aveau niciun chef să pornească afaceri în România și se ascundeau sub un șablon de care i se făcuse lehamite.

Văzându-l pe Michel Carpentier ridicându-se de pe scaun, se repezi ca să-și conducă oaspetele. Oare ce-o fi vrut de fapt? Analizele pe care le întreprindea cu iuțeală nu-i dădeau nici un răspuns.

— Mai am o rugăminte…

Ambasadorul își scrută musafirul cu sprâncenele ridicate a semn de întrebare.

— Da?

— De fapt, nu e o rugăminte personală. Cineva m-a rugat să vă înmânez această scrisoare. Nu știu despre ce e vorba.

Michel Carpentier îi întinse un plic gros, de culoare gălbuie, pe care nu scria nimic.

— Nu-i nevoie s-o citiți acum, spuse el văzându-l pe Marcel Stamate că se pregătește să deschidă plicul cu un coupe-papier. Persoana care mi l-a dat nu așteaptă un răspuns imediat.

Se îndreptă spre ușă în vreme ce sporovăia în franceza impecabilă pe care o vorbea alegându-și cuvintele, ceea ce însemna că de fapt gândește într-o altă limbă. Cu siguranță, germana.

Ieși cu un pas săltat.

— Pe curând, domnule ambasador.

— La revedere.

Ambasadorul rămase țintuit locului. Auzi cum se deschide poarta și cum mașina lui Michel Carpentier, lăsată în stradă, pornește și se îndepărtează de ambasadă.

Marcel Stamate încremenise cu plicul în mână. Mânui coupe-papier-ul cu dexteritate. Scoase din el o coală de hârtie A4 împăturită în două. Era scrisă de mână, pe o singură parte, în engleză.

— Nu poate fi decât vreo cerere din partea cuiva din emigrație care a apelat la o pilă, își zise el în gând.

Începu să citească și, pe măsură ce parcurgea textul, simțea cum toată oboseala îi dispare. Se așeză, la un moment dat, chiar pe scaunul pe care stătuse Carpentier.

„Stimate domnul Ambasador

Cu ocazia Paștelui ortodox Majestatea Sa Regele Mihai va efectua o vizită în România. Împotriva sa a fost pus la cale un complot. Va fi asasinat pentru a destabiliza situația în România și din acea parte a Europei. A fost tocmit cel mai căutat asasin din istoria planetei – „Omul cu o mie de fețe”, i se spune. Am încercat să prevenim autoritățile românești pe o altă cale, dar am eșuat – rezidentul dumneavoastră din Olanda a fost ucis. Vă rog să socotiți scrisoarea ca pe un avertisment, ca pe o încercare de a opri o fărădelege care ar costa scump România. Încă o dată vă spunem – dați toată atenția acestei scrisori și informați pe cine trebuie.”

Scrisoarea n-avea nici o semnătură.

Marcel Stamate rămase cu privirea ațintită în gol. De-a lungul carierei sale primise numeroase scrisori de tot felul: de amenințare, de șantaj, cuprinzând delațiuni. Dar niciodată nu ținuse în mână un text mai incendiar. Ceva îi spunea că scrisoarea nu e o farsă. Dar curios era altceva: regele nu solicitase nicio viză. Atunci de unde știa autorul scrisorii de o vizită pe care avea s-o facă acesta de Paști? Se uită la calendarul de pe birou – era 3 martie. Să fie totuși vreo farsă? O cacealma? Vru să mai citească încă o dată scrisoarea și își aținti din nou privirea pe coala de hârtie pe care o ținea în mână. Dar coala de hârtie era complet goală, ca și cum prin farmec, literele pe care le citise se evaporaseră.

Cu fața răvășită, fără să mai aibă răbdarea să facă uz de interfon, se năpusti în anticamera unde secretara, văzându-l cum arată, se ridică brusc în picioare.

— Caută imediat Banca „Suisse Metropol” și dă-mi-l pe director. Pe Michel Carpentier. Cel care a fost adineauri aici. Dacă n-a ajuns încă la bancă să mă sune imediat ce sosește. Rapid!

În aceeași stare de tulburare intră din nou în biroul lui.

De-abia apucă să se așeze pe un fotoliu și să golească un pahar cu apă minerală și un ciocănit discret se auzi în ușă și secretara pătrunse cu un aer smerit.

— Îmi pare rău, domnule ambasador, dar domnul Carpentier și-a dat azi-dimineață demisia din funcția de director al Băncii „Suisse Metropol”. De-aici a plecat direct la Zürich de unde va lua avionul pentru Argentina. Se va stabili acolo.

Marcel Stamate o expedie cu un gest scurt și mai rămase în fotoliu încă o oră. După care, stăpân de data asta pe sine însuși, se așeză în fotoliul cu spătar înalt și apăsă pe unul din butoanele interfonului.

Vocea îi era sigură, suna limpede.

— Rezervă-mi un loc la prima cursă spre București.

CAMERA ALBĂ – *Arestarea*

Tocmai ațipisem, când, de undeva, de pe coridor sau dintr-o încăpere nu prea îndepărtată, a început să se audă un radio la care se transmite un meci de fotbal. Cum de e lăsat să meargă un radio la maximum? O fi duminică și vreo soră pasionată de balonul rotund, știindu-se fără control din partea medicilor, ascultă în extaz vocea răgușită a crainicului care descrie faze palpitante, fente incredibile, șuturi la poartă. Ca să-mi omor timpul încerc să-mi închipui ce marcă are aparatul. Philips? Sony? E un radio-casetofon sau un radio obișnuit? Oricum ar fi, cel mai drag aparat de radio din viața mea o să rămână tot hârbul cu lămpi al unchiului meu Miron. Îl ștergea zilnic de praf, cu o cârpă specială. Ziua se prindea cu el Bucureștiul sau, la anumite ore, o voce guturală anunța că „Vorbește Moscova". „Govorit Moskva". Dacă atunci unchiul meu se afla în preajmă, îl închidea cu furie. Noaptea, însă, se petrecea ceva fabulos, de care nu știam decât eu și el. Târziu, când toți ai casei se culcau, ieșeam din camera părinților și mă furișam în odaia lui. Îl găseam chircit lângă aparat, ca lângă o ființă dragă, căznindu-se să prindă, în ciuda bruiajului, „Radio Londra" sau „Vocea Americii", dar fără să audă vecinii. Era așa absorbit de ce asculta încât nu mă simțea când mă strecuram lângă el și tresărea văzându-mă, o mogâldeață în întuneric. Atunci mă strângea în brațe și-mi șoptea cu o convingere pe care nu i-ar fi putut-o clinti nimeni:

— N-ai nicio grijă, până la urmă vin americanii. N-au cum să nu vină! Ai să vezi! N-au să lase ei Ungaria de izbeliște, sub tancurile rușilor. Pe urmă, vin la noi.

Până într-o seară… Până într-o seară când ușa a fost împinsă brusc de perete și trei indivizi în haine de piele, cu pistoale și lanterne în mâini, au năvălit în încăpere urlând, au trântit aparatul de podea – nu pricepeam cum același aparat transmitea lucruri total diferite când era „Vocea Americii" sau „Radio Londra" și când erau emisiunile Bucureștiului sau ale Moscovei –, m-au dat pe mine deoparte, mai bine zis m-au azvârlit într-un colț, ca pe-o zdreanță netrebnică, l-au înșfăcat pe unchiul meu, l-

au pisat cu picioarele și apoi l-au târât afară, în întuneric. Pe fereastra în dreptul căreia m-am ghemuit lângă părinții mei îngroziți, am mai văzut cum îl urcă într-o dubă – precum acelea care cărau pâine – îl îmbrâncesc în văgăuna aceea metalică, se urcă apoi și ei, trântind ușile din spate, ferecându-le și pornind cu farurile aprinse spre o țintă pe care abia după mulți, mulți ani aveam s-o aflu.

Sharja, miercuri 4 martie, 9:48

Al Kerim se trezi având impresia că o macara gigantică lăsa încetul cu încetul o lespede de beton pe creștetul lui. În gură avea un gust amar. Tâmplele îi zvâcneau ca racordate la niște electrozi. Zvârli cearșafurile mototolite. De sub ele apăru, însă, nu numai trupul său, ci și corpul superb al unei blonde care dormea în continuare cu gura ușor întredeschisă, lăsând să i se vadă dinții de un alb sclipitor. N-avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Părul îi era lung și mătăsos. Stătea pe partea dreaptă, așa că numai sânul stâng i se zărea în întregime, pietros, de mărime potrivită, cu sfârcul semeț, ca o santinelă, în mijlocul unui bănuț de culoare întunecată.

— Tu care naiba mai ești?

Însă de-abia îngăimă vorbele astea în limba sfântă a strămoșilor săi și își aduse aminte ce i se întâmplase.

Venise seara la hotelul Sharjah aflat în Sharja, aproape de freneticul Dubai. Un hotel în formă de trunchi de piramidă, luxos și situat chiar lângă apă, înconjurat de peluze verzi, udate încontinuu de aspersoare. Se cazase într-o cameră la etajul șapte și aruncase în treacăt o privire pe fereastra de dimensiuni mari, al cărei geam nu se putea sparge, iar de deschis nici vorbă. Aerisirea se făcea numai cu ajutorul instalației de aer condiționat. Admirase apusul de soare, văzuse cum se retrag pe un canal și se duc la ancoră ultimele vase care-și descărcaseră marfa în Dubai. Erau ambarcațiuni de lemn, ușoare, prevăzute cu motoare rapide, o adevărată mană cerească pentru comercianții din Dubai, care reușeau să facă un negoț cu profituri fabuloase. După un duș îndelungat, ca după o călătorie obositoare, coborâse cu liftul la ultimul nivel, situat sub recepție și magazinele cu prețuri stânjenitoare pentru cei cu bani puțini. Aici se afla

restaurantul care oferea cu generozitate tot ce-ți dorea inima: supe de mai multe feluri, fripturi de vacă și de porc, cârnăciori, salate, dulciuri, fructe, etalate frumos pe tăvi, în castroane strălucitoare, pe platouri dichisit aranjate, în vase acoperite cu capac din care te serveai cu polonicul. Erau torturi de ciocolată și de fructe, plăcințele rumene și cataifuri fastuoase, mormane de mere rumene și etaje de banane, nuci de cocos, pepeni zemoși, cu miez roșu, și pepeni galbeni, frigărui care se perpeleau în cuptoare electrice și pui la rotisor, creme și înghețate. Nu plăteai nimic, mâncarea era cuprinsă în costul hotelului, îți luai singur ce-ți poftea inima. Dacă doreai, îi rugai să te servească pe chelnerii care stăteau în picioare respectuoși, veghind la buna desfășurare a festinului.

Lui Al Kerim nu-i era prea foame, așa că își puse într-un bol un pic de supă și mai luă și puțin piept de pui cu salată de roșii. Nu intră în restaurantul propriu-zis în care accesul se făcea printr-o ușă acționată cu o celulă fotoelectrică și rămase pe platforma amenajată ca o terasă. Își ridică privirea și-l apucă amețeala: deasupra sa, la zeci de metri se căsca un gol de mare efect, ca și cum o parte din interiorul trunchiului de piramidă nu mai fusese completat. Se așeză singur la o masă, lângă un vas de lemn unde creștea un lămâi și puse la iveală cheia pentru ca să se știe numărul camerei celui care lua cina.

N-apucă să înghită de două ori; deodată se auzi o larmă și un puhoi de oameni coborâră treptele, venind de la recepție, întrecându-se s-ajungă fiecare primul la bunătățile expuse cu atâta rafinament. Vreo treizeci de persoane, vorbind o limbă pe care poliglotul Al Kerim o recunoscu cu ușurință a fi rusa. Noii veniți se repeziră ca vandalii asupra mâncărurilor. Erau copii – băieți și fete –, erau tineri și tinere, femei și bărbați, câțiva bătrâni sprijinindu-se în bastoane și câteva bătrânele. Toți păreau scăpați de chinul unui post îndelungat. Se înfruptau din bucate la nimereală, unii, nemaiavând răbdare, nici nu se mai așezau la mese. Ridicau capace, gustau supele cu polonicul și apoi le puneau la loc, mâncau clătite și apoi friptură, banane înainte de cârnăciori, felii mari de tort înainte de crema de ciuperci, care cum apuca să ajungă la rând. Erau îmbrăcați în haine occidentale cu etichete străine, etalate cât mai vizibil – Levy Strauss, Lacoste, Hugo Boss, erau încălțați cu produse Adidas sau Nike sau cu pantofi care contrastau vizibil cu hainele, mai potriviți

pentru o recepție. Mâncau pe rupte, ca și cum ar fi fost ultima masă din viața lor. Aveau o frenezie în masticație care te lăsa perplex. Al Kerim își închipui cu groază ce se va petrece în stomacul lor, cum se vor pune în mișcare sucurile ca să dizolve încărcătura aceea uriașă de mâncare, când, deodată, o voce suavă îi ceru voie să se așeze la masa lui, într-o engleză cu un puternic accent.

Al Kerim o studie din cap până-n picioare pe blonda care i se adresase cu atâta candoare. Ai fi jurat că e coborâtă din cer. Doi ochi albaștri de o puritate fără margini. Două urechiușe ca niște scoici diafane. Un metru șaptezeci – un metru șaptezeci și doi. Îmbrăcată cu o fustă până la genunchi, cu multe pliuri și pantaloni scurți și cu o bluză sub care se vedea limpede că n-are sutien.

— Vă rog, îi răspunse ei tot în engleză.

Fata luase o tavă pe care o încărcă și o descărcă de mai multe ori, provocând consternarea lui Al Kerim care nu mai înțelegea cum de-și păstrează silueta perfectă. De-abia după ce veni pentru a patra oară, cu tava la fel de îmbelșugată, și mâncă tot de pe ea, fata își aprinse o țigară și îl privi cu îndrăzneală în ochi.

— Singur?

— Da. Însă alții nu sunt singuri.

Fata pufni cu dispreț. Expresia angelică îi dispăru pentru câteva clipe.

— Ăștia? Niște sărăntoci. Eu am venit aici ca să fac avere. Dubai e un paradis. Nu mă mai întorc în Rusia nici moartă.

— Și cum o să faci?

Al Kerim auzise de ravagiile pe care le provocaseră rușii în excursiile lor în Dubai. Autoritățile erau pur și simplu înspăimântate. Prostituție. Droguri. Bișniță. De aceea se luaseră măsuri ca excursiile lor să fie limitate la trei zile.

— Nu știu. Mă descurc eu.

În Al Kerim se născură dorințe pe care nu și le satisfăcuse de multă vreme. Îi spuse direct să vină cu el sus. Fata se arată imediat interesată.

— Cât?

— Pentru tacâmul complet, o sută de dolari.

Al Kerim încuviință.

Fusese o noapte cum nu mai cunoscuse. Era uimitor de unde aflase ființa asta, care ai fi jurat că mai e fecioară, meșteșugurile tainice ale celor mai mari experte

din bordelurile pariziene. Mai întâi băuseră un John Haig din rezerva lui strategică. În pahare mari, cu gheață și sifon. Și blonda băuse cu hărnicie. Apoi se dezlănțuise, scosese untul din el, când credea că se sfârșise o lua de la capăt.

Iar acum dormea dusă, ca un copil drăgălaș și cuminte.

Al Kerim tocmai ieșea de sub duș când se auzi telefonul. Smulse receptorul din furcă, de parcă așteptase apelul cu nerăbdare. Oricine ar fi ascultat dialogul n-ar fi înțeles nimic, nu fiindcă era purtat în arabă, ci fiindcă era folosit un cod.

După ce puse receptorul în furcă, Al Kerim se întoarse spre blonda care se trezise. Îi întinse o sută de dolari, după care mai scoase o sută.

— E și asta a ta, dacă dispari în trei minute.

Peste două minute Al Kerim își făcea bagajele singur în odaie.

Abu Dhabi, miercuri 4 martie, 20:00

De la fereastra camerei sale aflată la etajul IV al hotelului de cinci stele „Le Meridien” – o capodoperă de bun-gust, ca de altfel întreg lanțul hotelier cu acest nume risipit pe întreaga planetă –, Al Kerim privea la șuvoiul de mașini care veneau în viteză până în dreptul magazinului universal Cooperativa, unde, datorită unor lucrări, încetineau și o luau la dreapta, pe o arteră largă, aflată însă acum în reparație. Erau limuzine luxoase, dar și vehicule mai uzate, pentru oameni cu mai puțină stare, dar care aveau nevoie ca de apă de un mijloc de transport, dat fiind că în Emirate nu sunt nici autobuze, nici troleibuze, nici tramvaie pentru transportul în comun, neexistând decât niște autobuze de culoarea bostanului, destinate școlarilor. Unele dintre mașini o luau totuși înainte și se opreau sub porticul hotelului, străbăteau arcul de cerc după ce-și lăsau pasagerii și parcau sau intrau din nou în trafic. Din taxiuri coborau bărbați îmbrăcați în veșmintele albe și lungi ale arabilor, cu turbane pe cap. Erau însă și occidentali dezinvolți – semn al adaptării depline cu locul exotic unde se aflau, dar și alții, stingheriți de ambianța necunoscută.

Era ora opt seara, ascensoarele exterioare de la Cooperativa nu mai funcționau, semn că magazinul se închisese, când zări cum spre hotel se îndreaptă un Audi roșu. Zâmbi. Își închipui cum portarul se repede aferat să deschidă ușa șoferului și să-i parcheze mașina. Și-l închipui pe arabul care coborâse din ea cum se duce la recepție și-și completează pe un formular datele personale înscrise într-un pașaport fals pe numele Al Abhaz. Urmat de un băiat care îi poartă bagajele cheamă ascensorul și urcă împreună până la etajul IV. Băiatul deschide ușa camerei 404, vecină cu cea a lui Al Kerim. Îi dă hamalului un bacșiș și acesta se retrage făcând temenele și închizând ușa în urma lui. După câteva clipe, bărbatul din camera cealaltă deschide ușa și atârnă de clanță un carton pe care scrie DO NOT DISTURB. Încuie la loc și, după ce încearcă mai multe chei, deschide ușa de comunicare dintre cele două camere. Și conform programului, se află față în față, îmbrățișându-se cu dragoste.

— Frate!

— Frate!

Nu e numai o formă banală de salut. Cei doi sunt chiar frați și încă gemeni. Timp de trei ani făcuseră o școală de terorism, după care fuseseră aruncați în vârtejul unor acțiuni care provocaseră destulă vâlvă. La treizeci de ani, cât aveau acum, căpătaseră o experiență invidiată de novicii în meserie. Reușita lor se bizuia mult pe surpriza pe care o reprezenta faptul că sunt gemeni. Atacurile lor erau îndreptate în special împotriva unor diplomați evrei. Dar erau maeștri și la diversiuni. Puseseră explozibil în mijloace de transport în comun, în localuri, omorând și creând panică. N-aveau niciun scrupul. Nu li se făcea niciodată milă. Executau cu precizie ceea ce învățaseră. De aceea Mossad-ul îi căuta cu înverșunare. Nu numai pentru a-i omorî. Ei erau singurele repere știute în tentativa evreilor de a afla unde se găsește tabăra de terorism pe care o absolviseră cu strălucire. Însă cei doi își vindeau scump pielea. Știau să se apere. Știau când să apară și când să se facă nevăzuți. Dejucaseră mai multe planuri de capturare a lor.

Se așezară pe fotoliile comode și începură să bea din două sonde oranjadă cu multă gheață. Numai dacă îți încordai auzul sesizai murmurul instalației de aer condiționat.

— Ei, cum te-ai distrat? Ți-a priit scurta vacanță?

— Mortal, frate, a fost ceva mortal. N-am mai întâlnit așa ceva. O rusoaică de douăzeci de ani. O arzoaică. O meseriașă clasa-ntâi. Sunt stors ca o lămâie.

Ravagiile nopții trecute încă se mai vedeau pe chipul său.

— Dar tu? Ce vești ai?

Al Abhaz nu petrecuse la fel de bine în ultimele douăzeci și patru de ore. Fusese la o întâlnire cu șeful comandourilor din care făceau parte. O întâlnire la care primise numeroase instrucțiuni. Programul lor se schimbase radical. Căpătase o anvergură mondială. Izbânda lui era preconizată să modifice ordinea actuală a lumii. Al Abhaz era mândru de sarcinile pe care le primise și de-abia aștepta să i le comunice fratelui său. Dar mai întâi trebuia să-și reîncarce bateriile. Nu mâncase de dimineața și-i era o foame de lup.

— Avem de lucru, frate.

— De-abia aștept, zise Al Kerim, și-și frecă mâinile de bucurie. Unde lovim?

— Plecăm în România.

Fața lui Al Kerim se lungi.

— În România?

Al Abhaz era pus pe glume.

— Da, în România. Ce, crezi că pe-acolo nu-s puicuțe cum îți plac ție?

Lui Al Kerim însă perspectiva nu-i prea surâdea.

— Ce să facem în România?

— Începe o vastă acțiune de răzbunare. Cei care l-au dat jos pe Ceaușescu trebuie să dispară. Era cel mai mare prieten al nostru…

Al Kerim părea complet siderat.

— Ce trebuie să facem?

— Îți spun la masă.

Peste câteva clipe coborâră în holul în care, drept în fața liftului, se găsea un centru de difuzare a presei, iar spre recepție o vitrină cu bijuterii sclipitoare și o alta cu antichități. Câteva persoane cu grămezi de bagaje așteptau să se cazeze. Pe canapele câțiva bărbați și câteva femei își omorau plictisul bând băuturi răcoritoare sau fumând. Printre ei era și rusoaica pe care o agățase Al Kerim noaptea trecută. Nu aveai cum s-o mai recunoști. O brunetă tunsă scurt, băiețește, îmbrăcată sobru, într-un

deux-pièces, cu ochelari cu o ramă fină, aurită – imaginea secretarei care nu iese din voia șefului.

Al Kerim coborî primul din lift și-și așteptă fratele care se dusese să-și cumpere un *Times.* Chipul din dosul ochelarilor cu ramă aurită îl fixă doar o clipă. Al Kerim începu să se plimbe prin fața celor două vitrine. Pipăi grosimea unor covoare, admiră o statuetă de abanos, se minună de prețurile unor inele de platină. Era încă obosit, de-abia aștepta să se culce. În sfârșit, lângă el îi apăru fratele. De-abia atunci rusoaica schiță abia perceptibil o mișcare de surpriză. Cei doi semănau leit! Erau la fel îmbrăcați, aveau aceeași pieptănătură, aceeași statură, cu puțin deasupra mediei. Erau gemeni! Descoperirea îi zdruncină întregul sistem de judecată. Șeful ei de la Mossad trebuia să afle cât mai repede taina celor doi. Din pricina asta nu se putea dovedi niciodată că Al Kerim sau Al Abhaz sunt vinovați de ceva. Unul crea alibiul celuilalt. Ingenios cât cuprinde.

Tânăra se hotărî să-i urmărească în continuare. Îi văzu cum se îndreaptă spre ușile de sticlă care dădeau spre curtea interioară, o grădină frumos îngrijită, cu pomi și plante mari și flori în toate culorile. Dimineața, un om de serviciu cu masca de gaz pusă pe figură trecea cu un vermorel în spate și împroșca întreaga ambianță cu o substanță care alunga orice insectă. Seara era deosebit de plăcut în cele cinci restaurante care își împărțeau acest teritoriu, fiecare cu specificul său.

Cei doi intrară în localul libian. După o așteptare de câteva minute, fata se luă după ei. Urcă treptele de lemn ale unei scări întortocheate și, în față, îi răsări un șef de sală care o întrebă unde vrea să se așeze. Îi arătă o masă cât mai aproape de cea unde se instalaseră cei doi frați care discutau cu însuflețire. În trecere pe lângă ei se prefăcu că-și pierde echilibrul, se sprijini de frapieră și lipi cu îndemânare o pastilă care conținea un microfon miniaturizat, aproape imposibil de observat. Se așeză la masa ei, urmărită de privirile celor doi care o considerară neinteresantă și o pierdură din raza privirii lor. Comandară narghilele din care trăgeau cu sete și beau din niște păhărele mici o băutură tare. Într-un colț, pe o vatră, o bătrână îmbrăcată în costum național libanez cocea lipii, pentru ca decorul să pară cât mai autentic.

Fata își puse la urechi căștile unui walkman. În aparență, expresia ei visătoare arăta că e cufundată într-un

ocean de muzică bună. În realitate, asculta cu nesaț conversația celor doi frați. Audiția era perfectă.

— De ce în România?

— Ți-am spus: începe o acțiune de represalii asupra celor care l-au executat pe Ceaușescu.

— Și cine trebuie să cadă?

— Totul e la alegerea noastră. Dintre cei vinovați.

— Când plecăm?

— Mâine noapte e o cursă spre București.

Tocmai atunci orchestra așezată pe un podium izbucni cu acorduri zgomotoase. O fată în văluri începu să șerpuiască printre mese și să cânte o melodie tânguitoare. Frații își încetară discuția și începură să privească spectacolul. Din când în când mai trăgeau din narghilele.

Fata mai zăbovi și ea puțin, plăti și ieși pe neobservate în răcoarea grădinii luminate feeric.

CAMERA ALBĂ – *Revelația*

— **A** scăpat dintr-o încăierare groaznică! Încă nu se știe cine e.

Glasul blând, afectuos, plin de compătimire, care dă cuiva relații despre mine, mă transpune într-un alt timp și spațiu.

…Nu mai țin minte din ce a pornit încăierarea, probabil, ca întotdeauna, dintr-o hârjoană nevinovată. Unul a dat în glumă un ghiont, celălalt n-a știut cine l-a lovit în hărmălaia iscată în recreație și a dat și el în altcineva. Ne-am pomenit toți din clasă într-un vălmășag ametitor de trupuri care se pocneau, se izbeau de pereți, de cuier, de bănci, de tabla mânjită de cretă, se rostogoleau pe dușumeaua dată cu motorină – mirosul de motorină îmi aduce și azi aminte de școală, de încăperile ei cu podele frecate periodic cu lichidul acela negru, grețos. Bătaia era în toi când cineva mi-a înfipt în spate un ac. Am urlat de durere, dar urletul meu a fost acoperit de gălăgia celorlalți, care continuau să se tragă de păr, să se muște. M-am retras la fereastră și atunci s-a produs REVELAȚIA, atunci am cunoscut o clipă de grație în care, smuls din vârtejul de școlari tembeli, am contemplat, ținându-mă încă de omoplat – locul mă durea în continuare – întreaga scenă. Atunci i-am văzut și m-am văzut, deși nu mai participam la păruială – nătângi, îmbrăcați prost, în uniforme școlare ponosite, gata să râdă dintr-un fleac, dornici de a domina, înnebuniți să fie mai tari decât alții, călcându-se în picioare, numai pentru a ieși triumfători. Scena aceea m-a marcat pentru întreaga viața, m-a ferit să fiu, de multe ori, cu trup și suflet într-o acțiune; întotdeauna o părticică din mine veghea, se păstra lucidă și mă constrângea să rămân mai curând un spectator decât actor. Astfel au început așa-numitele mele „visătorii”, priviri în gol, abstrageri din realitate…

De-atunci datează dezinteresul meu față de ieșitul în față…

Tel Aviv, sâmbătă 7 martie

Cei trei bărbați se aflau într-o încăpere pe care n-aveai de ce s-o ții minte, într-o clădire pe care de asemenea n-aveai de ce s-o păstrezi în memorie. Un cub de beton împărțit în numeroase cuburi mai mici, la cele trei etaje și la subsol. Orice urmă de confort sau de dorință de încântare a ochiului fusese alungată cu strășnicie. Funcționalitatea era suverană. Mobilă puțină, banală, de serie. În rest – fișete încastrate în pereți, încărcate de documente riguros clasificate, safe-uri cu hărți ultrasecrete, telefoane cu circuit intern, altele cu ieșire internațională, faxuri, copiatoare, mașini de tocat hârtie. Dacă făceai o secțiune în acest cub deslușeai o armată de oameni cu ecusoane pe care scria un număr. În funcție de culoarea ecusonului, respectivul posesor avea acces în anumite zone ale clădirii, iar o legitimație îi permitea să consulte informații de un grad mai mare sau mai mic de confidențialitate. Intrarea se făcea pe bază de cartelă magnetică. Afară nu era nicio pază. Ferestrele dădeau în curtea interioară. Cei care lucrau aici, așezați în birouri simple, de mici dimensiuni, unde răsfoiau cu creionul în mână dosare sau stăteau în fața unor monitoare, sau purtau discuții în care analizau evenimente, puneau la cale declanșarea altora, creau impresia unei activități ordonate cu multă rigoare, de o ființă inteligentă care concepuse pentru fiecare un program bine conturat. Nimic inutil, nimic lăsat la voia întâmplării.

Cei doi bărbați aflați într-una din aceste încăperi purtau o discuție aprinsă. Cel care ocupa scaunul din spatele biroului – un bărbat de cincizeci de ani, cu o față deschisă și cu o chelie pronunțată pe craniul disproporționat de mare față de corp, răspundea de destinele Mossad-ului. Puțini știau cu ce se ocupă de fapt acum acest Abraham Shali, erou al războiului de Yom Kippur. Interlocutorul său, Moses Mendelsohn, împlinise de curând 40 de ani, era subțire ca un țipar și n-avea o clipă de astâmpăr. Se ridicase până acum de câteva ori de pe scaun și de fiecare dată șeful lui îi făcuse semn să stea odată locului. Ținea în mâini paginile unui raport pe care îl parcursese de mai multe ori cu vădită nemulțumire.

— A ratat-o! N-o să mai prindă o ocazie ca asta!

Abraham se pregătea să-i răspundă când la ușă se auzi un ciocănit.

— Intră!

În încăpere își făcu apariția o fată după care orice bărbat normal ar fi întors capul. Era roșcată, cu pletele strânse cu îngrijire la spate într-un coc greu, pielea îi era arămie și buzele senzuale. Perfecțiunea trupului său mlădios și înalt era subliniată de uniforma pe care o purta – pantaloni albaștri cu dunga perfectă, o bluză cu mânecile suflecate. Purta la mâna stângă un ceas sofisticat și o brățară fină de aur la mâna dreaptă. Se opri în fața lui Abraham, salută milităreşte ducând mâna la frunte, cu un gest scurt.

— Pe loc repaus, sergent!

Roșcata duse mâinile la spate și îndepărtă picioarele. Numai un expert în fizionomie ar fi recunoscut în această frumoasă pe rusoaica din Sharja sau pe franțuzoaica din Abu Dhabi.

Moses vru să-și dea drumul la furie, dar Abraham îi reteză avântul cu un gest energic:

— Ai făcut treabă bună.

Moses nu se mai putu stăpâni:

— A naibii de bună!

Fata îl privi cu vinovăție și i se adresă lui Abraham:

— Îmi pare rău, dar…

Moses era din ce în ce mai ambalat. Sări în picioare și-și reluă plimbarea prin camera ale cărei dimensiuni nu-i permiteau să se miște în voie.

— Niciun dar. L-ai avut în mână, mă rog, în pat și n-ai reușit să smulgi de la el esențialul…

Abraham simți nevoia să intervină pe un ton cald. Mai întâi, însă, îl pofti din nou pe Moses să ia loc.

— Sunt de altă părere. Cred c-ai făcut o treabă extraordinară. Știm deja mai multe decât înainte. Am aflat, în sfârșit, misterul ubicuității lui Al Kerim. Știind că are un frate geamăn, am făcut deja un pas important.

Moses o ținea însă morțiș pe-a lui.

— Nu ca să-i aflăm rudele te-am trimis pe urmele lui, fetițo! Datoria ta era să-i smulgi informații despre locul unde se află tabăra lor de antrenament. Degeaba l-ai drogat cu cel mai nou produs în materie realizat de americani. L-ai drogat mai mult decât trebuia. Ce? Ți-era frică să nu se dea cu adevărat la tine?

Brusc se înveseli și pufni în râs.

— Ticălosul chiar crede că s-a culcat cu tine… Ce viziuni o fi avut… Cum o mai fi povestind despre marea lui aventură…

Zâmbetul însă îi fu mai trecător decât accesul de veselie.

— Și totuși, nu-mi vine să cred că n-ai reușit. Ai fost atât de aproape de ceva formidabil…

De mai multă vreme Israelul se dădea de ceasul morții să afle unde erau instruiți teroriștii care le dădeau atât de mult de furcă. Înhățaseră, ce-i drept, pe câțiva oameni ai lui Arafat, dar, deși interogați dur, supuși la cele mai îngrozitoare chinuri, sau injectați cu substanțe care le dezlegau limba, nu aflaseră nimic, fiindcă nici măcar acești absolvenți ai taberei nu-i cunoșteau locul. Erau duși acolo după recrutare, cu o cagulă pe cap, și scoși în același fel. Nu povesteau decât de un deșert, de corturi, de organizare, de instrucție de dimineața până seara. Coordonatele taberei le știau numai câțiva. Printre ei – Al Kerim, vânat nu numai pentru atentatele lui, ci și pentru a i se smulge informațiile de care aveau nevoie.

Abraham se ridică de pe scaun, se apropie de fată și-i puse mâinile pe umeri. Ar fi vrut s-o strângă la piept, ca pe copila lui, dar se stăpâni. Îi apăsă și mai tare umerii. Bărbatul cu ochi roșii de nesomn, care adunase experiență cât pentru mai multe generații, în luptele la care participase, o admira pe fata asta curajoasă care își risca viața pentru a-și răzbuna părinții. Îi știa dosarul pe de rost. Mama și tatăl fetei fuseseră luați ostateci împreună cu alți pasageri ai unui autobuz. Teroriștii le violaseră pe femei, fără să țină cont de vârsta lor, cât și pe fetițele pe care puseseră mâna, îi schingiuiseră pe bărbați și îi înjosiseră râzând batjocoritor, scoseseră ochii copiilor. Îi vârâseră înapoi în autobuz, închiseseră ușile și-i dăduseră foc.

— Stella, repet, ai făcut treabă bună. Dar…

Fata își permise să-și pună mâinile pe mâinile bărbatului pe care îl venera ca pe un tată.

— Am înțeles. Trebuie să plec la București.

— N-am pe cine altcineva să trimit.

— E o bucurie pentru mine. O să dau de urma lor. O să aflu ce trebuie să aflu. Promit.

Glasul ei exprima siguranță.

Moses observă cu prudență:

— Pe români nu-i anunțăm?

Abraham se încruntă.

— În niciun caz! Noi trebuie să-i prindem pe teroriști și să-i stoarcem de informații. De-abia după

aceea îi putem da pe mâna românilor.

Numai o clipă Moses simți fiori la gândul victimelor pe care le vor face cei doi sceleraţi până când Stella își va îndeplini misiunea. Dar n-avea ce face. Nu se putea abate în niciun chip de la plan.

— Ai grijă de tine, fetițo!, îi spuse Abraham și se blestemă pentru că, înaintând în vârstă, începuse să se înduioșeze mult prea ușor, ceea ce contravenea flagrant cu educația și pregătirea sa.

Fata salută și se îndreptă spre ușă. Înainte de a o închide în urma ei, îl auzi și pe Moses zicând cu o voce pe care nu i-o recunoștea, gâtuită de emoție:

— Ai grijă de tine!

CAMERA ALBĂ – *Masacrul*

Fără să le pese de starea în care mă aflu, lângă patul meu stau la taclale două surori care trăncănesc despre un film văzut aseară la televizor. Din întâmplare l-am văzut și eu, mai demult, dar nu m-am extaziat, ca ele, de mușchii personajelor, de vorbele lor deocheate. Mi-am întipărit în memorie alte secvențe…

…Ca în fiecare dimineață, deasupra așezării plutește o pâclă alburie – umezeala care se ridică din pământ. Ca în fiecare dimineață, bărbații și femeile pleacă să îngrijească micul ogor care le dă orezul pentru hrană. Ca în fiecare dimineață, bătrânii aprind focurile ca să pregătească mâncarea, își curăță gospodăriile mizere pe care o pală de vânt le-ar purta în nori, iar copiii pornesc să se alerge și să chiuie, îmbrăcați în cămășuțele lor rupte. Soarele începe să încingă necruțător, trupurile sunt leoarcă de transpirație. Deodată, din încâlceala de arbori și liane și ierburi apar trei soldați. Fețele lor sunt mânjite de noroi, pe piept și pe căști au ramuri pentru camuflaj, ca să fie una cu decorul în care se află. Au stat toată noaptea în mlaștină, iar în zori s-au târât pe burtă până la marginea umilei așezări. Se ridică brusc în picioare – de-abia acum copiii și bătrânii îi observă. Primii își încetează hârjoana, ceilalți se opresc din trebăluit. O clipă se uită unii la alții. Pe chipurile sătenilor se citește resemnarea, de parcă ar fi fost prinși făcând ceva rușinos. Apoi, din aruncătoarele de flăcări pe care le mânuiesc militarii, țâșnesc șuvoaie de foc care incendiază instantaneu colibele, cuprind în vâlvătăi trupurile fără apărare, le transformă în scrum. Cei trei străini îmbrăcați cu bluze kaki – pe mânecile lor se citește U.S. Army – privesc în jur cu atenție, ca nu cumva să mai fi rămas pe undeva vreun firicel de viață. Unul dintre ei scoate dintr-un port-hart un aparat de fotografiat și, în timp ce-l potrivește, camarazii lui, ținându-se cu câte o mână pe umărul celuilalt, fac cu degetele de la cealaltă mână semnul victoriei.

București, duminică 8 martie

Restaurantul Select fusese faimos sub conducerea fraților Chivu care introduseseră un meniu ceva mai sofisticat decât în alte localuri. O salată de țelină – surpriza casei câteva feluri de mâncare pe care nu le găseai oriunde în Capitală – fructe de mare, preparate de pește și o servire ceva mai acătării îi aduseseră o clientelă care se înghesuia să rețină loc din vreme. Acum, însă, acolo se desfășurau chiolhanurile lui Turicu și numai cine nu știa se mai hazarda în această ambianță.

În seara asta venise mai târziu. Fusese mai întâi la o recepție și era deja afumat. Avea chef de harță. Unul dintre apropiați îl trădase și acum tuna și fulgera împotriva lui, deși cu o săptămână în urmă îl ridicase în slăvi.

— Am să-l zdrobesc, spuse el intrând impetuos în separeul unde deja îl așteptau câțiva dintre fruntașii filialelor locale care îi plăteau mesele îmbelșugate. O să-și muște mâinile. L-am scos din mocirlă, l-am făcut om, l-am căpătuit, i-am dat casă și masă și acum se poartă ca un nemernic. Luați-l imediat în tărbacă, răcni el spre unul dintre redactorii gazetei al cărei proprietar era. Părinții lui au fost legionari. Nevastă-sa e curvă. El e homosexual și vândut bozgorilor. Pentru săptămâna asta mergeți pe elementele pe care vi le-am zis.

Îndepărtă cu un gest brusc mâna chelnerului care venise cu o tavă cu pahare cu whisky.

— Nu vreau tărie. Adă-mi un vin alb.

— De mâncare ce doriți?

— O ciorbă de-a noastră, un pui cu mujdei și cu mămăliguță. Pe urmă mai vedem noi.

Își îndepărtă șuvița de păr care-i cădea pe frunte ca lui Hitler. Frizerul lui se căznea mult cu șuvița asta care voia să stea în multe feluri, numai cum dorea proprietarul ei se înverșuna să nu rămână. Purta, ca de obicei, un costum alb, pentru ca nația să știe ce om pur este, spre deosebire de corupții și hoții care umpluseră țara. Dar până și unii dintre acoliții săi îi spuneau în taină „porumbelul hălcii”, fiindcă era nesătul, era lacom să aibă cât mai multe, prin orice mijloace, avuții și putere. Scotea bani și din piatră seacă, încă din timpul dictaturii când se umpluse de parai închiriind casete porno sau dând informații la securitate. Acum șantaja, amenința, poza în

iubitor al naţiei şi pe ascuns se îmbuiba, se umplea de parale.

Începu să soarbă lacom ciorba fierbinte.

— Dă-mi şi un ardei. Iute!

Râse singur de poanta pe care n-o înţelesese nimeni.

Ceilalţi comeseni, care nu îndrăzniseră să se apuce de mâncat fără şeful lor, începură şi ei să bage în gură cu lăcomie. Hălci întregi de carne dispăreau, dumicaţi de pâine erau înghiţiţi, ca şi cum n-ar fi fost, pahare mari de vin se goleau cu o repeziciune incredibilă. Toţi clefăiau, scrâşneau din dinţi, zdrobeau oase în fălcile lor cu obraji răsfrânţi de grăsime, se ştergeau la gură de sosuri cu mâna, îşi vârau mâinile cu degete ca nişte cârnaţi în platouri. Unui chelner tinerel, care îi servea pentru prima oară, i se făcu rău asistând la spectacol şi se duse să vomite.

Senatorul continua să peroreze, cu gura plină.

— Ce mai e nou prin teritoriu?

Un tip tuciuriu la faţă se învioră brusc. Se şterse pe mâini şi la gură cu un şervet – îşi privea cu dispreţ comesenii, n-avea nimic de-a face cu ei, dar interesele partidului îi făceau pentru o vreme tovarăşi de drum.

— Câştigăm noi aderenţi. E bine. E foarte bine. Luăm locuri multe în Parlament.

Turicu nu crezuse în viaţa lui că va ajunge şef de partid. Fusese un biet turnător la Securitate. Când cei care îl folosiseră fuseseră trecuţi pe linie moartă, îl împinseseră pe el în faţă, pompându-i bani ca să le susţină interesele. Bun de gură, obraznic şi nesimţit, avea toate şansele de reuşită într-o lume scoasă din ţâţâni cum era aceea din România.

După ce mâncă un pui întreg, avu chef de sarmale.

— Bucătăria românească e cea mai bună bucătărie din lume, declară el pentru a mia oară de când îl ştiau toţi cei de faţă.

— Poporul român e cel mai deştept popor din lume, susţinu un altul.

— Aşa e, aprobă absent Turicu.

— Cel mai harnic!

— Cel mai viteaz!

— Cel mai cinstit!

— Aşa e!

— Se ţine-ntotdeauna de cuvânt!

Începuseră să bată cu tacâmurile în masă după fiecare afirmație.

— Așa e!

— Nu e mincinos!

— Nu e!

Cu un gest scurt, de parcă ar fi dirijat un cor, senatorul readuse liniștea în local. Se săturase, mesteca în silă. Își pusese palmele ca niște lopeți pe masă. Trona plictisit în capul mesei și privea la turma de imbecili pe care era silit s-o suporte. N-avea încotro, rolul îi cerea să fie apropiat de ei.

— Nu uitați să mai scrieți de piticania aia.

— Nici nu știm ce să mai inventăm.

Turicu se opri din mestecat de-a binelea.

— Nu știți ce să mai inventați? Băgați-l în noroi. Acolo îi e locul.

Bău două șprițuri unul după altul.

— Ho! Că nu dau turcii. Mai e până în zori.

De-abia acum se uită prin local. Gărzile lui aveau grijă ca nu cumva să pătrundă careva din opoziție, vreun gazetar care să istorisească despre chiolhanurile alesului. La o masă deslușI o față cunoscută. Era un bărbat de cel mult patruzeci de ani, brunet, cu părul dat peste cap și cu ochi albaștri. Când îi surprinse privirea, acesta ridică paharul și îi zâmbi cu gura până la urechi.

Turicu îl chemă la el pe patron. Acesta veni roșu de emoție și de frică să nu se fi întâmplat ceva.

— Cine e tipul de la masa aia? Mi se pare cunoscut.

— Lucrează la ambasada rusă. E un consilier, ceva, vreun ajutor de băgător de seamă.

Turicu ridică la rândul lui paharul spre rus. Îl bău dintr-o sorbitură lungă. La rândul lui, rusul își goli și el paharul.

— Numai ăștia ne pot scăpa de bozgori. Dar nu vor, lua-i-ar naiba.

Simți deodată o nevoie imperioasă să se ducă la toaletă. Zăbovi mult în cabină, se stropi pe pantaloni – nu mai avea siguranță pe gesturi – și când ieși dădu nas în nas cu brunetul care tocmai se încheia la pantaloni după ce folosise pisoarul.

— Bună seara, domnule Turicu, îi spuse acesta într-o românească perfectă.

— Bună seara, domnule…

— Vladimir Stepanovici Koreiko, domnule senator. Pentru dumneavoastră, Vladimir.

Își strânseră mâinile cu efuziune și începură să se spele, fiecare la o altă chiuvetă. Încăperea era curată, mirosea a deodorant bun.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, șopti Vladimir.

— De la cine?

Rusul aruncă o privire jur-împrejur. Îl întrebă din priviri dacă sunt sau nu microfoane. Senatorul se dezmeticise. Îl asigură, tot din priviri, că locul e curat.

— E ceva foarte important pentru dumneavoastră. Dacă faceți ce vă spun, vă sprijinim să ajungeți președintele țării.

Ultimii aburi ai beției se risipiră din mintea lui Turicu. Președintele țării! Era visul lui. Îl sprijinea pe cel care era acum la Cotroceni numai pentru moment. Când i se va ivi ocazia, va da cu el de pământ. Și-atunci va arăta el cum se conduce o țară. Va avea o mână de fier. I-ar pune mai întâi cu botul pe labe pe boangheni. Apoi i-ar face pe jidani ascultători ca niște mielușei. Și, la sfârșit, le-ar da la cap celor din opoziție.

— Din partea cui e mesajul?

Nu cumva individul îl provoca? Apoi îl dădea în gât la mai marele S.R.I. care îl turna președintelui actual. Și ăsta, oricât de mototol ar părea, freca parchetul de la Cotroceni cu el.

— Nu vă pot spune. Veți înțelege și singur. Iată un semn din partea noastră.

Koreiko îi întinse un plic voluminos.

— Luați-l! E pentru dumneavoastră!

Uitându-se în dreapta și în stânga, deși știa că nu e nimeni, Turicu înșfăcă plicul și îl vârî în buzunar. Deveni dintr-o dată țanțoș.

— Avem însă o rugăminte…

— Vă ascult, se prefăcu senatorul grăbit.

— Convingeți-l pe președintele dumneavoastră să accepte venirea regelui în țară.

Turicu explodă.

— Nu. Asta niciodată. O dată cu capul.

Rusul nu se dădu bătut. Se așezase cu spatele la ușa vopsită în alb și-i bara calea.

— Numai o clipă. Nu pot să vă dezvălui mai mult. Nici eu nu știu prea multe. E pregătită o cale care să vă

aducă în fruntea României. Pentru asta, însă, e nevoie ca de Paști regele să fie în țară. Se va întâmpla atunci ceva ce o să vă aducă direct la conducere.

— Dar cum să fac eu asta? Toți îmi știu convingerile…

— Găsiți dumneavoastră o metodă. Sunt sigur că veți reuși.

Și, fără să mai zică nimic, rusul se întoarse, apăsă pe clanța ușii și ieși.

Turicu mai rămăsese câteva clipe sub impresia întâlnirii năucitoare. Ieși la rândul lui și îl căută din ochi pe Vladimir. Acesta dispăruse.

Se așeză la masă, mai ciuguli din farfurie, mai bău un șpriț. Trăncăneala bețivanilor care se matoliseră rău de tot începuse să-l enerveze. Se duse din nou la toaletă. Fără să-și dea pantalonii jos, se așeză pe colacul closetului. Cotrobăi în buzunar după plic. Îl cântări – era destul de greu – și-l desfăcu. Plicul era plin cu bancnote de o sută de dolari. Le numără cu grăbire – erau 100 de bancnote nou-nouțe, strălucitoare. O clipă se gândi să nu fie false – n-aveau cum să fie, la nivelul ăsta nu se trișează. În vreme ce le mai număra o dată, în minte începură să i se înșire vorbele pe care i le va spune președintelui: „Domnule președinte! Nici nu vă dați seama ce palmă dați opoziției, tuturor dușmanilor pe care îi aveți, dacă îi dați voie babalâcului să vină în țară. Nimeni nu va mai avea curajul să spună că în România nu e democrație. Vă veți crea o popularitate de nedescris. Veți fi felicitat de șefi de state. Imaginea dumneavoastră nu va mai fi legată de mineri. Dimpotrivă, veți fi socotit stâlpul democrației.”

Mulțumit de el însuși, Turicu se ridică și, cu un gest reflex, trase apa.

CAMERA ALBĂ – *Primul turnător*

L-am visat pe tata și m-am trezit leoarcă de transpirație. De fapt, ce-am visat s-a petrecut în realitate. Aveam paisprezece ani și jucam fotbal pe stadionul Tineretului. Ieșisem din sala de scrimă – peste câțiva ani avea să ardă într-o noapte, în chip misterios – și, deși obosiți de atâtea fandări, de atâtea sixte și quinte, încinsesem o miuță. Băteam o minge din piele – nu de cârpă, cum avusesem în primii ani ai copilăriei – și alergam ca apucații pe gazonul care crescuse haotic, nefiind tuns la timp. Deodată, m-am împiedicat și am căzut cu fața într-un smoc de iarbă uscat de căldură. Și sub firele acelea înalte, gălbejite, am descoperit un pistol. Un pistol adevărat, nu cu capse sau cu apă, care nici acelea nu erau pentru punga oricui. Era negru, uns din belșug, și, oricât de nepriceput eram în privința armelor, tot mi-am dat seama că poate fi pus în funcțiune oricând, doar trebuie să-l încarci și să apeși trăgaciul. În imaginația mea înfierbântată de lecturi cu eroi care și-au dat viața în războaie sau lupte contra răufăcătorilor, mă și vedeam pornind o bătălie pe viață și pe moarte cu dușmanii. Am zăbovit, se pare, destul de mult, fiindcă lângă mine a apărut unul dintre amicii mei de joacă – numele i l-am uitat, ca și cum memoria mea a refuzat să-l rețină, pedepsindu-l astfel, anulându-i existența.

— Un pistol! a exclamat el, iar eu mi-am dus un deget la gură ca să tacă, ar fi venit alții mai mari decât noi și mi-ar fi luat jucăria aceea minunată, atât de mult râvnită. Am ascuns arma sub tricoul ud de sudoare, m-am ridicat și am jucat mai departe, stânjenit în mișcări de greutatea pistolului, aruncat peste zidul de beton al stadionului de cineva care a vrut să scape de el. L-am dus acasă împreună cu amicul meu, l-am cercetat în voie la adăpostul magaziei de lemne, ni l-am trecut unul altuia până când s-a făcut întuneric și am fost chemat la masă. Pistolul a rămas la mine, l-am ascuns sub o streașină, și tot eu l-am scos de acolo când, dimineața, înainte ca

mama și tata să plece la serviciu, au năvălit în curtea interioară doi zdrahoni (tot în haine de piele și tot în cizme încălțați, ca și cei care l-au luat pe unchiul Miron), care l-au înșfăcat pe tata și au început să urle la el să le spună unde-i pistolul. Tata se uita la ei fără să priceapă nimic, îndurând loviturile lor cu uimire, mama a izbucnit în plâns, iar eu m-am repezit în goană la magazie, m-am cățărat pe un buștean și am scos pistolul din locul unde îl pitisem. Cei doi l-au înșfăcat triumfători, nu mi-au aruncat – sau așa cel puțin mi s-a părut mie – nicio privire și l-au luat cu ei pe tata îmbrâncindu-l, aruncându-i pe jos servieta unde avea tezele corectate ale elevilor cărora le preda. L-am mai văzut doar peste trei zile, îmbătrânit brusc, de parcă ne despărțisem de mulți ani. Pentru prima oară îmi vedeam atunci zeul înfrânt, cel pe care îl adoram și pe care îl socoteam intangibil și nemuritor. S-a așezat pe un scaun, și multă vreme n-a zis nimic. M-am apropiat de locul unde stătea, ca să se descarce pe mine, să mă bată, să mă lovească; m-a tras lângă el, m-a cuprins în brațe, și lacrimile mi-au țâșnit șiroaie și au început să-i spele rănile de pe obraz, de pe mâini și brusc i-am uitat numele celui care se prefăcuse a-mi fi prieten și care divulgase secretul nostru, chiar dacă jurasem să nu spunem nimănui nimic – primul turnător pe care aveam să-l cunosc.

Versoix, luni 9 martie

Nimerise destul de greu calea Louis Dugalier pe care, la numărul 77, se afla vila „Serena”. Sosise la Geneva în urmă cu două zile ca să mai culeagă informații despre cel care avea să-i servească drept țintă. Iar acum meșterea de o oră la mașina închiriată care, chipurile, se defectase. Oprise chiar lângă poarta larg deschisă și, din când în când, își ridica privirea de la motorul la care lucra. În curtea cu dalele de piatră mâncate de ploi nu era nimeni. În dreapta se zărea garajul, în stânga era intrarea în vilă – o vilă modestă ca atâtea altele în zonă. Purta pantaloni bufanți și pantofi cu talpă groasă, haina și-o aruncase pe scaunul de lângă șofer și rămăsese într-un pulover pe gât. Începuse să se plictisească, dar răbdarea îi fu până la urmă răsplătită.

Ușa se deschise larg și în prag apăru un bărbat în vârstă a cărui fotografie o examinase ore în șir. Rămase o clipă în prag, ca pentru a afla ce vreme e în ziua aceea. Fără să se uite spre stradă, se îndreptă fără grabă spre garaj, îi descuie ușa și se făcu nevăzut înăuntru. Pentru Coler ar fi fost o joacă de copil ca să-l lichideze acum. Dar contractul cerea ca asasinatul să se comită altfel. De aceea mai zăbovi câteva clipe, dar neobservând nimic interesant, trânti cu zgomot capota mașinii, se urcă la volan și o porni pe străduțele întortocheate spre Geneva. Mai îndeplinise un punct din planul său – primul contact cu viitoare victimă.

CAMERA ALBĂ – *Interogatoriul*

— **D**octore, oare nu se preface? Oare nu-și bate joc de noi?

Glasul sever îmi răscolește o altă amintire. Sunt într-o mică încăpere. Stau pe un scaun. În fața mea doi civili mă anchetează. Nu le știu numele. Nu le știu gradul. Îmi pun, de câteva zile, timp de mai multe ore, o singură întrebare.

— Cine a organizat grupul de studenți care a colindat de Crăciun prin București?

De fiecare dată le răspund că nu știu. Și chiar nu știu nimic. Din auzite am aflat și eu de cei câțiva studenți de la cămin care au colindat prin capitală pe la profesori, pe la rude și cunoștințe. Dar n-am fost cu ei. Însă cei doi nu par să fie convinși de spusele mele.

— E prieten cu ăia, trebuie să fie. Ascultă, bă, tâmpitule, vrei să zbori din facultate?

Nu vreau să zbor din facultate. Și așa am o situație grea. Tatăl meu a fost dat afară din partid. Pe un motiv inventat de niște nemernici. Cu chiu cu vai am intrat la facultate. Mereu sunt amenințat că, dacă nu stau în banca mea, va fi vai și-amar de mine.

— Se preface. Își bate joc de noi.

O mână îmi așază mai bine perna de sub cap. Îmi potrivește bandajele de pe frunte și ochi. Rumoarea din cameră se îndepărtează tot mai mult.

Liviu. Liviu și mai cum?

București, marți 10 martie

Alegătorii care îl propulsaseră în fruntea României nu l-ar fi recunoscut în clipa asta. Ilie Dobrescu nu mai arbora acel zâmbet cunoscut deja în întreaga lume. Privea posomorât la Ioachim Moga – Profesorul, cum era supranumit – directorul S.R.I. Nici acesta nu arăta mai vesel. Dimpotrivă, încerca să-și păstreze calmul lui

proverbial, dar gestul cu care își tot ridica pe nas ochelarii trăda nervozitatea.

Se aflau într-o încăpere mică a Palatului Cotroceni – un cabinet de taină – în care Președintele se refugia dacă nu voia să fie deranjat nici de cei mai apropiați colaboratori. Spre deosebire de opulența din celelalte încăperi, aici domnea austeritatea rafinată. Pereții n-aveau ornamentații aurite, lampadarul care arunca o lumină discretă era construit din materiale ieftine, covorul de pe jos n-avea nici pe departe valoarea altora din celebra clădire. Și totuși, aici îi plăcea președintelui să se retragă, sau să discute treburi importante când nu voia să fie întrerupt.

Ioachim Moga părea neînduplecat.

— Trebuie să-ți anulezi hotărârea!

— Nu se poate! Nu mai pot da înapoi. Ieri s-a anunțat în toată presa că regele va veni de Paști la București. Și acum, hodoronc-tronc, dăm o altă știre, pe dos. Nu se poate.

Și totuși, n-ar fi fost pentru prima oară când ar fi dat înapoi, când nu și-ar fi ținut promisiunea. Era chiar un maestru al situațiilor încâlcite, al tergiversărilor, al retractărilor. Era un fricos fără pereche. Odată, la o conferință de presă imediat după decembrie ’89, tunase pe neașteptate. Președintele devenise livid. În memorie îi reveniseră probabil zgomotele care îl aduseseră pe el la putere. O putere extrem de fragilă. Fiindcă mulți îl aveau la mână. Chiar și directorul care stătea acum în fața lui.

— Dar dacă totul e doar o alarmă falsă?

Profesorul oftă și își reluă aproape identic cuvintele pe care le mai rostise de vreo trei ori.

— De câte ori să-ți spun? La Berna au acționat niște profesioniști. E un avertisment cât se poate de clar. Nu-l putem ignora. Îți dai seama ce iese dacă regele e omorât în România?

Ilie Dobrescu își dădea seama. Tocmai de aceea avea înfățișarea asta de iepure înfricoșat.

— I-ai contactat pe cei de la C.I.A.?

— Da! Da! Da!

— Și ce au zis?

— Ce ți-am spus: în principiu, în timpul desfășurării unei astfel de vizite, e posibil orice. Un răspuns mai cretin nici că se poate!

Dar tocmai răspunsul ăsta ambiguu, de o diplomație desăvârșită, îl pusese pe gânduri pe Profesor. Obosise. Nu știa ce argumente să mai folosească pentru ca să-și urnească șeful din înțepeneală.

Se uită la ferestrele mari, disproporționate față de mărimea cabinetului în care se aflau. N-aveau vitralii și lumina amurgului pătrundea în toată splendoarea ei. Se gândi la omul din fața lui. Președintele lucra în fiecare zi într-un alt birou. După ce văzuse cum dispăruse predecesorul său, nu mai avea încredere în nimeni. Și cea mai puțină încredere o avea în Ioachim Moga. Omul cel mai bine informat din țară. Pe care îl știa de peste douăzeci de ani. Dar acum nu mai înțelegea ce joc face. Vrea mai multă putere? Îi vrea locul?

— Dumnezeii mă-sii de Turicu! înjură președintele.

Profesorul tresări surprins și încetă să mai cerceteze decorul în care se afla.

— Ce-i cu Turicu?

— El m-a convins să-l primesc pe moșneag. Dacă nu era el, n-admiteam așa ceva în ruptul capului. „Că o să zică lumea că sunteți democrat, că o să fie toți căzuți în fund!" – îl maimuțări el pe senator. Cretinul naibii! Nu-i e destul că porcărie pe toată lumea în gazeta aia a lui idioată și o face pe măscăriciul, mai are și idei!

Gazeta idioată îl sprijinea însă cu strășnicie pe Președinte și nu era decât o izbucnire de moment împotriva ei.

— Deci, cum rămâne?

Dar Președintele își urmărea propriile lui gânduri.

— De ce nu recunosc cei de la C.I.A. că la Berna a fost omul lor?

Pentru prima oară de când se întâlniseră, Profesorul zâmbi de naivitatea celuilalt.

— Fiindcă nu vor să se bage în treaba asta. Dacă află rușii, iar e scandal între ei. Ne lasă de capul nostru.

— Niște canalii!

Și, pentru ca să nu-l lase pe Moga să creadă că doar rușii sau doar americanii ar fi niște canalii, își întări vorbele.

— Niște canalii! Și unii, și alții.

— Canalii sau nu, asta-i situația. Noi ce facem?

Președintele se uită la el de parcă l-ar fi văzut întâia oară. Pentru câteva clipe frica îl părăsi. Se ridică semeț și rosti nepăsător:

— Nu știu. E problema ta. Descurcă-te!

În clipa aceea se auzi un ciocănit discret și își făcu apariția șeful de cabinet.

— A sosit delegația albaneză.

Președintele își aranjă costumul croit la o casă de modă faimoasă. Își potrivi cravata de o frumoasă culoare azurie. Pe când se îndrepta spre ușă, un zâmbet larg îi apăru pe față. Era zâmbetul care le păcălise pe gospodine, pe pensionari și care era sarea și piperul pentru orice caricaturist bun.

În urma lui, Profesorul înjură cu năduf.

București, miercuri 11 martie

Mihai Popescu părea să fi dat în mintea copiilor. Stătea la masă, în garsoniera lui, înconjurat de un maldăr de ziare și reviste din care decupa cu foarfecele litere, cuvinte. După aceea, le lipea cu o pastă albă pe o coală de hârtie. Avea grijă să nu ia litere și cuvinte dintr-un singur ziar. La un moment dat, se opri din lucru și își contemplă opera. Citi cu voce tare fraza care începuse să prindă contur.

„Regele Mihai este o calamitate pentru țară și trebuie să dispară cât mai curând.”

Satisfăcut, își îngădui un răgaz, se duse în bucătărie, își umplu un pahar cu apă de la robinet, înghiți și un colț de pâine și se întoarse la masa lui de lucru.

București, joi 12 martie, 10:03

La televizorul așezat pe o masă joasă, TV 5 transmitea un documentar realizat de Cousteau în Golful Bengal. Operatorul filmase episoade din activitatea navei oceanografice care străbătea mările și oceanele lumii. În centrul atenției se afla, bineînțeles, celebrul savant. La un moment dat acesta își îmbrăcă un costum de scafandru autonom. Ajutat de asistenții săi, sexagenarul plonjă în apă. Imaginile pe care le surprinsese cameramanul erau fastuoase. Pești de toate culorile se apropiau curioși de oameni, apoi fugeau speriați. Plante senzuale se legănau în adâncuri. Nisipul fin sclipea sub lumina proiectoarelor. Apa era de o limpezime de cristal. Iar bătrânul

oceanograf lua în mână scoici, arăta colegilor săi o colonie de corali, se bucura ca un copil scăpat de lecții. Apoi, Cousteau ieși la țărm împreună cu toată echipa. Începură să urmărească truda băștinașilor. Aceștia veneau din pădurea uriașă mânând cu îndemnuri domoale elefanții care târau cu cabluri groase copaci de o mărime impresionantă. Alți elefanți îi urcau în camioane folosindu-și trompa ca elevator. Nu știai de cine să-ți fie milă mai întâi: de oamenii numai piele și os, purtând doar o pânză înfășurată în jurul brâului și cu turbane pe cap, sau de animalele ascultătoare care executau fără crâcnire poruncile, ca niște uriași blânzi?

La sfârșitul zilei de lucru, în lumina mângâietoare a apusului, elefanții și stăpânii lor intrară în apa albastră. Oamenii începură să-i frece cu peria pe după urechi, pe spate, pe burtă, ca o recompensă pentru trudă. Elefanții îi împroșcau cu apă din trompele lor întinse ca niște trâmbițe. Spectacolul era mirific. Din „off" se auzeau exclamațiile lui Cousteau, fascinat el însuși de prietenia care poate să existe între ființa umană și o altă viețuitoare de pe planetă. Iar extazul savantului atinse apogeul când elefanții o porniră voinicește să înoate.

Își mișcau stângaci picioarele ca niște trunchiuri cu scoarța groasă, își răsuceau trompele în toate direcțiile. Se cufundau și apăreau într-un loc în care nu te așteptai. Cameramanul se cufundase după ei pentru a le surprinde sub apă hârjoana, semn al unei dezlănțuiri de libertate.

— Incredibil! N-am știut niciodată că elefanții înoată!

Exclamațiile aparțineau unui bărbat cam de patruzeci de ani, înalt, brunet, cu părul tuns perie. Stătea în picioare și ținea în mână telecomanda televizorului. Avea pe el un tricou și niște raiați, iar în picioare adidași. Lângă ușa deschisă a odăii se zăreau pe hol două pungi de plastic din care se ghicea forma unor sticle și borcane și se iveau colțul unei franzele și mănunchiuri de verdeață. Venise de la cumpărăturile pe care și le făcea ca orice celibatar și n-avusese de lucru, dăduse drumul la televizor și picase pe emisiunea lui Cousteau care îl electrizase. Privise fascinat o jumătate de oră documentarul realizat cu un profesionalism de înaltă clasă. Un băștinaș era intervievat în legătură cu comportamentul elefanților în apă. În încăpere se auzi un piuit agasant. Bărbatul scoase de la brâu pager-ul și acționă un buton. Pe ecranul de

culoare verzuie apăru afișat următorul mesaj: „Vino acasă! Luiza”. Imediat își mai puse o jachetă în care avea actele și închise televizorul tocmai când bățtinașul spunea că, în apă, marii dușmani ai elefanților sunt rechinii. Ieși val-vârtej. Pe ușa pe care o închise cu o simplă yală se putea citi: Ioan Cantăr, inginer.

CAMERA ALBĂ – *Salvarea*

La radio e un „moment poetic”.

Cineva recită cu glas baritonal: „Arestați păsările / Care, primăvara / Trec peste granițe în zbor / Și fac contrabandă cu puritate…”

…Pescărușul acela plutise greoi prin aer, îmi dăduse de două ori ocol și se prăbușise la picioarele mele. Era spre amurg, nu mai vedeam bine, umbre se alungeau pe plaja unde eram singur și, fericit de întâmplare – e un semn, e un miracol mi-am zis, s-a deschis cerul spre mine – m-am aplecat și am ridicat vietatea care nu s-a speriat, nu și-a luat zborul înfricoșată.

Am început s-o mângâi și abia când palmele mi s-au îmbibat de un lichid vâscos – motorină? păcură? – am priceput de ce s-a apropiat de mine pasărea aceea, ca de un prieten căruia îi ceri ajutor la necaz. Venise dinspre mare, de-abia se smulsese dintr-o pată întunecată, aripile i se îmbibaseră – de motorină? de păcură? –, îi deveniseră grele ca plumbul. Inima îi bătea liniștită, se cuibărea în căușul pe care îl făceam ca adăpost, se simțea în siguranță. Am uitat privirile multora dintre cei pe care i-am întâlnit în viață, dar încrederea din ochii acelui pescăruș – aveam să-l salvez până la urmă –, n-am s-o uit niciodată, îmi bântuie memoria nu numai când văd la televizor balene eșuate la țărm din pricina mareelor negre sau bancuri de pești plutind cu burțile în sus în râuri cu ape infestate.

București, joi 12 martie, 10:05

Fata umbla prin cameră în pielea goală. Avea un trup frumos, de manechin. De altfel, chiar asta și era. Măsura un metru și optzeci în înălțime, sânii încăpeau tocmai bine în câte o cupă de înghețată, iar pântecele n-avea nici o cută de grăsime. Picioarele lungi și eleganța gesturilor ar fi atras pe oricine ar fi zărit-o chiar și îmbrăcată. Însă bărbatul care zăcea și el complet gol pe pat nu-i dădea

nici o atenție. Dormea dus și sforăia ușor, ca un motan mulțumit.

Camera de la hotel Flora era mobilată standard. Un pat dublu, două noptiere cu veioze fără becuri, o masă de toaletă și o oglindă, un fotoliu. Pe un perete – nelipsitul tablou de Grigorescu care înfățișa un ciobănel scrutând depărtările, probabil după turma pe care o pierduse din prea multă visare. Hainele celor doi zăceau aruncate pe jos, claie peste grămadă. Fata încercă să le pună într-o ordine, după ce frenezia de care fuseseră cuprinși când veniseră de la restaurantul de jos le adusese în devălmășia în care se găseau. O sticlă de vin roșu, goală și ea, mărturisea despre o lucrare de anvergură. Dar chipul fetei era proaspăt, ca și cum n-ar fi băut nimic și n-ar fi fărâmat patul împreună cu bărbatul care acum se odihnea.

Acesta era și el înalt – peste un metru nouăzeci. Nasul coroiat și bărbia proeminentă, cu o gropiță abia vizibilă, îi dădeau o înfățișare plină de forță. Brațele noduroase și pumnii grei țineau la respect orice eventual adversar. O cicatrice pe obraz îi dădea un are feroce atunci când se enerva.

Un sunet strident îi atrase atenția fetei. Privi nedumerită în jur și nu văzu nimic care ar fi putut provoca zgomotul. Tocmai se îndrepta spre baie când țiuitul acela, ca al ceainicului când dă în clocot, se auzi din nou.

De data asta își dădu seama că zgomotul vine dinspre hainele bărbatului. Îl cotrobăi în buzunare și descoperi un pager. Apăsă pe butonul de afișare al mesajelor și citi: „Vino acasă! Luiza.”

Bărbatul însă dormea în continuare. Îl privi câteva clipe neștiind ce să facă. Îi era milă să-l trezească. În cele din urmă se hotărî și îl zgâlțâi ușor de umeri, apoi începu să-l mângâie. Fără să deschidă ochii, bărbatul o înlănțui și vru s-o tragă din nou în pat. Ea însă se smuci cu delicatețe.

— Fii cuminte, Paul. Domnule Paul Conrad. Ești căutat. Pot să știu și eu cine este Luiza asta?

De-abia atunci bărbatul deschise ochii. Se uită o clipă la ecranul pager-ului. Imediat țâșni din pat. Se îmbrăcă într-o viteză care-o lăsă cu gura căscată pe prietena sa de-o noapte. Ieși pe ușă ca din pușcă.

CAMERA ALBĂ – *O sinucidere înscenată*

Am început să nu mai am răbdare. Zile și nopți, pentru mine, legatul la ochi, sunt totuna. Din când în când, mă trezesc și depăn amintiri. Cea mai mare parte a timpului dorm; probabil e efectul narcoticelor.

Încep să mă satur și de întrebările care mi se pun, și de zăcutul ăsta fără sfârșit. Și totuși, nu mă bate gândul să-mi pun capăt zilelor…

…L-au descoperit într-o cameră de hotel. Nu-l mai văzuse nimeni de trei zile, femeia care făcea curat se întrebase, pe bună dreptate, de ce pe clanță cartonul cu „Nu deranjați” rămăsese neclintit. A ciocănit în ușă – n-a primit niciun răspuns. S-a dus la recepție și a sunat la telefon – același rezultat. A patra zi s-a hotărât să intre – dar femeia, părându-i-se ceva suspect, a adus cu ea și pe o altă colegă și un recepționer și l-au găsit zăcând pe pat, într-o baltă de sânge, iar medicul legist a numărat trei împunsături în piept, provocate de un obiect ascuțit: două superficiale și una profundă, care i-a atins inima. Jos, pe covor, era azvârlită arma care îi provocase moartea – un bisturiu ascuțit. Ancheta care a urmat a stabilit în doi timpi și trei mișcări că a fost vorba de o sinucidere. În sprijinul concluziei adoptate pleda și bilețelul de adio de pe masa de toaletă. Cazul a fost clasat, frumosul tânăr care era vărul meu a fost incinerat și cenușa lui risipită în Marea Neagră, potrivit dorinței lui – măcar așa să poată ajunge în țările unde n-a călcat niciodată, fiindcă, oricât s-a zbătut, n-a primit niciodată pașaport. Măcar un atom din ce-a fost trupul său să atingă, purtat de valuri, țărmurile la care a visat toată viața. Ancheta n-a suflat nicio vorbă de încercările lui de a trece fraudulos granița, momind cu bani grăniceri, marinari străini, de fiecare dată având ghinionul să fie prins, bătut până la desfigurare, vârât în spitale unde fusese drogat ca să-și piardă mințile, să nu mai viseze aiureli și să se socotească fericit fiindcă trăia în cea mai bună dintre lumile posibile. În paginile dosarului încheiat atunci nu se pomenise nimic de

îndoielnicul bilet lăsat – scrisul acela mâzgălit putea fi al oricui – nici de faptul că nu fusese găsită nici o cheie în ușă pe dinăuntru, așa cum ar fi fost normal să fie dacă s-ar fi încuiat acolo el însuși ca să-și pună capăt zilelor. Și, chiar și acum, când eu însumi sunt pe un pat de spital, și de la întâmplarea respectivă a trecut atâta amar de vreme, nu pot să pricep cum cineva poate să încerce de două ori să-și străpungă pieptul, și de-abia a-treia oară să reușească să se omoare, când, lucrul e limpede, loviturile ratate, ele însele destul de puternice, nu i-ar mai fi lăsat forță să-și ia zilele și, lucru de tot râsul, să mai arunce și bisturiul însângerat – arma fatală – într-un colț al încăperii.

Pădurea Băneasa, joi 12 martie, 10:07

Bărbatul avea în mână un pistol Makarov. Ochea cu grijă. Mâna îi era fermă. În fața lui era înfiptă o țintă brâu. Trase șase gloanțe la intervale regulate. Fiecare atinse câte unul din cercurile de pe panou. Celelalte standuri erau goale. Niciun zgomot nu răzbătea dinspre șoseaua aflată nu prea departe. Nimeni n-ar fi bănuit existența acestui poligon unde se antrenau ofițerii S.R.I.

— Mai trageți o serie?

Bărbatul era nemulțumit de performanța sa și încuviință din cap. În timp ce soldatul îi fixa o altă țintă, își potrivi mai bine apărătoarele de urechi. Horia Dragomirescu se apropia de vârsta de patruzeci de ani. În ciuda înălțimii și a corpolenței sale era de o agilitate incredibilă. De altfel, amicii îl porecliseră Pantera, deși arăta mai degrabă ca un urs. Chiar și pe ringurile de dans atrăgea atenția prin mișcările sale grațioase și perfect sincronizate cu acelea ale partenerelor. Era de o veselie contagioasă. Niciodată nu-l vedeai supărat. Știa pe de rost mii de bancuri și dacă se apuca într-o seară să spună anecdote, nu se mai oprea până dimineața, când auditoriul era deja epuizat de atâta râs.

Din locul de unde se afla nu vedea decât vârfurile unor plopi care înconjurau poligonul. Dincolo de ei erau tufișuri dese care mascau la perfecție zona. Un gard de sârmă interzicea accesul curioșilor care, aventurați la cules de ciuperci, se abăteau prin împrejurimi. Din loc în

loc santinele vegheau cu străşnicie ca niciun intrus să nu pătrundă în perimetrul interzis.

Adia un vânt de primăvară, aburi se înălțau din pământ și se vălătuceau spre văzduh. Dar era încă rece, iar noaptea îți clănțăneau dinții dacă erai îmbrăcat mai subțirel.

Luă un alt încărcător și, după ce-l scoase pe cel tras, îl vârî în magazia pistolului. Luă linia de ochire și vru să apese pe trăgaci. La brâu simți o furnicătură. Lăsă pistolul cu țeavă în jos și-și smulse căștile de la urechi. Cu mișcări febrile, își desprinse pager-ul de la brâu. Pe micul ecran erau doar trei cuvinte: „Vino acasă! Luiza”.

București, joi 12 martie, 11:00

Biroul lui Ioachim Moga n-avea nimic spectaculos în afara mobilierului modern. Se mutaseră de curând în clădirea situată vizavi de Casa Poporului. O clădire rece, inospitalieră, în care coridoarele ocupau un spațiu mai mare decât încăperile. Directorul S.R.I. se săturase de mobilierul greoi din fostul sediu și hotărâse să-și creeze sieși și subalternilor săi o ambianță mai potrivită pentru o instituție care funcționează la sfârșitul mileniului II. De aceea, în toate camerele se găseau birouri simple, dar de bun gust, scaune și fotolii confecționate din materiale ușoare și rezistente, cele mai folosite în acești ani. Predomina un negru de mare efect în combinație cu structurile metalice de culoarea oțelului strălucitor. Pretutindeni erau instalate calculatoare și alte aparate care îți dădeau impresia că descinzi într-un alt secol, într-o altă civilizație, fără nici o legătură cu fațada construcției care te muta cu gândul în veacul trecut, când era la modă monumentalitatea greoaie. Lucrătorii de aici erau conștienți de schimbările care se petrecuseră în viața lor și încercau ei înșiși să se modifice interior – nu mai vociferau, nu mai înjurau, păstrau o curățenie desăvârșită și se bucurau ca niște copii de orice aparat nou sosit care le crea senzația că se află într-o continuă modernizare.

Ioachim Moga își părăsise fotoliul al cărui spătar înalt se regla după cheful ocupantului său. Stătea acum pe un scaun cu brațe, deosebit de comod, pe latura lungă a mesei de ședințe. De cealaltă parte luaseră loc Ioan Cantăr, Paul Conrad și Horia Dragomirescu.

Profesorul se uita la ei de câteva clipe, mai arunca o privire și la niște hârtii pe care le avea în față și nu zicea nimic. Era vizibil încordat și preocupat. Cei trei se foiau stingheriți, neștiind de ce fuseseră chemați cu semnalul de maximă urgență.

Nu se vedeau pentru prima oară, dar niciunul nu știa despre celălalt mai nimic. Era vorba de o misiune nouă sau călcaseră pe bec? Ioachim nu se grăbea să-i scoată din ceață.

Toți aveau biografii asemănătoare. Erau orfani de mici copii. Lui Ioan Cantăr îi muriseră părinții într-un accident de mașină. Uneori, și-i amintea vag și simțea o durere ascuțită în piept, pe care și-o alunga gândindu-se că viața lui de acum nu-i dă voie să fie cuprins vreodată de slăbiciuni scuzabile la alții. Ar fi fost o nerecunoștința din partea lui față de cei care i-au ținut loc de mamă și tată, în timp ce nicio rudă de-a lui nu a vrut să se împovăreze cu un copil de patru ani. Horia fusese pescuit din stradă după ce furase o pâine. Fugise la șase ani de-acasă de răul lui taică-său, un bețivan care câștiga puțin și, atunci când lua ceva mai mult la bord, se răzbuna pe familie pentru neîmplinirile lui. Nu-i mai suportase bătăile, nu mai rezistase să-și vadă mama maltratată și umilită, mereu cu ochii în lacrimi și-și luase lumea în cap. Mai târziu aflase că amândoi muriseră, unul de alcoolism, iar cea care îi dăduse viață se stinsese într-un sanatoriu de boli nervoase. Mai norocos era Paul, el n-avea nicio amintire, fusese abandonat într-o iarnă la ușa unei creșe.

Din orfelinatele unde nimeriseră îi aleseseră în urmă cu douăzeci de ani cei care aveau să devină apoi slujitori ai S.R.I.-ului. Împreună cu alte câteva zeci de tineri, după o selecție deosebit de aspră, fuseseră instruiți în lupta antitero. Condițiile în care trăiseră în perioada de instruire nu se comparau cu cele din care scăpaseră și nici măcar cu cele ale multor copii ai țării. Hrană din abundență și variată, îmbrăcăminte întotdeauna curată și călcată. Fiecare își avea dormitor separat, cu un pat a cărui lenjerie se schimba săptămânal. Da, fuseseră condiții într-adevăr minunate, dar, în același timp, și de o duritate de neînchipuit. Se întâlneau doar în sala de mese, în sălile de studiu și la instrucția care se făcea colectiv. Altfel, n-aveau voie să lege prietenii, să se atașeze unul de altul, să încerce eventual să ia legătură cu exteriorul, cu cineva din familie de soarta căruia mai știau. Cel mai bun prieten

trebuia să le fie îndrumătorul sau superiorii lui. Lor trebuiau să le încredințeze orice secret, cu ei trebuiau să se sfătuiască în orice problemă. Fuseseră ținuți închiși, doar cu pâine și apă, pentru a vedea cum se comportă în captivitate, învățaseră să tragă cu arme de toate calibrele, să mânuiască pumnalul, să ucidă cu un simplu bețigaș de lemn, dacă e nevoie. Lăsați în pădure sau pe un vârf de munte înghețat, trebuiau să-și facă singuri rost de hrană, să-și găsească adăpost, ca să depășească o situație disperată care s-ar fi putut ivi mai târziu în realitate. Mulți se accidentaseră grav, unii muriseră, alții renunțaseră ei înșiși, socotind încercările prea dure. Locul lor fusese imediat luat de alții, dornici să scape de infernul străzii, sau de cel din orfelinate. E drept, învățaseră și carte, nu multă, dar exact ce trebuia pentru a se descurca în viață, memoria lor nefiind suprasaturată cu date la care n-ar fi apelat niciodată. Deveniseră niște luptători complecși, unii dintre cei mai buni pe care îi avea la dispoziție S.R.I. acum. Fără milă. Fără vreo legătură – soție, copii – care să-i facă să șovăie în acțiunile periculoase în care erau angrenați. Liberi ca pasărea cerului să facă tot ce le trăsnește prin cap. Răspunzători numai în fața Profesorului.

Acesta întrerupse în sfârșit tăcerea și i se adresă pe un ton mușcător lui Paul Conrad.

— Arăți cam stors sau mi se pare?

Și, fără să aștepte vreun răspuns, trecu la subiect.

— Vă încredințez o misiune de o maximă importanță. E inutil să vă mai recomand discreție absolută.

Cei trei se foiră stânjeniți.

Ioachim Moga avea în față niște profesioniști. Cu ei n-avea rost s-o facă pe misteriosul și să le pună răbdarea la încercare.

— Peste trei săptămâni are loc vizita Majestății Sale Regele Mihai I.

Profesorul rostise cuvintele Majestatea Sa Regele cu o ironie ușor sesizabilă de interlocutorii săi. Acestora Mihai I nu le spunea nimic. Învățaseră că-l arestase pe Antonescu, că abdicase de bunăvoie și nesilit de nimeni și că plecase cu un tren plin de aur, și că mai avea cinci fete, dintre care cea mai mare crease o Fundație. Mai erau la curent și cu încercările pe care le făcuse ca să se întoarcă

în țară. Habar n-aveau de ce nu era lăsat să vină în România și puțin le păsa.

— S-a pus la cale asasinarea lui cu această ocazie. Voi trebuie să împiedicați cu orice preț acest plan.

Altădată s-ar fi rostit cuvinte umflate ca „patria noastră ne cere", „dușmanii țării stau la pândă", „trebuie să ne facem datoria mergând până la sacrificiu". Lui Ioachim Moga îi era lehamite de astfel de vorbe pe care le rostise și el odinioară. El însuși suferise modificări importante, ca un mecanism reparat din mers. Acum, de pildă, comunica datele unei misiuni și nu era loc de nici un cuvânt în plus.

Aruncă o privire pe fereastră. Casa Poporului se zărea ca un munte crenelat.

— Din păcate, avem foarte puține elemente pentru a pune mâna pe asasinul care a fost tocmit în acest scop. Știm doar că e cel mai bun din lume.

— Coler! izbucniră într-un glas cei trei.

Profesorul dădu afirmativ din cap.

— Coler.

— Dar despre el nu se știe mai nimic, se minună Horia Dragomirescu.

Profesorul îl privi ca pe o gânganie care apăruse pe neașteptate în fața lui.

— Ești uimitor de bine informat.

Horia Dragomirescu vru să răspundă ceva, dar Cantăr îi făcu un semn pe sub masă.

Profesorul băgă de seamă, nu zise nimic și le întinse un dosar pe care scria simplu: Coler.

— Aveți aici toate datele pe care le deținem în legătură cu cel mai periculos asasin din istoria planetei. O să vedeți, le-am fi putut scrie și pe un timbru. Studiați-le, totuși, și acționați cum veți crede de cuviință. Veți primi orice ajutor cereți. Țineți minte un lucru: voi sunteți un grup independent. Desigur, vom lua toate măsurile pentru protecția Majestății Sale – de data asta Profesorul nu mai fu ironic –, vor fi forțe de poliție în uniformă și în civil, vor fi oameni de-ai noștri. Dar tocmai pentru că individul e imprevizibil n-a putut fi prins prin mijloace obișnuite; e nevoie să ieșim din tipare și să folosim ceva la care nu se așteaptă. Omul nostru e într-o permanentă alarmă în ceea ce privește forțele de ordine obișnuite. Voi trebuie să acționați contrar tuturor regulilor, să-l prindeți sau să-l omorâți înainte de a-și duce planul la îndeplinire. Mă

bizui pe voi – sunteți cei mai buni. Nu mai roșiți ca niște fecioare, fiindcă așa e. Aveți un singur atu – nu crede că suntem la curent cu ceea ce încearcă să facă. De aceea, s-ar putea să acționeze cu mai puțină prudență și asta s-ar putea să-l coste.

Profesorul era tot mai avântat. Se credea la una din lecțiile sale, predând celor care-l ascultau cu gura căscată modalități moderne în spionajul contemporan.

— Și mai trebuie să știți ceva: în afară de noi patru, nimeni nu mai e la curent cu acțiunea voastră. Sunteți liberi!

CAMERA ALBĂ – *Întrecerea dementă*

Pe strada pe care e spitalul – clinica? – s-a întâmplat ceva fiindcă șoferii apasă pe claxoane cu furie…

…A apărut pe neașteptate într-un lan de porumb. Înalt, negru, fornăind pe nări, mândru, cu o coamă strălucitoare. A intrat în goană în mijlocul mașinilor care treceau în viteză pe autostradă. Șoferii speriați au încetinit puțin, au început să claxoneze. Apoi, și-au reluat cursa nebunească, aprinzându-și farurile, înconjurându-l, luându-se la întrecere cu el, depășindu-l unul câte unul, râzând bezmetici de animalul tot mai înspăimântat, ale cărui potcoave scăpărau scântei din asfalt. Își scoteau capetele prin geamurile lăsate ale portierelor, îi strigau să alerge mai repede, ca să-și dovedească prin comparație puterea limuzinelor pe care le conduceau, amuzându-se copios de întâmplarea neobișnuită, care le alungase brusc plictiseala provocată de monotonia drumului printr-un câmp întins cât vedeai cu ochii. Botul lui era numai spume, pielea îi lucea de transpirație, ochii îi ieșiseră din orbite, dar proprietarii de Volvo, Forduri, Skode, Audi, Renault-uri, Buick-uri nu-l lăsau să intre din nou în lan, sau să treacă dincolo, unde era o pădure de mesteceni, și-l sileau să galopeze mai departe, într-un concurs la care nimerise din voia hazardului, la capătul căruia n-avea cum să ajungă primul. Șuvoiul șoferilor demenți se pierduse în zare, aveau ce povesti acasă, toți cei care asistaseră la concursul acela straniu, părinți, copii, dar el continua să alerge năuc, cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, urmând mai departe fâșia neagră de asfalt, cu marcajele care îl amețeau, neabătându-se nici la dreapta, nici la stânga, de parcă undeva îl aștepta cea mai minunată răsplată, poticnindu-se, fiind câteodată gata-gata să cadă, să-și frângă picioarele zvelte, gingașe, obișnuite să calce ierburi fragile, tropotind sub acel cer neverosimil de albastru, ca o imensă batjocură, într-o singurătate cumplită.

București, Joi 12 martie, 23:00

Ioan Cantăr, Paul Conrad și Horia Dragomirescu învățaseră, printre altele, să fie neîncrezători față de oricine în orice împrejurare. De aceea, dacă aveau ceva de discutat nu se închideau într-o cameră în care nu știau dacă sunt sau nu microfoane; nu se duceau în pădure sau într-un parc unde oricând ar fi putut să atragă atenția cuiva. Se amestecau în mulțime – cea mai ușoară modalitate de a deveni anonim. Așa că, după ce plecaseră de la Profesor, burdușiți de sfaturi care nu le lămuriseră nimic, își dădură întâlnire la orele 23 la Vox Maris.

Chiar în centru, lângă Cercul Militar, un patron ingenios și bun comerciant deschisese un local, Vox Maris – corespondent al altuia aflat pe litoral – care era în vogă printre tineri, dar și printre cei mai în vârstă. La ora la care se întâlniră cei trei era puțină lume. Proprietarul n-avea de ce să fie îngrijorat: știa tabieturile tineretului bucureștean care abia spre miezul nopții își făcea apariția.

Ioan, Paul și Horia comandaseră câte un whisky mic și se așezaseră într-un separeu, unde muzica se auzea mai discret. Se uitau la câteva perechi care dansau de parcă ar fi dorit cu tot dinadinsul să-și rupă trupurile în părțile lor componente.

— Ciudați mai sunt și tinerii din ziua de azi! se minună Horia, fără să țină cont că diferența de vârstă între el și cei de pe ring era doar de vreo zece ani.

Lui Ioan puțin îi păsa de ce se petrecea în incinta care începea să se populeze. Intrase deja în priză. Își amintea dosarul pe care li-l dăduse Profesorul. Nu conținea decât o singură filă.

„Ferd Coler. Numele real nu i se știe. Alte nume folosite: nu se cunosc. Vârsta aproximativă: 40-45 de ani. Ultima oară a fost văzut în urmă cu două decenii de cineva căruia i s-a recomandat Ferd Coler. Respectivul a fost până la urmă omorât. Nu i se știe naționalitatea. Poate fi oricând confundat cu un arab sau cu un occidental. E maestru al deghizării – i se spune «Omul cu o mie de fețe». Lucrează pentru bani, dar și pentru propria lui plăcere. Nu are convingeri politice, socotind la fel de imperfecte și democrațiile occidentale și dictaturile de tip comunist. Nu i se cunosc viciile. Vorbește impecabil mai multe limbi străine. Om cu voință puternică. Dacă, de pildă, îi place o femeie foarte mult și

o cucerește, o dezbracă, intră în ea, dar se oprește la momentul ejaculării, pentru a-și dovedi că nu depinde de nimeni, că nu poate fi subjugat de nimeni. Are domicilii în mai multe țări. Se crede a fi ucigașul a doi președinți de stat din America de Sud, al unor miniștri și al unor oameni de afaceri. Pentru prinderea lui s-au oferit recompense uriașe. Deosebit de periculos."

— Chestia cu deosebit de periculos e încântătoare, zise Horia luând o alună de pe o farfurie. Tipul împușcă în stânga și în dreapta de parcă aruncă niște confeti și ăia zic că e deosebit de periculos. Mai mare hazul!

— O să râzi, dar ai noștri au întocmit fișa, îl corectă pedant Paul.

— Parcă ăilalți n-au idioții lor! îi răspunse cu năduf Horia.

În hărmălaia în care se aflau se înțelegeau din ce în ce mai greu. Căldura devenise sufocantă, așa că trecură pe bere. Deși dormise după-amiază, Paul nu-și revenise complet după escapada sa nocturnă; lichidul gălbui și rece îi cădea de minune.

— Caută acul în carul cu fân! rezumă situația Ioan. Își încrucișase privirile cu cele ale unei brunete care îl fixa cu insistență stând singură la o masă, dar n-avea chef să întindă coarda cu ocheadele, așa că se întoarse cu spatele la peisaj.

— S-o luăm metodic, propuse Paul. Cum credeți că va intra tipul în țară?

— Dar de unde știi că nu e deja în țară? îi replică Ioan.

— Hopa! La asta nu m-am gândit.

Se uitară unii la alții cu îngândurare. În ring, *Lambada* pusese dansatorii pe jăratec.

Paul însă nu se lăsă.

— Să presupunem că totuși nu e în țară. Cum ar ajunge la București?

— Poate să intre pe oriunde poftește. Poate să vină cu avionul, cu trenul sau cu mașina. Sau, de ce nu, cu vaporul.

— Hai că ești tare, râse Horia. Cu vaporul până la București!

Ioan îl scrută cu severitate, însă nu-i răspunse. Băteau pasul pe loc și, deși nimeni nu-l învestise cu conducerea echipei, se hotărî să scoată discuția din impas.

— Avem de-a face cu o vulpe bătrână. Cu cineva care nu va acționa așa cum se așteaptă de obicei să acționeze cineva în situația lui. Adică nu se va ascunde. Țineți minte ce-a spus Profesorul: e abil și imprevizibil. Va încerca să se comporte cât mai firesc, ca să nu atragă atenția asupra lui. Chiar dacă nu știe că este așteptat ca să i se taie macaroana. Dar asta nu înseamnă că trebuie să neglijăm chestiile de rutină. Voi doi să analizați toate intrările în țară mai suspecte. Eu îmi rezerv plăcerea de a vedea dacă domnul Coler n-a intrat deja în țară și se plimbă chiar pe sub nasul nostru. Poate că e chiar aici și-și permite o scurtă vacanță înainte de a-și pune planul în aplicare.

La gândul acesta niciunul nu reuși să-și reprime un fior.

Horia se foia contrariat privind la fundulețul nostim al unei tipe care se mișca pe ring de una singură. Din când în când se uita la masa celor trei bărbați. Privirile ei erau chemătoare.

— Băiatul e zurliu rău de tot. Auzi! Să intre într-o femeie și, ca să-și arate ce voință are, să nu-și dea drumul! E soni, ce mai!

Cantăr îi aruncă o privire interesată. Comandând încă un rând de beri, Dragomirescu își continua dizertația.

— Cum de s-o fi aflat chestia asta despre el? Nu se știu altele mai ușor de descoperit și, hodoronc-tronc, i se pune în cârcă o treabă mai mult decât gingașă și greu de descoperit. Dacă n-o fi adevărată?

Cantăr însă avea altă părere.

— Ai uitat de tipa care a dat ortul popii după ce l-a cunoscut pe Ferd Coler? Ea l-a dat în gât.

— Și pe urmă a mierlit-o! constată Paul.

— Așa e, aprobă Cantăr.

Câteva minute continuară să bea din paharele înalte și să rontăie alune. Tot Ioan ieși primul din mutenie.

— Ce-ai remarcat tu, Horia, s-ar putea să fie o pistă bună. Bravo! Zece cu felicitări!

Horia nu mai auzi lauda care-i fusese adresată. Disck-jockey-ul, un grăsălan cu mult antren, dădu muzica mai tare. Horia se mulțumi doar cu priveliștea ispititoare a blondei care se zbânțuia singură.

— Oare pe unde-o fi Coler? spuse Cantăr numai pentru sine.

Geneva, vineri 13 martie

Părinții doamnei Rameau emigraseră când ea avea cincisprezece ani și purta numele de Ioana Mărgărit. Despre România avea amintiri puternice: ținea minte curtea bunicilor unde își petrecea vara, stupii din grădina plină cu flori, livada de unde rupea fructe și le mânca înainte de-a se coace, câinele care îi sărea în cale cu veselie ori de câte ori venea în vacanță, copiii care o așteptau pe „domnișoara de la București" pe uliță ca să se joace, privind-o ca pe un exemplar dintr-o altă lume. Își amintea cu precizie unde era hambarul și ce se păstra în el, cum arătau vițeii născuți în fiecare an, cum le dădea grăunțe porumbeilor din hulubar. Nu avea cum să uite mersul cu căruța la câmp unde se simțea pătrunzător mireasma spicelor coapte, praful de la aria unde treiera batoza, mirosul făinii de la moara de măcinat. Și acum vedea, cu ochii minții sau în somn, străzile pe care ajungea dimineața la Liceul Lazăr unde învățase, plimbările în Cișmigiu după ore – pe jos sau cu barca pe lac, primele spectacole pe care le văzuse la Teatrul Național. I se hărăzise un alt destin – studii la Paris, o căsătorie cu un tânăr putred de bogat care o adora, călătorii pe toate continentele. Și totuși, în noua sa viață rămăseseră de neșters vestigii scumpe, care uneori căpătau pregnanță și o emoționau până la lacrimi. Memoria îi era ca discheta unui computer de pe care nu se șterse bine ceea ce fusese înregistrat înainte: uneori apăreau imagini, frânturi de conversații dintr-un univers străin acum, dar imposibil de ignorat. De aceea și vorbea o românească fără cusur, plină de construcții pitorești, așa cum n-o vorbeau nici cei care emigraseră în urmă cu câțiva ani.

La cei 60 de ani ai săi era încă frumoasă. Purta rochii sobre care însă n-o îmbătrâneau, îi subliniau doar și mai mult distincția. Apartamentul său, situat într-un imobil vechi, devenise locul de întâlnire cel mai frecventat de românii din emigrație aflați la Geneva. Interiorul era somptuos, dar de un rafinament deosebit. În salonul mare, împărțit în două de un glasvand, strâns sau întins după nevoie, vizitatorul aprecia mobila stil bine întreținută: canapele, scaune tapisate și cu ornamente aurii, măsuțe aliniate pe lângă pereți, încărcate cu bibelouri, vaze cu flori și fotografii. La loc de cinste

figurau fotografii ale Regelui Mihai. Cine dorea, putea să răsfoiască și un album cu poze de pe vremea când acesta era copil. O vitrină așezată într-un colț adăpostea cești, farfurioare și alte obiecte de mare preț.

Doamna Rameau prezida azi o reuniune a celor mai importanți reprezentanți ai diasporei. Stăteau în jurul unei mese joase, din cristal. În dreptul fiecăruia se aflau o ceașcă de cafea, pișcoturi, sărățele și prăjiturele. Bărbații sorbeau whisky cu gheață din pahare cu incizări fine.

— Eu nu înțeleg de ce trebuie să meargă Majestatea Sa în România de Paști, spuse pentru a treia oară în această seară doamna Rameau. N-a fost umilit destul la Crăciun, când suita regală a fost întoarsă din drum, ca și cum ar fi fost formată din borfași? Pentru ce mai trebuie să fie Regele jignit din nou?

— Așa e, murmurară alte glasuri. Doamna Rameau are dreptate.

O vreme se auzi doar cum participanții la întrunire rontăiau pișcoturi, sorbeau cu voluptate băutura catifelată și clinchetul linguriților în farfuriile cu dulceață. Erau bătrâni și bătrâne, unii mai în vârstă decât doamna Rameau, îmbrăcați cu îngrijire și cu ochii duși în fundul orbitelor. Cei câțiva tineri de 30-40 de ani, repeziți în vorbire, purtând blugi și sacouri nu reușeau să alunge impresia de vetust, de trăire într-un alt timp. La asta contribuia și faptul că geamurile erau ermetic închise și acoperite cu draperii de pluș verde care cădeau în falduri grele.

Octav Stoichiță simțea cum îi fuge pământul de sub picioare. Avea sarcina să-i convingă pe românii din Geneva să meargă la Versoix și să-l asigure pe Mihai I că, de data asta, va fi primit așa cum se cuvine, cu tot respectul. De aceea încerca de mai multe zile să înfrângă rezistența încăpățânaților din salonul doamnei Rameau. În seara asta se dădea bătălia decisivă. Dacă pierdea, rusul acela cu buze subțiri care era legătura lui îi lua scalpul. Octav Stoichiță, la ordinele superiorilor săi, insistase și în decembrie ’89 ca Mihai să se întoarcă în țară. Îi era pregăti un glonț special. În vălmășagul acelor zile, cine ar fi putut fi acuzat? Doar în ultimul moment, sfătuit de consilierii săi, Regele renunțase să revină în România în acele zile.

Una din preocupările pe care le avusese dictatorul împușcat în decembrie ’89 fusese și aceea de a slăbi

diaspora românească. Infiltrase zeci și sute de agenți care sădiseră în chip diabolic în comunitățile românești din străinătate numai neîncredere, numai vrajbă, numai ură. Aceasta dusese și la apariția a două biserici – una roșie, a securiștilor, a informatorilor și alta, a celor mai presus de orice bănuială.

Până și la Versoix, ani la rândul, în casa Regelui intrase oricine voia. Ospitalier și deschis la suflet, incapabil de gânduri ascunse, Mihai I primea pe oricare român îi bătea la ușă, îl poftea în salon, îi asculta păsurile și, la rândul lui, își împărtășea cu sinceritate gândurile, planurile de viitor. Capii securității se strâmbau de râs când primeau rapoartele din partea agenților infiltrați cu o asemenea ușurință chiar în preajma Regelui. De la o vreme, însă, nu mai primea pe oricine. Îți trebuia o recomandare serioasă ca să pătrunzi în intimitatea lui. Pe cei mai mulți însă nu-i lăsa să-i treacă pragul și se întreținea doar câteva minute în ușă.

Octav Stoichiță era la capătul puterilor. Afurisita asta de babă îi dejuca toate uneltirile. Trebuia să găsească rapid o soluție ca să iasă din impas și să obțină câștig de cauză. Trebuia neapărat să descopere argumente solide care să dărâme eșafodajul construit cu atâta iscusință de gazda lor.

Lăsă pe masă paharul de whisky neterminat și se adresă asistenței pe un ton patetic. Ca să fie mai convingător se ridică în picioare. Nu depășea un metru și șaptezeci, un început de burtă se profila amenințător pentru cei patruzeci de ani pe care îi împlinea în curând, dar în rest se ținea bine: nici un fir de păr alb pe capul leonin, nasul coroiat îl ținea ridicat cu semeție, iar din profil semăna cu o pasăre de pradă.

— Haideți să vorbim pe șleau. Măria Sa e în vârstă, nu se știe cât va mai avea de trăit. Chiar sunteți atât de neomenoși și să nu-l lăsați să mai vadă pământul pe care s-a născut? Nu vă mai amăgiți, să nu ne mai amăgim: șanse ca să se reîntoarcă pe tron nu mai sunt. Poporul l-a uitat, a fost îndoctrinat o jumătate de secol cu nerozii, crede că și-ar cere nu știu ce averi – atunci cum rămâne cu trenul încărcat cu aur cu care chipurile a plecat? –, că va da moșiile vechilor proprietari, ca și casele naționalizate. Românii nu-l mai vor. Mă doare s-o spun așa deschis, dar asta-i situația. Iar noi să-i refuzăm

această ocazie de a mai vedea mormintele strămoșilor săi? Ar fi o blasfemie!

Octav Stoichiță își roti privirea și simți că asistența se muiase, nu-i mai era ostilă. O băbuță începuse să plângă. Căpătă elan. Mai vorbi câteva minute cu aceeași înflăcărare. La sfârșit, se așeză istovit pe scaun și apucă paharul cu o mână tremurătoare. Era salvat. Câștigase. Doamna Rameau avea să se ducă la Versoix și să comunice Regelui că analiza lor găsea favorabilă o vizită în România și că trebuiau începute demersurile pe lângă Ministerul de Externe român.

CAMERA ALBĂ – *Descoperirea*

— **D**acă își revine, ce facem cu el?

E o voce pe care n-am mai auzit-o până acum. După intonația servilă, pare a fi un subaltern al celui cu glasul poruncitor.

— Trebuie să aflăm ce știe, cât știe. După aceea, o să-și petreacă restul vieții într-o izolare totală. Fără să comunice cu nimeni. Fiindcă poate fi o primejdie. Sau…

— Sau?

Îmi încordez auzul. La urma urmei, e viața mea în joc. Nici o tresărire nu mă trădează că-i aud pe cei doi.

— I se va face o operație pe creier. Va trăi fără memorie.

De spaimă, fără să vreau, fac o mișcare. Probabil imperceptibilă, din moment ce nu e luată în seamă.

Dar ce poate ști un ziarist ca să însemne o primejdie atât de mare încât să i se facă o lobotomie?

Ziarist… Asta e! Sunt ziarist! Mă cuprinde un val de emoție din pricina acestei descoperiri. Cum am putut să ui? Brusc, simt în nări mirosul cernelii tipografice. Aud vuietul rotativei care tipărește revista la care lucrez. Îmi aduc aminte de nopțile petrecute în redacție.

Îmi revin în memorie titluri de articole pe care le-am scris. Oameni pe care i-am cunoscut în documentările mele.

Cu sfârșeală, mă las dus din nou în neant.

București, vineri 13 martie

Ioan Cantăr nu ocolise în viața lui niciunul dintre mediile din a cărui cunoaștere putea să învețe ceva. Fusese printre actori și scriitori, dar și printre vagabonzii care beau o cinzeacă la bufetul Fântânica; se culcase cu fete frumoase și instruite, dar și cu prostituatele cartierului, dintre care unele îi lăsaseră amintiri nu prea plăcute. Iar dacă până în 1990 cea mai veche profesie din

lume fusese interzisă din pricina ipocriziei moralei proletare, dar se practicase pe ferite, în colțuri numai de unii știute, cu acordul autorităților care închideau ochii și le foloseau pe fete pentru a afla amănunte din viața unui diplomat străin sau despre intențiile vreunui om de afaceri de a investi în România, acum, însă, prostituția era în floare. La început, fetele încercaseră să lucreze pe cont propriu; s-au convins repede cât e de greu să te vinzi și să rămâi pe piață. Curând, s-a intrat într-un sistem organizat, dominat de indivizi fără scrupule și cu pumni tari care făceau legea traficului de carne vie. Erau târfe pentru toate gusturile: de lux sau pentru bani puțini, pentru indivizi normali sau cu apucături ciudate, toate ierarhizate cu strictețe și dând socoteală unui apărător care le ținea evidența încasărilor și le dădea lefurile în funcție de câștigul adus. Dacă vreuna dintre ele încălca teritoriul alteia era pierdută, era scoasă din pâine, bătută crunt sau, dacă era vorbea de un caz mai serios, de o recidivă, era pescuită din lacul Băneasa cu un pietroi de gât.

Îi luase la rând pe toți „peștii” pe care îi cunoștea în București – și cunoștea destui. Cu unii dintre ei mai și colaborase, se înțelegea cu ei de minune, le vorbea pe limba lor. Discuțiile se desfășuraseră cam în același fel.

— Haide bre, nea Iordache, doar mă cunoști, sunt omul matale, nu-s nașparliu ca alții. Dacă ți-am spus că bag o proptea să te-ajut, te-ajut. Cum ginesc ceva, bag o sârmă. Te văd cu marțafache la centiron. Dă-mi numărul și mergi pe blat. Dacă sare vreun urecheat te piui. Da’ tot n-am înțeles lucrarea. Pe cine ai boală?

Cantăr își spuse mai mult pentru sine:

— Nici eu nu știu prea bine ce caut.

Apoi tare, pentru tuciuriul din fața lui, nea Fane Babane:

— Poate dă vreo pițipoancă de-a ta peste unu cu gustu mai cu dichis.

— De-alde ăștia e gârlă!

— Nu mă-nnebuni!

— Să mor dacă mint. Unii le despoaie și doar se holbează la ele. Alții le pun să facă treaba în locul lor și ei stau pe de lături ca câinii. Alții vor cu turma. Tot soiul de merchezuri.

— Nu de ăștia, Fane. Unul și mai deocheat.

— Adicătălea?

— Adică să intre în scorbură și să iasă când e gata să termine.

Fane uită să mai ducă paharul la gură. Erau la Monte Carlo, pe insulița din Cișmigiu. Pomii înmuguriseră cu timiditate și se vedeau, prin ferestrele mari, cum se clatină în bătaia ușoară a vântului.

— E și de-ăștia, Șefu'?

— Ba bine că nu!

— A dracului stăpân trebuie să fii ca să n-o rotești până la capăt.

Văzându-l pe Cantăr fără chef de a analiza comportamentul sexual al semenilor săi, reveni la subiect.

— Ochii cât sarmaua, Șefu'. Da' pui și matale o vorbă pentru permisu' ăla? Am ras și eu un păhărel și să vezi chestie, era un polițai pe trotuar cu o fiolă în mână și-am nimerit cu botu-n ea.

— N-ai grețuri. O să-l capeți înapoi.

CAMERA ALBĂ – *Cărțile*

Lângă mine cineva citește o carte – probabil o soră care veghează ca pulsul meu să n-o ia razna. O aud cum întoarce paginile cu delicatețe, cu grijă să nu deranjeze, dar și cu dragoste față de volumul pe care îl ține în mâini. Mi-o închipui în halat alb – o fi frumoasă? – stând pe scaun, aproape de pat, concentrată asupra lecturii. Citește repede – e oare un volum cu acțiune palpitantă? – și deodată mi se face un dor nebun să răsfoiesc, la rândul meu, o carte, indiferent dacă am mai citit-o sau nu. Și-mi aduc aminte c-aș fi putut deveni un cărturar, un vizitator asiduu al Bibliotecii Academiei, orb la tot ce-i în jurul meu, tobă de citate din tomuri de care puțini mai au nevoie, dacă destinul meu n-ar fi vrut ca totul să fie altfel…

Dacă, la 28 de ani, nu s-ar fi produs ruptura și, pentru prima oară în viața mea, n-aș fi plecat de bunăvoie dintre cărțile care mă înconjuraseră până atunci ca niște prieteni buni. Desigur, am mai plecat dintre ele. Însă de fiecare dată plecam cu un sentiment de vinovăție în suflet. Îmi luam rămas bun și le promiteam că nu le voi uita și că mă voi întoarce cât mai curând posibil. Când ajungeam la destinație, primul lucru de care mă interesam era unde se află librăriile și anticariatele. Mă repezeam în ambianța lor cu lăcomie, răsfoiam teancurile de hârțoage în căutarea cine știe cărui volum pe care nu-l aveam, aspiram cu nesaț mirosul cărților abia aduse de la tipografie. Dacă găseam ceva, înșfăcam victorios prada și plecam cu o mulțumire pe chip de parcă aș fi găsit o comoară. De aceea, din acele orașe vizitate de mine în treacăt, n-am reținut străzi, monumente, parcuri, oameni, ci numai librăriile și anticariatele. Cea mai mare bucurie a mea era cartea și nu realitatea înconjurătoare de care mă feream cu o inexplicabilă teamă. Însingurarea și necunoașterea vieții mă făceau orgolios și socoteam cu trufie că simțămintele mele sunt mai importante decât ale celorlalți, și ori de câte ori trebuia să lupt pentru a îndepărta un obstacol preferam să mă retrag printre cărți, convins că acolo nici o nenorocire nu mă poate atinge.

Nu cunoscusem până atunci decât foarte puțini oameni, iar întâmplările lor îmi rămăseseră străine. Ca și Don Quijote, care credea mai mult în existența uriașilor, a cavalerilor rătăcitori, a prințeselor din tomurile răsfoite decât în realitate, îi simțeam mai aproape de mine pe Leverkühn, Kamarazovi și îmi era indiferentă existența vecinului de apartament. Contemplam fără curiozitate oamenii de pe stradă, nu-i cunoșteam și nici nu simțeam nevoia să-i opresc și să le adresez vreun cuvânt. Dimineața, când plecam la școală, sau mai târziu, la facultate sau la serviciu, pășeam indiferent printre blocuri, neatent la făpturile și obiectele din preajma mea. Dimineața se petreceau lucrurile neesențiale, și eram un om care-și îndeplinea conștiincios, dar fără plăcere, obligațiile. După amiaza, în schimb, cum ajungeam în odaia mea cu cărți, mă transformam într-o ființă cu puteri pe care nimeni nu le-ar fi bănuit. Îmi luam revanșa pentru toate umilințele îndurate, pentru toate suferințele abătute asupra mea. Deveneam un om fericit și mângâiam în extaz coperte, le ștergeam de praf. Înhățam câte un volum, mă așezam la birou și, treptat-treptat, pătrundeam într-o lume familiară care mă îmbrățișa ca pe o veche și bună cunoștință, ca pe un oaspete de vază căruia i se satisfac toate capriciile.

Am devenit un copil fericit după ce am învățat să citesc. Deslușind tainele semnelor din cărți, am devenit, deodată, puternic și n-am mai fost singur. Absențele părinților, plecați uneori de dimineață până seara, într-o epocă în care ședințele se țineau lanț, nu mi s-au părut mai insuportabile. Casa în care locuiam nu mi s-a mai părut rece și neprimitoare, iar obiectele sărăcăcioase au căpătat o înfățișare miraculoasă, de parcă abia atunci le-aș fi stăpânit cu adevărat, ca un suzeran tandru.

Cu timpul, dragostea mea pentru cărți a adoptat cele mai curioase forme. Nu începeam să citesc o carte de curând cumpărată decât după ce mă semnam pe ea, ca și cum prin asta dobândeam un drept la lectură. Când îmi cerea cineva o carte, intram în panică. Nu-mi plăcea să împrumut niciun volum, nici măcar celor din familie, care stăteau în aceeași casă cu mine. Totuși, când nu mai aveam încotro și dădeam cuiva o carte, îl sunam la telefon în repetate rânduri ca să mă interesez de soarta ei, îl vizitam ca să mă asigur că volumul mai există și e încă intact, amenințam cu drastice represalii dacă se întârzia

mult cu lectura. Socoteam o blasfemie și aducerea în camera mea a unei cărți care aparținea altcuiva, unui amic sau luată de la o bibliotecă. O citeam cu mare greutate, cu senzația că sunt mustrat în permanență de celelalte cărți din rafturi, care se credeau, în închipuirea mea, abandonate, înșelate.

O, de câte ori n-am forțat în gând ușile bibliotecilor, sau librăriilor, sau anticariatelor, atunci când n-aveam bani să cumpăr un volum râvnit! De câte ori, exasperat de absența unor cărți, n-am copiat cataloagele editurilor, din dorința ca măcar scriind sute de titluri să-mi apropii lucrările respective!

N-am cărți moștenite, păstrate cu evlavie din generație în generație; mi-am făcut singur biblioteca, lipsindu-mă uneori de mâncare sau de îmbrăcăminte. De aceea cunosc istoria fiecărei cărți din bibliotecă, cât am dat pe ea și de unde am luat-o, dacă eram trist sau vesel în ziua aceea, ce vreme era afară.

Dragostea mea pentru cărți devenise o boală și trebuia să vină și ziua plecării din preajma lor, și iată, la 28 de ani m-am apucat de reportaje și de anchete cu credința că popasul în acea cameră care m-a ținut sub supravegherea ei trebuia să înceteze, pentru ca să m-amestec printre oameni, să fiu aidoma lor. Dar o întrebare nu-mi dădea pace de atunci: oare am făcut bine?

București, sâmbătă 14 martie

— Nu ți se pare că sunt cam mulți ruși?

Lunganul de Conrad îi pusese întrebarea lui Dragomirescu. Erau singuri în fața unui computer. Analizaseră timp îndelungat zeci de nume, de turiști români și străini, care intraseră în țară în ultima lună, cu mașina, cu trenul, pe calea aerului, sau cu vaporul. Dacă la început înaintau greoi, acum căpătaseră rutină, se descurcau mai ușor. Procedau prin eliminare. Evident, pe lista suspecților n-aveau ce căuta femeile și copiii. Apoi, cei sub patruzeci de ani sau cei peste cincizeci de ani. Pe cei care călătoreau cu soția sau cu vreun copil. De suspecți se ocupa o grupă de ofițeri aflată sub comanda lui Conrad și a lui Dragomirescu. Verificările însă nu aduceau niciun element nou. Nu era însă obligatoriu ca Ferd Coler să fi intrat deja în țară. Exista posibilitatea să

vină în ultimul moment, poate chiar de Paști, să-și facă treaba și să dispară.

— Le-o fi plăcând la noi în țară, glumi Horia.

Dar se hotărî să semnaleze și acest aspect Profesorului. Știa el ce să facă având informația asta.

CAMERA ALBĂ – *In memoriam*

Undeva, se face o reparație la vreo clădire – poate chiar la cea a spitalului –, se aud strigăte răstite sau vesele:

— Ioane, dă mistria!

— Fă, Mario, unde-ai pus găleata cu var?

— Tudore, vezi că-ți cade cărămida-n cap…

Nume. Unde-am mai auzit eu nume?

Johann, Rachela, Ivan, Albert, Anne, Giulia, Gheorghe, Sanda, Jan, Julio, Andrzej, Vaclav, Tudor, Ivo, Ismail, Romalo… Zeci de nume de copii pomenite la intervale regulate de timp de un bărbat fără nicio emoție în glas. Vizitatorii au lăsat afară arșița pământului evreiesc pârjolit de soare și pășesc înfiorați prin „Children's Memorial". Merg prin întuneric, pe bâjbâite, călăuziți de luminițe care pâlpâie ca niște lumânări pe morminte. Nu se întâmplă nimic altceva, nu se aude, nu se vede nimic altceva – decât înșiruirea aceea obsedantă de nume: Johann, Rachela, Ivan, Albert, Anne, Giulia, Gheorghe, Sanda, Jan, Julio, Andrzej, Vaclav, Tudor, Ivo, Ismail, Romalo…

Poiana Brașov, duminică 15 martie

Deputatul Andrei Bidu era mulțumit: întâlnirea sa cu alegătorii fusese un succes. Cei din staff-ul său avuseseră dreptate: în sala mare participanții se simțiseră ca în vacanță, fiindcă în pauzele discuțiilor ieșeau și admirau frumusețile munților pe ale căror creste se mai zăreau încă urmele zăpezii. Aveau să păstreze o amintire plăcută despre această zi.

Deputatul făcuse parte din completul de judecată care îl condamnase pe dictator. N-avea nici o remușcare. Dacă s-ar mai fi repetat povestea, i-ar fi condamnat din nou pe cei doi la moarte. De altfel, fusese unul dintre cei mai vehemenți în acuzarea lor. Socotea o prostie

încercarea unora de a transforma procesul într-o mascaradă. În concepția lui, procesul avusese loc cu mult mai înainte. Întregul popor îi condamnase pe cei doi fiindcă fusese înfometat și lăsat să moară de frig, fiindcă i se luaseră pământurile, i se dărâmaseră casele, fusese ținut în izolare.

În drum spre ieșire îl opriră mai mulți pensionari îngrijorați de pensiile lor foarte mici. Îl abordă și un grup de veterani care îi ceru să le susțină drepturile. Îi ascultă pe toți cu luare aminte și o rugă pe secretara care îl însoțea să-și noteze doleanțele oamenilor.

Șoferul lui participase și el la întrunire. Acum îl aștepta lângă mașină, un Renault 20. Deputatul se urcă în față, lângă șofer, iar secretara luă loc pe bancheta din spate. Mașina se puse în mișcare. Câțiva simpatizanți fluturară din mâini. Șoferul apăsă pe accelerație și începură să urce o pantă ușoară pe lângă hotelul Alpin. Cei care mergeau pe jos la hotelul unde erau cazați auziră o explozie puternică; mașina deputatului săltă în aer și se răsuci pe-o parte cuprinsă de flăcări. Câteva clipe se văzură vâlvătăile flăcărilor. Apoi focul se domoli ca prin farmec, limbile flăcărilor se retraseră ca în niște teci și de-abia atunci se auzi și cea de-a doua explozie.

CAMERA ALBĂ – *Moștenirea rusă*

Radioul e, de data asta, abia perceptibil. Să fie oare din nou duminică? Îmi încordez auzul ca să recunosc melodia care se transmite. La început nu reușesc să disting decât vag acordurile. Abia într-un târziu recunosc ce se cântă. Sigur că da, e *Boleroul* lui Ravel! Pe măsură ce orchestra se aude tot mai puternic, mi-o aduc aminte pe Maia Pliseţkaia dansând pe celebra piesă a compozitorului francez. Îmi revin în memorie mișcările ei unduitoare, insinuante, senzuale și, în același timp, pline de gingășie și rafinament; fără să vreau, gândul mă poartă la minunatul balet de la Moscova și Leningrad și, furat de vraja muzicii, recit în gând versuri din Lermontov, Pușkin, Esenin, Ţvetaeva, Blok, Pasternak, Evtușenko. Am imaginea rafturilor din biblioteca mea unde se orânduiesc scrierile lui Turgheniev, Dostoievski, Bulgakov, Soijeniţîn, Rasputin, Vampilov care mi-au îndulcit multe din ceasurile vieții. Revăd scene din *Ivan cel Groaznic* al lui Eisenstein, din *Călina roșie* a lui Șușkin, din *Piesă pentru pianină mecanică* al lui Mihalkov, din *Rubliov* și *Călăuza* ale lui Tarkovski. *Boleroul* s-a terminat de mult, un crainic prezintă știrile zilei, dar eu rămân în continuare cu Mîșkin și Bolkonski, cu Ivan Denisovici și Melihov și cu alți eroi, prieteni dragi în orele de singurătate.

Litoralul Mării Negre, marți 17 martie

În rada portului Constanța coborâse întunericul. Numai valurile se auzeau cum se izbesc de dig. De pe vapoarele aflate la ancoră răsuna o muzică ritmată. De unul dintre ele se apropie un ins îmbrăcat în scafandru autonom. Fixă la pupă un obiect cu ajutorul unui magnet. Repetă operațiunea la tribord, la pupa și la babord. Le legă între ele cu un fir. După care, nevăzut, neauzit se îndepărtă spre larg și înotă la suprafață de-a lungul plajei.

Când zări o luminiță care se aprindea și se stingea se îndreptă într-acolo. În curând, Al Kerim ieși pe țărm. Fratele lui îl ajută să-și dezbrace costumul și îi întinse haine călduroase.

— Totul a mers strună, zise Al Kerim, clănțănind din dinți. Mai greu ca la Poiană, dar a mers.

Trase un gât zdravăn din sticla plată de whisky pe care i-o întinsese Al Abhaz.

Chiar atunci, dinspre Constanța o lumină orbitoare se înălță spre cer și se auzi o bubuitură asurzitoare.

Viena, miercuri 18 martie

În magazinul de arme al domnului Josef Kranz era o plăcere să intri chiar dacă nu doreai să cumperi ceva. Vestitul armurier își organizase în încăperea de la stradă o expoziție care te ispitea să te oprești, vrând-nevrând, în fața vitrinei luminate discret. Pe pereți sau sub geamul unor mese găseai puști Winchester, muschete cu patul frumos ornamentat, cu o răbdare din alt secol, carabine Manlicher, ZB-urile faimoase din al doilea război mondial, pistoale turcești.

În încăperea următoare domnul Kranz expunea puști de vânătoare de diverse calibre și de pe toate meridianele, ușoare și de mare precizie. Ele nu arătau ca armele din prima cameră, însă răspândeau moartea mult mai exact decât celelalte care deveniseră aproape niște obiecte de artă.

— Și cine ziceți că v-a îndrumat la mine?

Coler mai făcuse comenzi de arme la Kranz care, pentru sume fabuloase, și numai unor clienți de încredere, le construia arme speciale, a căror utilizare o bănuia, dar nu era interesat să știe mai mult, din moment ce în palmă i se puneau bani grei. De fiecare dată „Omul cu o mie de fețe” se dăduse drept altcineva, așa că nu era nicio șansă să fie recunoscut, machiajul și hainele îl transformau din cap până-n picioare.

— Domnul Hervé Passurat m-a asigurat că îmi puteți oferi ceva deosebit.

— Nu știu cine este acest domn.

„Acest domn” fusese Coler însuși.

— Mi-a spus că v-a comandat în urmă cu cinci luni ceva care a ieșit o minune a tehnicii.

— Sunteți bun să vă plimbați prin expoziție?

În magazin intraseră doi bărbați roșii în obraji, cu pălăriuțe tiroleze pe cap și cu pantaloni bufanți. Plecară cu o pușcă de vânătoare pe care o plătiră cu bani peșin.

Domnul Kranz îi făcu semn să se-apropie.

— Hervé Passurat… Hervé Passurat… mormăi el și începu să-și controleze un registru. Într-adevăr, domnule, a avut la mine o comandă. Dumneavoastră ce-ați dori?

Coler îi explică în câteva cuvinte ce i-ar fi poftit inima. Ceva de mare precizie, în primul rând. Apoi, să poată fi transportat fără să bată la ochi. Prin eliminarea unor accesorii de care nu e neapărat nevoie se poate ajunge la rezultatul dorit. Să nu tragă decât un singur glonte. Evident, un glonte special construit, mic dar cu un efect dezastruos. Și, desigur, câteva gloanțe pentru a putea exersa puțin cu noua armă.

Kranz îl scrută cu mare atenție. Simțea că are de-a face cu un profesionist. Era impresionat. Îl întrebă dacă îi convine ca arma să fie gata peste o lună.

— Exact peste patru săptămâni voi fi la dumneavoastră.

— Vă pot trimite comanda când doriți.

— Nu, mai bine vin eu însumi. Cât mă costă?

— O sută de mii de dolari.

— Îi plătesc acum.

Plăti, primi o chitanță și aproape se izbi în ușă de un grup de copii scăpați de la școală, care veniseră să mai admire armele domnului Kranz.

CAMERA ALBĂ – *Despărțirea*

„Iubito, nu mă părăsi…”

Cineva fără voce cântă o melodie stupidă și, fără să vreau, îmi revine în minte o scenă petrecută demult.

Avionul se ridicase de la sol, se făcuse mic, tot mai mic, până dispăruse la orizont, dar tot mai stăteam într-una din sălile aeroportului Otopeni, abia dat în folosință. Pe tabela electronică – nici eu, nici alții nu mai văzusem până acum așa ceva, ni se părea o minune modul acesta civilizat de anunțare a zborurilor – cursa București-Roma nu mai figura, fusese ștearsă ca și cum n-ar fi existat niciodată. Și totuși, un avion străbătea acum ruta asta, și cu fiecare kilometru parcurs deasupra norilor – în gând vedeam vălătucii aceia pufoși într-o mișcare continuă – o fată într-un pardesiu sărăcuț, strângând în brațe o geantă de voiaj roasă, având ochii în lacrimi, cu teama cuibărită în suflet, se îndepărta tot mai mult de mine, poate pentru totdeauna. Aveam să trăim în continuare pe aceeași planetă; dar nu mai aveam cum să ne întemeiem o familie, nu mai aveam cum să ne bucurăm de copiii noștri la care visasem, n-aveam să îmbătrânim împreună și să ne îngropăm alături, așa cum ne făgăduisem de zeci de ori în plimbările lungi pe sub teii de la șosea. Iar ultimele fraze pe care gura ei mi le adresase lipindu-și cu disperare trupul de trupul meu, pregătindu-se chiar în acea clipă să se lipească, după o vreme, de trupul cuiva pe care nici nu-l știa încă, aflat la Tel Aviv sau în alt oraș al Israelului, aveau să mă urmărească toată viața:

— Iartă-mă! Tu ești mai tare! Eu nu mai pot îndura ce-i aici. Nu mai vreau să-mi fie tot timpul frică. Nu mai vreau să fiu săracă. Iartă-mă că plec! Nu-mi purta pică!

*

Undeva, pe un astru, cineva supraveghează, zi și noapte, pe un ecran imens, tot ce se-ntâmplă pe Pământ:

de la succesiunea anotimpurilor la războaie, de la naşterea unui copil la înaintarea în civilizaţie, de la creşterea unui fir de iarbă la un masacru oribil.

Apasă pe butoane, mânuieşte manete, analizează programe şi le pune în aplicare, renunţă la unele, inventează cu febrilitate altele, revine la cele iniţiale; nimic nu se întâmplă fără voia sa.

Iar astrul se rostogoleşte prin hăuri întunecate sau de un albastru intens, prin zone geroase sau prin altele cotropite de arşiţă, purtându-şi, de mii de ani, singurul său locuitor.

*

Moscova, marţi 24 martie

Nimeni nu știa cu ce se ocupă de fapt Ivan Petrovici Miliușin. Toată ziua trecea pe coridoarele Lubiankăi – prin zona destinată cadrelor superioare din ierarhia KGB. Păşea fără grabă, ca omul care n-are nici o treabă și deci nu vede nici un motiv să se agite, să iasă în evidență. Îmbrăcat într-o uniformă pe care nimeni n-ar fi reușit s-o identifice dacă e militară, sau a lucrătorilor feroviari, sau a unui portar de hotel, își purta cu gravitate capul cu o claie de păr alb și sârmos care îi ieșea de sub șapca prea strâmtă. Un bătrânel cumsecade care, nu peste mult timp, va străbate de mână cu nepoții parcul Gorki, cu același pas rar, semn al unei seninătăți depline, al unei fericite armonizări a ființei cu tot ce o înconjoară.

În anii pe care îi petrecuse la Lubianka schimbase mai mulți președinți. El însă rămăsese neclintit în postul său, fusese trecut de la o cârmuire la alta ca și mobilierul sau covoarele de pe jos. Nimeni n-avea de ce să se lege de Miliușin, de cumsecadele Miliușin; îi saluta cu o plecăciune pe toți, chiar dacă îi întâlnea și de zece ori pe zi, zâmbea afectuos, ca un bunic înțelept, tuturor, își oferea serviciile ca să aducă un ceai sau un pachet de țigări.

N-avea ore fixe de program; venea când dorea să vină, pleca atunci când socotea el că trebuie să plece, fie zi, fie noapte. Avea acces pe toate coridoarele – nu intra, însă, în birouri, nu deranja pe nimeni vârând capul pe ușă

ca să ceară un foc sau un ziar. Și totuși, câteodată, cerea să fie primit de către președinte și acesta îl invita imediat în cabinetul lui. Ce discutau împreună nu știa nimeni. Dar în urma acestor vizite câte unul dintre funcționari era ridicat pe neașteptate de gărzi și trimis în beciurile înspăimântătoare ale clădirii. Nu-l mai vedea nimeni niciodată. De cele mai multe ori era împușcat. Dacă avea noroc, ajungea într-un lagăr. Fiindcă bunului Miliușin, surâzătorului Miliușin i se încredințase doar o sarcină: aceea de a se plimba prin clădire și de a observa. Dacă i se părea ceva nelalocul lui, dacă băga de seamă că vreunul dintre cei cu care se întâlnea pe coridoare pășea mai cu fereală, sau dacă intra în vreun birou în care n-avea ce căuta, sau pleca sub haină cu vreo hârtie uitată, chipurile, din întâmplare, pe vreun colț de masă, imediat cerea audiență la președinte. Altă obligație n-avea – și nimeni nu i-o cunoștea, nedându-i nici o importanță, socotindu-l o relicvă pe care dintr-o mărinimie greu de înțeles o lăsau să mai figureze pe un stat de plată.

Când reușea să înfunde pe careva, pentru câteva zile Miliușin suferea unele transformări. Mai dispăreau din zbârciturile feței, pasul îi era mai vioi, era și mai îndatoritor decât de obicei. Nu simțea nicio remușcare auzind de soarta victimelor lui: de atâta amar de timp asta era datoria lui, să-i demaște pe trădători, așa cum primise sarcină din prima zi în care pusese primul pas în Lubianka.

De câtăva vreme îi atrăsese luarea-aminte femeia de serviciu Natalia Serafimovna Kliucenko. Un al șaselea simț, pe care îl dobândise în mulții ani de suspectare a oricui, îl avertiza că femeia asta ascunde ceva. Dar, contrar modului cum ar fi procedat un tinerel lipsit de experiență, cu caș la gură, care s-ar fi repezit cocoșește s-o ia pe Natalia de guler, Miliușin încercă să nu dea prea des ochii cu ea. Era o tactică excelentă de adormire a vigilenței dușmanului. O supraveghea, însă, cu strășnicie din depărtare. Știa la ce oră vine și la ce oră pleacă, de unde își începe treaba și cât zăbovește în fiecare încăpere. Și așa realiză o neconcordanță între timpul pe care și-l petrecea în mod obișnuit în birouri și o anumită încăpere – camera de lângă cabinetul președintelui. Meticulos, înarmat cu un aspirator și o cârpă, intră într-o zi în încăperea cu pricina și se apucă de făcut curățenie. În zece minute își termină treaba. Un covor de doi pe trei,

ștersul prafului de pe mobilă, aruncatul țigărilor la coș, ștersul scrumierei, golirea coșului. Atunci de ce Natalia Serafimovna rămânea aici și douăzeci de minute, sau chiar o jumătate de oră? Și de ce, uneori, intra mai întâi aici, iar alteori lăsa biroul ăsta la urmă, sau, sărind peste alte birouri, se repezea să facă, fără nici o logică, aici curat? Îngândurat, Miliușin lăsase la loc, în urmă, mizeria care se găsea dimineața, ca să nu stârnească bănuieli și își continuă cercetările, fără să sufle o vorbă nimănui, ca să nu sperie vânatul.

Într-un moment în care Natalia nu era la serviciu, după ce se asigură că nu-l vede nimeni, intră cu chei potrivite în debaraua unde femeia își schimba hainele de oraș cu cele de lucru, atunci când venea la program. Îi trebui mai mult de o oră ca să descopere nișa în care era pitit aparatul pe care îl folosea femeia ca să asculte ce se vorbește într-o altă încăpere. Primul impuls îi ceru să anunțe imediat descoperirea și s-o aresteze pe Natalia de-acasă. Dar era prea simplu. Femeia ar fi putut nega orice legătură cu aparatul. De aceea îl puse la loc, încuie ușa după ce se asigură că nu deranjase nimic și că nu lăsase vreo urmă. Trebuia să aibă răbdare.

CAMERA ALBĂ – *XKY 200*

Să citești *Diavolul șchiop* într-o zi fierbinte de august. Să stai într-o cameră unde miroase a încins din pricina căldurii sufocante a verii și să urmărești înfrigurat peripețiile unor eroi dintr-un alt veac. Și deodată, în încăpere să-ți intre un prieten. Absorbit de lectură, nici n-ai auzit când a sunat și când cineva i-a deschis ușa de la apartamentul de bloc în care locuiești și, abia trăgându-și sufletul, să-ți spună doar atât; XKY200 nu mai răspunde. Smuls din lumea lui Lesage, să te uiți la el năuc, fără să pricepi nimic. Abia într-un târziu, după ce îi dai un pahar cu apă, poate să-ți spună pe îndelete: XKY200 este un radioamator din Cehoslovacia cu care se întâlnea, în fiecare seară, în eter. De trei zile, după ce Praga a fost invadată de sovietici, nu mai răspunde la niciun apel. Arunci cartea pe o canapea, ca pe un obiect inutil, și rămâi mut lângă prietenul tău, în timp ce în minte ți se desfășoară întâmplări cu mult mai grave decât cele istorisite de Lesage, care îți fărâmă, încă o dată, întregul sistem de valori și te dor, al naibii te mai dor…

Undeva în Bărăgan, joi 2 aprilie

Niciodată nu crezuse Ion Aluion că va da vreodată un interviu pentru televiziune și că țara întreagă îi va afla numele. Dar fiindcă în ziua de joi, 2 aprilie, la ora 11:00 se afla pe câmp unde încerca să înțeleagă cum se greșise cu măsurătoarea când i se dăduse, chipurile, pământul înapoi, fusese martor la o întâmplare ieșită din comun. Avea să povestească până la adânci bătrânețI ce văzuse și ce simțise atunci.

— Ia, eram cu calul și căruța pe șosea și n-am avut de lucru și ce mi-am zâs: ia mai măsoară Ioane o dată pământul cela, că poate acu s-o mai fi lățit și s-o fi împiciorongat și-n lungime, ca să dea taman suprafața pentru care am semnat de primire. Zâs și făcut. Am oprit căruța în șanț, am legat calul de un copac și dă-i, dă-i pe câmp. Dar n-am mers nici cinci minute și-am auzit un

bâzâit care venea din ceruri. Am ridicat ochii – și ce să vezi! Ditamai licopterul trecea spre pădure. Făcea ca un bondar. Era cogeamitea hărăbăia și zbura jos, i-am văzut pe cei dinăuntru. Le-am făcut cu mâna, da' nu mi-o răspuns. De! Oameni cu treburi, domni de la oraș în misie, nu un fluieră vânt ca mine care nici pământu' n-a știut să și-l măsoare! S-a tot dus și s-a tot dus, iar eu mai departe, dă-i și dă-i s-ajung la lotu' meu. Da' n-am făcut zece pași și-am auzit o bubuitură grozavă. Na!, mi-am zâs, asta-i încă una! S-o fi izbit de vârfu' vreunui copac, că prea jos zbura. Fiindcă eram sigur că de la bâzdâgania aia venea zgomotu'. Atunci am privit în zare – nu era cum îmi dădusem cu presupusu'. De-abia atunci ajungea licopteru' deasupra pădurii. Lăsa în urmă un fum gros și se smucea ca naiba. Hâț în jos și hâț în sus, până când nu l-am mai văzut. N-a trecut mult și s-a mai auzit o bubuitură. Am alergat cale de vreun kilometru să văd unde s-a zdrobit. Măiculiță! Mi s-a făcut rău când am ajuns acolo. Numai bucăți de fier și de carne. Și mirosea a ars de-ți muta nasu' din loc. Nu era nimeni în viață, așa c-am dat fuga în sat să anunț la primărie, să spui toată tărășenia. La început mi-au zis: „Fugi, bre, Ioane, ai tras o țuică și-ai avut vedenii." Da' pân' la urmă tot m-a crezut și-au venit tot poporul încoace. Da' când zici că dai la televizor ce ți-am zâs?

…Ion Aluion uitase un singur lucru de care pomenise numai profesioniștilor pe mâna cărora încăpuse până la urmă: pe drumul de la marginea pădurii zărise o mașină străină. În mod normal, pe drumeagul ăla prăpădit n-avea ce căuta nicio mașină, fie ea a cuiva din țară sau străin. Geamurile îi erau fumurii, așa că n-a zărit cine era în acel Opel Frontera de culoare verde. Încordându-și însă vederea deslușì numărul, și cum era înzestrat cu o memorie formidabilă îl ținu minte fără să vrea. Ion Aluion fu dus sub pază, pentru câteva zile, într-o stațiune de odihnă, unde mâncă pe săturate, dormi cum nu mai dormise din pruncie și se plimbă prin munți însoțit de doi tineri tăcuți. În astfel de condiții n-avea cum să stea la taifas cu vecinii și nici să-i dea informațiile vreunui reporter băgăreț. La început, Ion Aluion protestase, dar când își dădu seama de dulceața de trai de care se bucura zise un „Mulțumescu-ți, Doamne!" și se lăsă în voia sorții.

CAMERA ALBĂ – *Frica*

Undeva, se taie lemne cu fierăstrăul electric. În ciuda măștii de oxigen prin care respir, în nări simt parcă mirosul de rumeguș, așa cum îl simțeam când stăteam în atelierul școlii, lângă un tâmplar care dădea scânduri la rindea. Le fixa pe banc, în funcție de mărime, apuca rindeaua cu ambele mâini și cu mișcări precise, sigure, începea să le geluiască. Talașul se aduna la picioarele lui, ca niște șerpișori albi, care se încolăceau, i se urcau pe pulpe. Din când în când lua o mătură și-l aduna în grămadă, căreia îi dădea apoi foc în curte. Nu era zi în care, de sub maldărul de scânduri, să nu apară câte un șobolan care o lua la goană. Până când, într-o zi, scândurile aduse din toamnă s-au terminat și au apărut găurile negre unde se adăposteau acele vietăți care îmi provocau scârbă și care umpluseră atelierul cu excrementele lor. În ziua aceea tâmplarul acela zgârcit la vorbă, care parcă nici nu-și dădea seama de prezența mea lângă el, a adus câteva găleți pline ochi cu apă clocotită și a început să toarne în văgăunile acelea întunecate, care în închipuirea mea de copil mergeau până în străfundurile pământului, o încâlceală de rețele cu depozite pentru hrană, cu ascunzători pentru dormit, cu locuri de creștere a noilor născuți, aidoma unor orașe în miniatură, asemenea unor așezări cu o sistematizare riguroasă. Mutul – așa îl poreclisem pe omul acela adus de spate, de o vârstă incertă, despre viața căruia nu știam nimic, a început să toarne apa cu grijă, ca și cum n-ar fi vrut să se piardă nici un strop, ca și cum ar fi fost vorba de un lichid prețios. Și după numai câteva clipe au apărut. Negri, urâți, cu mustățile pleoștite, opăriți, cu trupurile dârdâind. Ieșeau scofâlciți. N-o luau la goană, ci mergeau încet în șir, ca într-o procesiune, ca și cum ar fi participat la un ceremonial numai de ei știut, și s-au adunat într-un ungher al atelierului, înfricoșați, cu ochi holbați. Să fi fost 10-20 sau, poate, mai mulți. Nu mai mirosea a lemn proaspăt geluit, era un alt miros care se răspândise în jur, al neputinței, al unei frici paralizante. Și după ce tâmplarul a turnat și ultima găleată și n-a mai apărut

niciun animal – se înecaseră și muriseră opăriți în baia fierbinte, în măruntaiele întunecoase ale pământului, a început măcelul. Înarmat cu un par, tâmplarul a pornit să pocnească trupurile acelea scârboase, încremenite de groază, care nu încercau să scape fugind, sângele a împroșcat pereții, membre, capete, ochi s-au strâns într-un vălmășag care m-a făcut să ies în goană și să vărs și, disperat, să aspir aerul primăverii.

…Mirosul acela al terorii l-am mai întâlnit mult mai târziu, la o ședință de excludere din partid a unui coleg de redacție. Scrisese despre mașinile negre cu număr mic ale ștabilor care îi stropeau pe pietonii care așteptau în stații de autobuze, tramvaie, troleibuze, sub o ploaie cumplită, când niciun vehicul nu venea, iar când, la intervale mari apărea câte unul, se repezeau cu toții să se urce, nelăsându-i pe cei care voiau să coboare. Secția de presă socotise articolul acela – l-am recitit peste ani –, mi-a venit să râd –, n-avea nimic amenințător împotriva societății de atunci – un articol incendiar și jignitor la adresa celor care ne conduceau. Și ne strânsese ca să ne blamăm colegul, să-l dăm afară din mijlocul nostru, ca pe un element nociv, primejdios pentru progresul țării. Stăteam pe scaune, înghesuiți în sala mică, precum șobolanii opăriți pe care îi văzusem în copilărie, înfricoșați că de la prezidiu ne vor numi să-l înfierăm pe cel cu care o zi înainte băusem o bere, glumisem, și căruia acum evitam să-i prindem privirea, în disperarea lui de a descoperi un sprijin. Am scăpat până la urmă, după ce am votat cu toții excluderea sub motiv că nu se documentase temeinic – nenorocitul pusese niște nume total aiurea – fiindcă grasul care ne conducea a vorbit pentru toți, a ținut un discurs în care a amestecat dragostea de țară cu grija față de cititorii dornici să fie informați corect, deontologia ziaristului de tip nou, care nu fotografiază un accident, ci face tot posibilul să-l preîntâmpine, cu sprijinul pe care trebuie să-l dăm pentru instaurarea unui climat cât mai sănătos în relațiile interumane. Ședința se terminase demult, ajunsesem acasă, făcusem două dușuri, dar tot mai simțeam în nări mirosul fricii care ne paralizase, ne țintuise pe scaune, ca pe niște manechine, timp de câteva ceasuri.

București, luni 6 aprilie

Bulevardul Expoziției devenise un loc înfloritor pentru afaceri necurate. Zeci de dughene răsăriseră ca și ciupercile după ploaie. Înăuntru, prin geamurile lor, sau chiar afară, în plină stradă, zăreai libanezi, sirieni, iranieni care se tocmeau, gesticulau furioși, sau erau numai zâmbet, stăteau impasibili pe scaune de plastic sorbindu-și tacticos cafeaua. Pe mâna lor treceau tone de zahăr, munți de sticle de Coca-Cola, tone de cafea boabe sau la pachet și, în special, țigări din toate colțurile lumii. Găseai tot ce-ți poftea inima: și Kent – țigara favorită a românilor într-o vreme, și Rothmans, și Dunhill, și Winchester. Proveniența lor era de cele mai multe ori dubioasă. Cine adusese țigări în România după decembrie 1989 se îmbogățise rapid, pentru că le trecuse pe sub nasul vameșilor îngăduitori care se înfruptaseră și ei din belșug, într-o perioadă în care legile erau destul de ambigue, iar aplicarea lor lăsa și mai de dorit. Lăzi cu whisky, baxuri cu sucuri, borcane cu sosuri se înfrățeau în acest loc al pierzaniei, stăpânit de inși bine îmbrăcați și bine hrăniți, mirosind a parfumuri scumpe, a spray-uri, și purtând pe degetele lor butucănoase inele groase de aur, și la gât lanțuri grele din același material, aduse din țările unde acest metal era mai ieftin ca o limonadă. Oricâte razii făcuse Poliția, oricâte amenzi dăduse Garda Financiară, locul mirosea în continuare a sordid și a bișniță pe scară largă.

Dugheana lui Efrim Al Kadr se afla chiar la intersecția dintre Aviator Popișteanu și bulevardul Expoziției. După ce se plimbară ca niște angrosiști în căutare de marfă, Canțăr și cu Conrad intrară în prăvălia lui. Efrim Al Kadr se ridică îndatoritor de pe scaunul unde lenevea și-i întrebă pe românește:

— Cu ce servim?

— Aveți un Opel Frontera de culoare verde, nu-i așa?

— Da. Cu cine estem plăcerea?

— De la Circulație.

— Ce drac’ am făcut? Săptămâna trecută a fost control. Dat amenda și plecat. Am plătit-o. Douăzeci milioane.

— Noi suntem de la Circulație, îi atrase atenția Canțăr.

— De la circulație, de la inflație, tot aia drac este. Ce făcut? Trecut pe roșu?

— Nu.

— Atunci?

— Nu v-am văzut mașina prin zonă.

— Dat unui amic.

Cantăr și Conrad schimbară rapid priviri nedumerite.

— Ați fost plecat din București zilele astea?

— Canci. Cine cu prăvălia? Vin camioane, descarcă marfă, vin altele, încarcă… Lucru mult, nu gluma.

Cei doi nu știau ce să mai zică.

— Fiți atent, numărul e ruginit. Trebuie să-l vopsiți.

— Plătesc oricât.

— Nu-i nevoie. V-am atras doar atenția.

— Dacă nevoie ceva… Un whisky… Un cartuș țigări…

— Altă dată.

Își luară rămas bun, se urcară într-o Dacie cu însemnele Poliției și cu girofar și se depărtară pe Aviator Fuică. Opriră în dreptul altei Dacii care staționa pe Traian Vasile, o străduță paralelă.

— Vedeți cine-i aduce lui Efrim Opelul. Îl luați pe urmă în colimator, le zise Cantăr celor doi tineri care se îmbrățișau.

Fata de la volan zâmbi.

— Înțeles, să trăiți!

București, marți 7 aprilie

Așa-zișii îndrăgostiți care avuseseră în sarcină supravegherea dughenei lui Efrim, stăteau acum în fața lui Conrad. Fiindcă nimeni nu le spusese să ia loc, se mutau de pe un picior pe altul. În încăpere se mai afla Cantăr.

— Deci, ce-ați aflat?

— E vorba de un cetățean libanez care locuiește la Ambasador.

— A stat mult de vorbă cu proprietarul?

— Doar cât i-a dat cheile. Și-au strâns mâna, i-a dat cred și ceva bani și s-a urcat într-un taxi.

— N-a bănuit că l-ați urmărit?

— Se poate…

— Mulțumesc.

Cei doi ieșiră. Paul se uită spre colegul său.

— Nu mai înțeleg nimic! Ni s-a spus că omul nostru nu e arab. Să se poată deghiza așa de bine?

— Cine poate ști?

Nici Cantăr nu era mai dumirit.

— Dar dacă nu-i omul nostru? Dacă s-o fi dus cu vreo tipă la pădure și habar n-are ce s-a întâmplat cu elicopterul?

— Bun, atunci cine l-o fi doborât? Și individul de ce a șters-o așa de rapid?

Ioan își legă mai bine un șiret de la pantofi.

— Să zicem că ești într-o mașină în pădure. Cu o tipă care e măritată. Ai mai aștepta vreo invitație ca să te cari cu maximum de viteză? Ți-ar conveni să apari împreună cu dama și să dați declarații pe micul ecran?

— E o variantă, spuse cu îndoială Paul. Ce facem? Îi instalăm niște ascultătoare?

— De ce nu?

— Ni s-a spus că ținta lui e regele. Atunci ce rost au atentatele din ultima vreme?

— Poate că sunt numai niște diversiuni. Ca să ne abată atenția de la ținta principală.

— Poate.

— La fel de bine s-ar putea să nu fie omul nostru vârât în treaba asta.

— Și asta se poate. Iar cei care au comis atentatele să fie alții.

Rămaseră tăcuți și unul și altul.

— Nu te-am întrebat: tu ce părere ai despre rege? întrebă într-un târziu Cantăr.

— Trebuie să am vreo părere? Ei bine, mă lasă complet rece. Știu doar că trebuie să-i apărăm viața. Asta e misiunea noastră și n-avem cum s-o discutăm. Dar ce, ai devenit cumva monarhist și eu nu știu? E-adevărat, e bărbat prezentabil. Nu dă din gură ca o moară neferecată. Dar mie puțin îmi pasă. Monarhie sau republică, știu doar că trebuie să ne facem datoria. Tu ce zici?

Dar Cantăr nu-i răspunse.

CAMERA ALBĂ – *Revoluția*

De-afară se-aud rateurile unui motor de mașină. Zgomotul seamănă cu cel al unor pistoale-mitralieră pe care le-am auzit într-un decembrie de neuitat…

…Cerul e brăzdat de urmele de trasoare. Un elicopter l-a luat pe dictator, dar, spre seară, au început să răsune focuri de armă și să cadă morți sau răniți din mulțimea strânsă în Piața Palatului, la Radio și Televiziune.

Suntem doar câțiva în redacție. Pregătim prima ediție a ziarului în care cuvântul ne exprimă cu adevărat pe noi înșine. Zvonuri contradictorii ne asaltează. La subsolul Casei Scânteii s-ar fi infiltrat un grup de teroriști. Ne-am baricadat ușa. Urmărim cu înfrigurare telexul. Televizorul merge continuu. Telefoanele sună în draci. Mulți din provincie vor să afle vești din Capitală. Nu înțeleg nimic din ce se întâmplă.

Ies din biroul meu și mă duc la secretariat. Mă întâlnesc cu câțiva colegi. Ne aruncăm priviri furișe. Cu siguranță, printre noi se află și turnători care, dacă lucrurile se vor întoarce, nu vor șovăi să-i arate pe cei care s-au alăturat de la bun început revoluției. În secretariat nu e nimeni. Ca și în restul redacției – beznă, pentru ca să nu fim văzuți de-afară și gloanțele să nu se-abată asupra noastră. Deasupra biroului secretarei – uitat în febra evenimentelor – portretul dictatorului. Îl iau cu mâini tremurânde din cuiul unde-i agățat.

— Ai să intri în istorie, Liviu Cernat!

Tresar și sunt gata să scap din mâini tabloul. Vocea vine dintr-un fotoliu unde se ghemuise, obosită, o colegă pe care n-o observasem până acum. Din această clipă nu mai există pentru mine cale de întoarcere.

— S-a mișcat!

E vocea doctorului. Dar mie nu-mi mai pasă. Acum știu cine sunt. Și totul îmi revine în memorie cu o limpezime uluitoare.

București, vineri 10 aprilie, 19:00

Nu cu mult peste 30 de ani, părul tuns scurt și cu îngrijire, ras sever, o mustață ca un leucoplast negru, cu fața bronzată la un aparat de ultraviolete, costum la două rânduri, scump, impecabil călcat, gesturi nonșalante, o expresie ușor trufașă, dar și șmecherească, cu o servietă de piele fină lângă el: portretul robot exact al diplomatului străin de rang mic, pornit la vânătoare de femei singure și lipsite de prejudecăți. Aștepta de vreo oră în holul hotelului Ambasador, pe o canapea tapisată cu pluș roșu. Stătea picior peste picior și lăsa să-i fie admirați pantofii cu talpă subțire, potriviți pentru cineva care nu merge mult pe jos. Era atent să nu i se vadă decât puțin din șosetele negre, bine întinse pe picior. Răsfoia un *Paris Match* vechi pe care-l pescuise de pe o etajeră. Coperta o înfățișa pe Brigitte Bardot zguduită rău de înaintarea în vârstă și făcând o pledoarie emoționantă pentru ocrotirea animalelor. Ca și cum oamenii își rezolvaseră toate problemele și, stând cu burta la soare, se-ntrebau: „Ce să mai facem să nu ne plictisim? A, da, să nu uităm să cumpărăm pentru drăgălașele noastre pisicuțe câte o zgardă contra puricilor. Costă un fleac, cât un mic dejun mai substanțial.” Din când în când, bărbatul se uita la ceasul de la mâna stângă lângă care era prinsă și o brățară din aur masiv.

După încă o oră de așteptare, Al Kerim coborî în hol și lăsă cheia la recepție. Purta un pantalon larg și un sacou subțire. Părul îi era dat cu gel. Ieși din hotel și, o clipă, se uită vizavi, unde se lucra pe rupte la finisarea hotelului Udo. Se înserase și începuse să bată un vânt subțire, care flutura steagurile de deasupra intrării. O luă agale spre cinematograful Patria, fără să aibă știre de bărbatul cu înfățișarea de diplomat străin care-l urmărea la câțiva metri distanță. Al Kerim se opri în dreptul cinematografului unde, în vitrine, erau expuse fotografiile actorilor principali din *Gheața verde,* anunțat pentru săptămâna următoare. La fel de puțin grăbit o porni spre Teatrul Nottara, se uită prin geam la sculpturile din expoziția de la Simeza, dar contururile pe care le zări îl îndemnară să plece mai departe, ca să privească în vitrinele de la intrarea în teatru fotografii cu scene din spectacolele stagiunii și să admire obiectele de la Fondul Plastic. Nu arunca nici o privire în spate, ca și cum i-ar fi păsat prea puțin dacă i-a luat cineva urma.

Un taxi veni dinspre Piața Lahovary, încetini și o luă la stânga, pe Jules Michelet; Al Kerim se urcă în viteză, dar taxiul trebui să oprească fiindcă tocmai ieșea o mașină de la Ambasada Marii Britanii. Un răgaz suficient pentru ca diplomatul să suie la rândul său într-un Peugeot care până atunci îl urmase prelingându-se pe lângă trotuar. Taxiul o luă la stânga pe Dionisie Lupu, făcu rondul la Lahovary și ajunse din nou în Magheru, unde prinse stopul și opri. Când apăru culoarea verde, o luă la stânga și prinse undă liberă până la Universitate. Aici opri din nou, la stop; apoi se îndreptă spre Cișmigiu, unde iar o luă la dreapta, pe Schitu Măgureanu, apoi pe Popa Tatu până la Matache, iar de-acolo pe Calea Griviței. Cei din mașina de urmărire amețiseră. Dar cursa se sfârși pe neașteptate la hotelul Dunărea de lângă Gara de Nord. Al Kerim plăti, dădu drumul la taxi și intră în hotel. De-abia găsiseră un loc de parcare pentru Peugeot și Al Kerim apăru grăbit în ușă, aruncând priviri în stânga și în dreapta. Așa-zisul diplomat înțepeni de mirare. În numai două minute cel pe care-l urmărea se schimbase din cap până-n picioare. Purta niște cizmulițe ușoare, pantaloni raiați din catifea roșie și o haină de vânt peste care răsfrânsese gulerul unei cămăși albe. Era imposibil să fi luat cheia de la recepție, să fi urcat în cameră, să-și fi scos hainele cu care era îmbrăcat și să se fi îmbrăcat cu altele, să închidă ușa, să coboare, să lase cheia la recepție. Nici la cele mai urâte alarme din armatele tuturor statelor nu se realiza un timp așa de bun. Mai ales că Al Kerim scăpase și de gelul de pe păr.

Uluiala celor doi din Peugeot îl ajută pe Al Kerim să dispară în gura de metrou de lângă magazinul Sora.

CAMERA ALBĂ – *Linșajul*

Alerg. E tot ce mi-a mai rămas să fac. Alerg cum n-am mai alergat niciodată. Las tot mai departe Piața Universității unde brutele cu salopete și cămăși de miner s-au năpustit cu bâtele asupra demonstranților. Pe urma mea s-au luat trei namile a căror respirație o aud tot mai aproape.

— Stai că te omor, pe mă-ta de pletos!

Un lanț mi se înfășoară de picioare și cad pe bordura trotuarului. Aparatul de fotografiat îmi zboară din mână și e zdrobit de un bocanc cu ținte. Îmi acopăr capul de ciomegele care se abat asupra mea.

— Așa, dă-i să se-nvețe minte! strigă o țață desfigurată de plăcerea spectacolului la care asistă. Mama lor de golani!

Îmi simt fața șiroind de sânge. O lovitură de bocanc în burtă mă face să-mi pierd cunoștința.

București, vineri 10 aprilie, 19:10

La câtva timp după ce Al Kerim ieșise din hotel, la recepție se prezentară doi tineri îmbrăcați în salopetele albastre ale depanatorilor de telefoane și pe cap cu șepcuțe albastre, întoarse șmecherește, cu cozorocul la spate. Purtau în mâini lădițe cu scule și colaci de fire telefonice albe. Erau vizibil agasați fiindcă fuseseră deranjați la o oră la care s-ar fi simțit mai bine în fața televizorului, în papuci și mânuind telecomanda și, din când în când, sorbind din pahare un vin roșu.

Recepționerul de serviciu, un băiețandru căruia de-abia îi mijea mustața, îl privi întrebător.

— Ce doriți?

— Dorim s-ajungem mai repede acasă. Așa că fă pași și du-ne la centrala telefonică.

Tocmai atunci năvăli speriată telefonista de serviciu cu niște căști în mână.

— Centrala e moartă!

— Vezi? Ce ți-am spus? De ce n-or fi ascultând puștanii din ziua de azi pe ăi mai bătrâni? filozofă cel mai în vârstă dintre depanatori.

Dar puștanul nu se dădu bătut cu una, cu două.

— Cum de-ați știut? Cine v-a anunțat?

Depanatorul care tăcuse până acum îl măsură cu milă.

— Măi, pișpirică, lasă-ne să ne vedem de treabă. Ce-mi pasă mie cine ne-a anunțat? Dacă șefii ne-au trimis aici, au știut ei de ce. Nu mă fierbe la foc mic!

— Da' câteodată nu veniți nici după trei ore!

— Și dacă azi am picat la țanc ți-a sărit mustarul?

La recepție se strânseseră câteva persoane care își așteptau cheile, sau doreau să ceară informații. Urmăreau cu interes conflictul care se iscase și așteptau cu sufletul la gură să ia amploare, ca să aibă ce povesti rudelor și prietenilor.

Pișpirică îi lăsă cu lehamite pe cei doi să intre în centrală. După numai cinci minute ieșiră cu fețe radioase.

— E o defecțiune la telefonul din camera 305 care a blocat toate liniile. E cineva sus?

Recepționerul mai era roșu de mânie, dar se întoarse și văzu cheia de la 305 în locașul ei.

— Nu-i nimeni.

— Dă cheia.

Mai mult în silă le întinse cheia la capătul căreia atârna nelipsita greutate. Depanatorii se suiră în lift și urcară până la etajul 3. O săgeată le indică unde este camera 305. Descuiară ușa și din clipa aceea parcă erau niște marionete mânuite de un păpușar iscusit. Își deschiseră cutiile cu scule; unul deșurubă capacul de la microfonul receptorului și puse o pastilă mică pe care nu aveai de ce s-o iei în seamă. Celălalt dădu draperia la o parte. Fixă în spatele galeriei un microfon miniatural și rosti câteva vorbe. Strânseră uneltele la loc în lădițe. Nici nu luară aminte la valizele desfăcute, la hainele împrăștiate pe jos, pe fotoliu și pe pat. Ieșiră și încuiară la loc.

Recepționerul era tot bosumflat. Îi dădură cheia și cel mai în vârstă îi zise în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Vezi că n-a durut?

Și duse un deget de la mâna stângă la cozorocul șepcii întors la spate.

Afară începuse ploaia.

Viena, miercuri 15 aprilie

În ziua în care trebuia să-și ridice comanda de la magazin, Coler ochi un puști nici prea sărăcăcios îmbrăcat și nici prea bine îmbrăcat și-i întinse un plic.

— Ai o sută de dolari dacă duci plicul ăsta la magazinul domnului Kranz. Asta e adresa. Aștepți să ți se dea un pachet și vii înapoi aici. Poftim suta.

Pușțiu se îndepărtă țopăind de fericire cu plicul într-o mână. El conținea o scrisoare din partea domnului Paul Lefebvre care era reținut cu niște afaceri și-l ruga să încredințeze pachetul celui care îi va aduce plicul cu scrisoarea și chitanța.

O luă pe urmele puștiului, fără ca el să-l vadă. Cu ochii după copil, merse neatent pe spațiul rezervat bicicliștilor și unul dintre ei îl ocoli în ultimul moment. Trecu prin dreptul sălii unde aveau loc concertele de Anul Nou, pe lângă Operă și se urcă în același tramvai pe care îl luase și puștiul. Coborâră la aceeași stație și-l urmări cum intră în magazinul situat lângă Casino Austria. Peste câteva clipe îl zări cum iese cu un pachet care părea ușor după cum îl purta. Se duse în stație ca să ia înapoi tramvaiul spre Operă, dar lângă el apăru Coler.

— Mulțumesc! Mai ține o sută.

Puștiul rămase cu gura căscată. Coler dispăru ca prin farmec în gura de metrou. Dacă n-ar fi ținut în mână două sute de dolari, puștiul ar fi crezut că a visat.

București, joi 16 aprilie

Se aflau într-un apartament dintr-un bloc de pe Schitu Măgureanu, vizavi de Cișmigiu. Era unul din apartamentele în care lucra de obicei Canțăr când se ocupa de câte un caz mai greu. Pe ușa de la intrare scria Reprezentanța YoY, Export-Import care justifica, în ochii vecinilor, un du-te vino din unele zile. Altfel, la reprezentanță nu venea prea multă lume. Dacă pășeai înăuntru, te credeai într-adevăr la o firmă. Computere, imprimante, telefoane – tot tacâmul. Pe jos era așternută o mochetă neagră.

Canțăr și Conrad nu pricepeau cu niciun chip ce legătură era între atentatele în care își pierduseră în ultima vreme viața mai multe persoane marcante și Coler. Numai

un nebun și-ar fi presărat cu cadavre drumul până la țintă. Nu, nu era mâna lui Coler. El acționa discret, se furișa, lovea și dispărea imediat, nu-și provoca norocul cu atentate în lanț.

— Înseamnă că sunt doi, rosti Cantăr. Doi frați gemeni. Dar calculatorul nu zice nimic despre intrarea în țară a doi frați gemeni.

— Haida-de, joacă de copii! Au intrat cu nume diferite, deghizați, poate chiar în zile diferite.

— Faptul că sunt doi dovedește și mai mult că domnul Ferd Coler n-are niciun amestec în atentatele de până acum. El lovește singur.

— Dar dacă o fi socotit cazul ăsta mai complicat și și-a luat un partener?

— Ai uitat că e vorba de doi frați gemeni?

— De unde știi că n-are un frate geamăn?

Ipoteza asta îl lăsă cu gura ca la dentist pe Cantăr.

— Nu mă-nnebuni! Hai să fim serioși. Am nimerit, din întâmplare, peste alt caz. N-avem nici în clin nici în mânecă cu el. Îi spunem Profesorului să aibă alții grija lor. Noi îl căutăm mai departe pe Coler. Pe unde naiba o fi? puse el din nou întrebarea pe care și-o puseseră de zeci de ori.

Conrad rămăsese gânditor. Fața lui uscățivă devenise pergamentoasă din pricina oboselii.

— La urma urmei, ce legătură e între un deputat, un general de poliție și un general de armată?

— Ai pus o întrebare foarte bună. Foarte bună numai dacă atentatele au un scop bine definit. Dacă sunt la întâmplare, iar ne împotmolim.

Se ridică de pe scaunul unde stătea și mâzgălea cu creionul pe o hârtie diverse figuri geometrice. Se apropie de fereastră și-i văzu pe băieții și fetele de la Liceul Lazăr cum intrau în Cișmigiu. Unii se țineau de mână, alții se alergau, cei mai mari le sărutau pe fete. Mulți dintre ei fumau cu ostentație.

O clipă Cantăr simți cum îi roade invidia. Pe fiecare dintre ei îi așteptau acasă un tată, o mamă care să le pună în față de mâncare și să-i întrebe de note. Dar în anii pe care îi trăise fusese învățat să nu se lase copleșit de sentimente. Era doar un pion manevrat de alții care îi extirpaseră și lui, și lui Dragomirescu, și lui Conrad și multor altora trăirile oamenilor obișnuiți.

Se întoarse cu spatele la geam și se rezemă de pervaz. O clipă nu spuse nimic apoi, ca o străfulgerare, îi veni o idee.

— Noi n-am făcut nicio legătură între cei trei fiindcă i-am analizat după situația lor de acum. Dar înainte de a deveni ce-au fost până când au murit, oare n-au fost legați prin ceva anume?

— Că bine zici.

Cantăr se agăța în continuare de ideea sa.

— Ia să vedem… Deputatul Andrei Bidu. Judecător până în decembrie ’89… Apoi a intrat în politică. Dar, dacă nu mă-nșel, în decembrie ’89 a făcut parte din completul de judecată care l-a condamnat la moarte pe dictator.

Conrad se izbi cu palma peste frunte.

— Dom’le, sigur, asta e! Ești genial! Iar generalul Ilie Macarie a fost printre cei care l-au arestat. Acum se leagă!

— Iar generalul Moise Dragomir a fost printre cei care au condus execuția! Gata! Pe asta am lămurit-o! Să i-o spunem Profesorului!

— Cine o fi avut interesul să-i curețe?

— Mai întrebi cine! Cei care și-au pierdut privilegiile!

— Și au năimit mână străină?

— Crezi că n-au destui bani?

Conrad se înfioră.

— Asta înseamnă că vor mai muri oameni!

— Dacă nu-i prind pe cei doi frați, cu siguranță că așa o să fie. Acum avem o pistă. Să-i raportăm Profesorului și el o să ia măsurile pe care le crede de cuviință. Noi ne ocupăm de alt caz.

În aceeași clipă se auzi sunetul faxului și din aparat începu să alunece pe masă o coală lucioasă pe care era bătut la mașină un raport.

„Sursă XK2g

Înregistrarea discuției purtate de cei doi frați în camera 305 a hotelului Ambasador. Sunt notați cu 1 și 2.

1 – Nu te-a urmărit nimeni?

2 – Nu.

1 – Ai citit ziarele?

2 – La ce bun? Nu înțeleg nimic. Zice ceva de accident?

1 – Zice, cum să nu zică. Dar nu de asta e vorba.

2 – Atunci de ce?

1 – Vine în România Regele Mihai.

2 – Ăsta cine mai e?

1 – Regele pe care l-au avut. I-au făcut vânt rușii.

2 – Și ce dacă vine? Să fie sănătos!

1 – Parcă n-ai fi frate cu mine! Ce-ai zice dacă i-am face felul?

2 – Asta da, idee! Dar cred că-i greu al dracului!

1 – Ba nu-i greu deloc.

Înregistrarea se încheie aici fiindcă a bătut cineva la ușă de la room service și le-a adus de mâncare. N-au mai discutat nimic important și au plecat.

Discuția a fost purtată în arabă. Traducere 15 bin."

— Măi să fie, se scărpină Paul în cap. Toată lumea vrea să-l omoare pe rege! Ce-au cu el? Mie a-nceput să-mi fie simpatic.

Cantăr n-avea chef de râs.

— Pe ăștia trebuie să-i scoatem din joc imediat. Cu siguranță că ăștia sunt teroriștii care-și fac de cap prin țară.

— Și ziceai că n-au nici o legătură cu cazul nostru!

— Trebuie arestați imediat.

— Iar de Coler n-avem nicio știre. Poate că totuși e o alarmă falsă.

— Până nu pleacă regele înapoi, n-avem cum să știm. Sună să-i aresteze pe cei doi.

Dar, când cinci agenți s-au dus la Ambasador, nu mai era nimeni în camera 305. Nici la Dunărea. Parcă îi înghițise pământul.

În munții Tirolului, sâmbătă 18 aprilie

Pușca era o bijuterie de armă: domnul Kranz n-ar fi putut concepe ceva mai bun. Mersese pe ideea clientului, ca ea să ocupe un spațiu mic. Cea mai lungă piesă – țeava – avea șaptezeci de centimetri. În ea se montau celelalte piese, de la cătare la patul pliabil. Demontată, n-ai fi știut la ce servesc toate acele șuruburi, țevi, piulițe, cutiuțe. Numai luneta ar fi putut stârni o bănuială, dar și ea era concepută ca o jucărie.

Până ajunsese în poiana pustie în care mai fusese și altădată, bău o cutie de Coca-Cola. În rucsac mai avea și alte provizii. Întinse pe iarbă un ștergar și scoase pe el

friptură rece, ketchup, cutii de Coca-Cola, ciocolată, banane. Se ospătă pe îndelete, cu ochii la frumusețea pădurii din jur. Mai goli o cutie.

Se apucă să monteze pușca. Dacă prima oară îi luase ceva timp, încercând să dibuiască locul fiecărui mecanism, acum, în câteva minute fusese gata. Înșiră la distanța de zece centimetri două cutii goale, și două pline. Se îndepărtă la 50 de metri. Fixă și amortizorul, duse în liniște arma la ochi și trase.

Mai întâi se bucură, apoi își dădu seama că se înveselise degeaba auzind zăngănitul cutiei lovite. Ochise în prima din stânga și nimerise în cea de-a doua. Reglă mecanismele cu o șurubelniță.

Trase din nou și nu nimeri nicio cutie. A treia oară, după ce reglase iarăși, lovi chiar cutia pe care o ochise. Din clipa aceea, lovi cu exactitate cele trei cutii rămase pe stâncă și cele 5 pe care le mai pusese. Indiferent, strânse cutiile și cămășile de la gloanțe și le puse în rucsac. Adună și resturile ospățului, demontă pușca și o porni la vale.

Viena, miercuri 22 aprilie, 15:00

Trenul pleca la ora 15 și avea să ajungă în Gara de Nord dimineața la ora 7. Urcase cu zece minute înainte de plecare. Își căutase locul și își aranjase sub pat geamantanul și geanta din piele. N-avea nici o grijă, cumpărase bilete pentru ambele locuri. Se duse la bar și bău o bere. Cum urca într-un tren i se făcea brusc sete din pricina instalației de încălzire.

Fix la ora 15 trenul se puse în mișcare. Coler mai bău o bere, glumi puțin cu barmanul și se retrase în cușeta sa. Controlorul mai trecu o dată și-l întrebă dacă dorește ceva. Coler îi strecură o bancnotă de 20 de dolari pentru ca nu cumva bătrânelului cu ochelari să-i vină ideea să-i bage pe cineva tovarăș de drum.

— Sunt frânt de oboseală, aș vrea să dorm două zile. Bătrânelul, înțelegător, ascunse cu dibăcie bancnota într-unul din buzunarele uniformei sale.

Pentru călătoria asta, Coler adoptase identitatea unui om de afaceri, Josef Langer, care dorea să prospecteze piața românească în vederea unor posibile afaceri în domeniul imprimeriilor. Pentru o mai bună acoperire se

dusese la ambasada română și ceruse relații despre tipografii și necesitatea unor astfel de investiții. Firma lui intermedia, chipurile, astfel de tranzacții. În Occident se schimbau periodic utilajele. Ceea ce nu le era lor folositor, era socotit mană cerească în est.

La o oră după ce trenul se puse în mișcare, se încuie pe dinăuntru și puse și lanțul de siguranță. Din geamantan scoase un pachet ușor și deloc voluminos în care nimeni n-ar fi bănuit o ascunzătoare pentru arma sa de mare precizie achiziționată recent. Deschise fereastra – se deschidea numai partea de sus, dar era loc suficient pentru ce avea de gând să facă. Pachetul de culoarea vagonului era prevăzut cu un magnet puternic. Așteptă ca trenul să-și încetinească viteza înainte de a intra într-o gară și aruncă pachetul în așa fel încât să ajungă deasupra vagonului și să se fixeze acolo. De recuperat avea să-l recupereze de-abia după ce scăpa de controlul vameșilor români. Era suficient să tragă un fir rezistent de nailon, invizibil la un control de rutină.

Își făcu patul – îl alese pe cel de sus, deși clătina mai tare, și se culcă.

București, miercuri 22 aprilie, 22:00

Mihai Popescu stătea din nou la masă înconjurat de ziare. În toate, la loc de cinste, pe prima pagină era una și aceeași știre, formulată însă, de fiecare dată, altfel, potrivit coloraturii politice.

În *România liberă* (nr. 636 de miercuri 22 aprilie) era tipărit cu litere de-o șchioapă:

Fiți binevenit, Majestate!

Biroul de presă al Majestății Sale Regele Mihai I dorește să comunice că Majestatea Sa va da curs invitației primite din partea Prea Sfinției Sale Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților, de a-l vizita și sărbători împreună Sfintele Paști 1992.

După ce parcurse toate ziarele și revistele din acea zi, Mihai Popescu începu din nou să decupeze fraze, cuvinte și să le asambleze într-o ordine doar de el știută, și să le lipească apoi pe coli albe de hârtie.

București, joi 23 aprilie, 7:00

Coborât pe unul din peroanele Gării de Nord, Coler se simți cuprins într-un vârtej amețitor. Cineva îi înșfăcă bagajele fără să-l întrebe dacă are nevoie de hamal; altcineva îi vorbea în mai multe limbi și îi oferea să-i închirieze un apartament. De-abia reușea să se țină după necunoscutul care îi luase din mâini valiza și geanta. Era înghiontit de femei cu papornițe grele, de bărbați care beau bere caldă direct din sticlă, sărea din fața cărucioarelor ai căror conducători manevrau bezmetic și claxonau întruna, refuza să ia din plăcintele cu aspect oribil pe care i le vârau sub nas pe niște tăvi băiețandri tuciurii, cu șorțuri pătate de ulei; vânzătorii de ziare te asurzeau cu strigătele lor; pasagerii năuciți de ambianța dementă în care se aflau se căzneau să deslușească literele și cifrele de pe o tabelă electronică neluminată. Pe jos erau hârtii, coji de banane pe care cei neatenți alunecau, mucuri de țigări. Țărani cu găini în brațe, îmbrăcați cu ițari și cu sacouri, se îndreptau spre piețe; navetiști prost îmbrăcați și hrăniți se târau anevoie spre slujbele lor; grupuri de copii în zdrențe își treceau de la unul la altul pungi de plastic în care își vârau nasul și respirau ațâțați; cerșetori fără picioare se strecurau printre călători, așezați pe platforme de lemn purtate de rulmenți; hoți de buzunare își alegeau victimele cu priviri experte; fete fardate violent, cu mult ruj pe buze, cu fuste din piele și cu pulovere mulate pe trup fumau pe lângă pereții restaurantului și aruncau ocheade; soldați pe care uniformele erau ori prea mici, ori prea mari stăteau pe valize de lemn vopsite în verde; dinspre WC venea un miros pestilențial care se contopea cu cel al mititeilor prăjiți pe grătarele de lângă el; cei care credeau că vorbesc în șoaptă țipau ca să se-nțeleagă, cei care se certau trebuiau să urle.

Amețit cum nu mai fusese niciodată, Coler se prăbuși într-un taxi și ceru să fie dus la hotel Flora.

CAMERA ALBĂ – *Cu ochii deschiși*

Cineva îmi scoate bandajele de la ochi. Cu o mână delicată îmi ține capul și cu cealaltă derulează încetișor maldărul de pansamente. Încep să zăresc o geană de lumină. Din când în când mâna se oprește, ca să mă lase să mă obișnuiesc cu noua mea stare.

În sfârșit, văd! Lucrurile mai plutesc într-o ușoară ceață, dar contururile lor îmi devin tot mai clare. Lumina nu e prea puternică. O tânără îmbrăcată în halat alb îmi zâmbește încurajator. Lângă ea e un bărbat în vârstă, mărunt de statură, cu trăsăturile chipului puternice și cu un început de chelie. Acesta trebuie să fie doctorul. Se uită la mine cu un ochi critic, ca și cum nu i-ar conveni postura în care mă aflu. Ceva mai departe, cu un halat aruncat neglijent pe umeri, peste costumul cu croială impecabilă, e un bărbat pe care-l recunosc din prima clipă. L-am văzut de zeci de ori la televizor. E omul care ține toate dosarele noastre și are la mână chiar și pe mulți dintre mai marii zilei.

Nu mai are răbdare.

— Cine ești?

Clipesc de câteva ori – încă nu m-am obișnuit cu lumina și încep să lăcrimez. Nu-i răspund nimic.

— Cu ce te ocupi?

Nici de data asta nu primește de la mine niciun răspuns. Închid ochii.

— Să-l lăsăm să se odihnească! intervine doctorul cu un glas care n-admite replică.

Peste câteva clipe îi aud cum părăsesc toți încăperea. Răsuflu ușurat și încep să cercetez cu luare-aminte locul unde mă aflu. E o cameră cu pereții albi, cu mobile puține: patul pe care zac, o măsuță la căpătâiul meu; pe ea câteva fiole și tablete, un scaun. Într-adevăr, mâna mea stângă e atașată la o instalație de perfuzie. Deasupra capului – un monitor pe care aleargă linii luminoase. De-acolo vine piuitul care mă enervează. Pe corp am fixați câțiva senzori. La nas mai am încă masca de oxigen.

Cu mâna dreaptă dau puțin de pe mine pătura, vârâtă într-un cearșaf plic și îmi zăresc trupul înfășurat în bandaje ca într-un corset.

Las pătura să cadă la loc și pe fereastra din fața mea zăresc vârful unui copac ale cărui frunze sunt de un verde lucitor. O pasăre care și-a făcut cuib pe o creangă își ia zborul, revine, pleacă din nou, ca și cum mi-ar oferi o reprezentație.

Obosit de atâtea evenimente închid ochii și las o vreme să mi se perinde prin minte alte sute de întâmplări uitate.

București, joi 23 aprilie, 11:30

După ce făcu un duș, Coler, se hotărî să meargă pe jos până în centru. Ieși din hotel și clipi din ochi din pricina soarelui puternic. Văzu un alt hotel pe care scria Parc, mai mare, dar mai urât ca Flora. Într-o parcare erau trase numeroase TIR-uri cu numere turcești. În jurul lor se desfășura un comerț înfloritor.

O luă la dreapta, pe lângă un gard viu. După numai o sută de metri își încetini pasul și se uită cu mai multă atenție la trotuarul plin de denivelări în care își putea luxa piciorul. Dar nici carosabilul nu arăta mai bine, parcă era ciuruit cu pichamerele, așa că șoferii circulau cu prudență ca să nu-și distrugă arcurile de la mașini.

În dreptul Casei Scânteii se opri și încercă să înțeleagă ce fusese în mintea celui care o concepuse astfel. Un arhitect celebru o socotise ivită din visul unui cofetar nebun.

În fața edificiului descoperi un soclu de pe care fusese dărâmată o statuie. N-apucă să întrebe a cui o fi fost, fiindcă o haită de câini vagabonzi se repezi la el. Erau răpciugoși, costelivi, unii erau șchiopi, sau chiori, de culori cum Coler nu mai văzuse, rod al împerecherilor anapoda, plini de răni însângerate și cu puroi, și de o răutate feroce. Nu scăpă până când nu apăru o mașină după care se repeziră schelălăind și lătrând cu furie.

Se mai destinse mergând spre Arcul de Triumf care se profila maiestuos. În aparență, era un trecător obișnuit, care își pierdea vremea, ieșise la aer la Șosea. În realitate, însă, iscodea în dreapta și în stânga, fixa repere, aprecia distanțe, contura planuri. Pe Arc zări două urme

proaspete, două medalioane de curând lucrate. Opri la un chioșc și bău un suc cald și fără gust. Își continuă drumul fără să vadă pomii înfloriți, splendoarea unor magnolii din câteva curți, vilele înecate în verdeață.

Privirea i se opri ca de un obstacol pe un grup de blocuri urâte, greoaie, încă neterminate. Nu se vedea nimeni care să lucreze la aceste clădiri lăsate în paragină, de parcă s-ar fi abătut un bombardament asupra lor.

Pe Bulevardul Ana Ipătescu și pe Magheru înregistră numărul mare al celor care așteptau în stații și autobuzele arhipline. Aproape toate mașinile scoteau un fum gros, chiar și cele străine, cele mai multe într-o stare de uzură avansată. Trotuarul era plin de scuipați. La stopuri, băieți în zdrențe se repezeau la șoferi și cereau de pomană. Erau ciungi, orbi, unii se deplasau în cărucioare de lemn – improvizații din scândură și rulmenți care huruiau. Erau și țigănci cu copii în brațe și cu câte un sân dezvelit. Alții, mai curăței, ștergeau pentru un bănuț parbrizele.

Dughene și tarabe se înșirau pe trotuare, îi sileau pe trecători să coboare pe carosabil. Unii își strigau marfa, te trăgeau de haine ca să cumperi. De curiozitate, la Piața Romană se opri la o dugheană ca să vadă ce se vindea acolo. Chiloți de damă și zahăr, cărți și pastă de dinți, ziare și prezervative.

Ajuns în Piața Universității, unde știa că avusese loc manifestația maraton împotriva comunismului, înăbușită în sânge de mineri, se crezu în plin miraj. Printre mașini ultimul model sau multele Dacii, printre vehiculele luxoase și hârburile care amenințau să se desfacă din toate încheieturile, în toată hărmălaia aceea pestriță, se ivi deodată, chiar sub nasul unui polițist indiferent, o căruță cu un țigan și o țigancă pe capră, un vehicul plin de sticle și borcane murdare. El avea pe cap o pălărie neagră, plină de pete roșcate și purta, peste cămașă, o vestă numai găuri. Un crac al pantalonului era mai scurt decât celălalt, sacrificat pentru cine știe ce scop înalt. Ea răsărea dintr-un morman de fuste pe care numai apa de la ploaie le mai atinsese și zornăia la gât o salbă de monezi. Trecură prin intersecție cu fudulie, încurcând circulația, fără să bage de seamă la înjurăturile șoferilor, la claxoanele apăsate cu exasperare, ca niște stăpâni ai acestei lumi.

Întrebă unde se află un W.C. Coborî pe trepte la stația de metrou – scara rulantă era în revizie – și descoperi toaleta în fața căreia era coadă. Când, în sfârșit,

îi veni și lui rândul să intre, se ținu cu degetele pe nas ca să nu mai simtă duhoarea. Țâșni de-acolo sufocat, urcă la suprafață și respiră cu lăcomie, fără să mai țină cont că inhalează un aer nu cu mult mai curat decât cel de jos.

Chipurile oamenilor erau pământii, preocupate, cum nu mai văzuse nicăieri până acum. Hainele le erau modeste, de o croială veche; numai cei tineri contrastau cu veșmintele lor viu colorate.

Opri un taxi și-i ceru șoferului să-l ducă urgent la hotel Flora.

CAMERA ALBĂ – *Imposibila plecare*

Se-aude zgomot de tramvaie și, chiar dacă nu le văd știu, familiarizat cu zgomotele Bucureștiului în care locuiesc de zeci de ani, că sunt primele tramvaie ale dimineții, vechi, greoaie, cu vopseaua coșcovită de arșiță și ninsori, care trosnesc la macazele neunse și pline de noroi. Mi le închipui cum trec aproape goale, cu vatmani care s-au trezit din zori ca s-ajungă la depouri, ca să fumeze prima țigară și să glumească cu dispecerii, înainte de a porni în cursă. Abia peste o oră-două vor fi pline până la refuz, cu ciorchini de oameni agățați de scări, obosiți încă înainte de a ajunge la lucru. Oamenii orașului meu. Contemporanii mei. Muncitori pe care fabricile îi istovesc în mecanismele lor neiertătoare, indiferente la fragilitatea trupurilor. Funcționari care se grăbesc spre bănci, tribunale, oficii poștale și alte instituții unde, după ce-și vor bea cafeaua, vor ține piept unor mulțimi venite cu solicitări. Dascăli de școală sau cărturari grăbindu-se să prindă un loc la sala de lectură a Bibliotecii Academiei. Gospodine în drum spre piață, de unde se vor întoarce cu sacoșe prea grele pentru brațele lor. Mame sau tați gonind cu copii spre grădinițe, ca apoi să se repeadă să semneze condica la timp la serviciu. Elevi, studenți cu ochi cârpiți încă de somn, repetând în gând o formulă matematică, sau anii în care a domnit vreun principe. Semenii mei care își încep truda cu speranța că va fi o zi mai bună decât cea de ieri. Străbat în cohorte orașul de-a lungul și de-a latul, dintr-un cartier în altul, ca niște furnici datoare să asigure supraviețuirea speciei lor, conform unei hotărâri luate la începutul lumii. Orașul meu pe care l-am iubit și îl iubesc, cu străzile lui trasate uneori fără noimă, cu pomii lui ale căror rădăcini străpung uneori asfaltul, chiar și cu gropile lui pe care le visez ca odată și odată cineva să le astupe, chiar și cu blocurile lui urâte, în contradicție flagrantă cu toate acele case cochete și parcuri bogate în vegetație din zonele rezidențiale, cu bisericile lui, rămase parcă dintr-un alt veac, mai

îngăduitor cu el. Orașul de care nu m-am putut despărți niciodată, ale cărui magnolii mi-au bântuit memoria oriunde m-aș fi aflat, ai cărui tei nu m-au lăsat de sute de ori să dorm din pricina parfumului lor, prin ale cărui covoare de frunze ruginii toamna mi-am purtat adeseori pașii, cu o pace în suflet pe care n-am aflat-o niciodată în altă parte.

— Dobitocule! Ai fost în Iugoslavia și te-ai întors! Ești un prost. De la Belgrad ajungeai la Dubrovnik, apoi la Triest, dădeai ceva unei călăuze și gata, erai în Italia. Mare tolomac mai ești!

Ce să-i fi răspuns individului? Că n-aș mai fi fost eu însumi dacă aș fi fugit din țară? Că sunt oameni care pot trăi oriunde, cu o adaptabilitate uluitoare, iar alții, ca mine și ca și cei mai mulți nu se pot despărți de locurile unde au văzut pentru întâia oară lumina zilei, fiindcă altfel s-ar chinui tot restul zilelor pe care le-ar mai trăi, la orice opulență ar ajunge? Că pentru unii nu e destul să fie bogați, sau măcar sătui, sau să trăiască fără frica impusă de dictatură, ca să fie cât de cât fericiți? Că oasele strămoșilor mei odihnesc într-un cimitir dintr-un sat răzășesc și unii dintre ei și-au dat viața ca să apere pământul unde m-am născut? Că sunt răstignit pentru totdeauna pe limba română în care gândesc și scriu?

…Un tramvai ajuns la macazul aflat în preajma spitalului a încetinit puțin, iar apoi o pornește mai departe în viteză, cu ciorchinii lui de oameni pe scări, obosiți, în haine șifonate. Sfidând parcă orice greutăți din viață, vatmanul, cuprins de voioșia începutului de zi, face să răsune vesel clopotul.

Moscova, joi 23 aprilie, 6:30

Ca de obicei, încuiase cu grijă ușa după ea. Pusese aspiratorul în priză și-i dăduse drumul apăsând pe un buton portocaliu. Se apucase să șteargă praful de pe birou. Dar n-avea liniște. Pentru prima oară îi era frică. Un sentiment pe care nu-l cunoscuse până acum. Teama i se cuibărise în suflet de când, în zorii unei zile, descoperise ceva uluitor. Pervazul ferestrei fusese șters de praf. Ea, care era atentă la orice amănunt, care căuta să nu-i scape niciun detaliu, n-avea cum să se înșele. În rest – mizeria obișnuită. Își zisese, ca să-și potolească

bătăile inimii, pe care niciodată nu o simțise așa, că din nebăgare de seamă cineva șterse cu mâneca hainei, fără să vrea, locul cu pricina. Trebuia neapărat să se liniștească, să găsească o explicație. Se uitase în nișa de sub haine – semnul era acolo, firul de păr pe care dacă l-ar fi deranjat cineva ar fi fost limpede că i se descoperise ascunzătoarea. Câteva nopți nici nu se atinsese de aparat. Însă i se cerea din nou să acționeze. Șefii ei erau înfometați de știri, de informații. Uneori îi disprețuia, fiindcă probabil habar n-aveau cu ce preț se obțin. Îi detesta, fiindcă îi socoteau pe oameni, ca și pe cei din țara sa, niște marionete care trebuie să se supună fără crâcnire ordinelor primite.

Lipise aparatul de perete și trebăluia prin încăpere cu gândul în altă parte. Și-l amintea pe băiatul ei, un flăcău frumos și curajos, al cărui destin fusese frânt în mod barbar. Era atât de absorbită de gânduri încât nici nu auzi cum se răsucește cheia pe care o lăsase în ușă, acționată pe dinafară, și în încăpere intrară doi soldați din gardă cu pistoalele în mână. Nici când se apropiară de ea ca niște pisici nu-i simți. Aspiratorul bâzâia în continuare cu furtunul lăsat pe podea. De-abia când îi puseră mâinile pe umeri și o înșfăcară ca pe un obiect de-acum inutil își dădu seama de primejdie. N-apucă însă să scoată din buzunar fiola cu otravă pe care i se dăduse s-o folosească dacă s-ar fi socotit vreodată în pericol. Mâinile îi fură dureros răsucite la spate. I se puseră cătușe și fu ridicată ca un sac. În încăpere intră un individ îmbrăcat în haine civile care, fără să se uite la ea, smulse de pe perete aparatul. Nu-l mai văzuse niciodată până acum. La un semn al acestuia, bărbații o purtată pe sus spre liftul înspăimântător al Lubiankăi. Nici nu încerca să se zbată. Pe coridor îl zări pe Miliușin care o privi cu o expresie mirată, ca o întruchipare a unei blândeți ultragiate, și-i zâmbi imperceptibil.

După ce coborâră din lift și străbătură un coridor, soldații o aruncară într-o încăpere complet goală. Lumina venea din tavanul aflat la o înălțime de trei metri și era extrem de puternică. Timp de aproape o oră zăcu pe pardoseala de ciment.

Ușa se deschise cu un zgomot metalic și înăuntru își făcu apariția un civil urmat de șapte soldați. Civilul era mărunt de statură, gras, cu un craniu proeminent. Își

ștergea transpirația cu o batistă multicoloră. De-abia atunci își dădu seama Natalia de zăduful din încăpere.

— Scoate-i cătușele! i se adresă civilul unui soldat.

Când nu mai simți strânsoarea cătușelor, Natalia începu să-și frece încheieturile.

Nimeni nu se uita la ea. Soldații stăteau aliniați lângă un perete în poziție de drepți. Civilul își examina plictisit unghiile.

— Dezbracă-te! îi porunci acesta pe un ton indiferent.

Natalia n-avu nicio reacție. I se părea că e târâtă într-o piesă de prost gust, în care avea un rol fără să-l ceară. Ce căuta ea aici? Ce erau mutrele astea care nu catadicseau nici măcar să se uite la ea? Și ce dorea individul ăsta burduhănos?

— Dezbracă-te! îi spuse din nou acesta fără enervare în glas. Și de data asta femeia rămase ca paralizată.

Pe același ton plin de lehamite, grasul ordonă soldaților:

— Dezbrăcați-o!

În câteva clipe, halatul, bluza, sutienul, chiloții îi fură smulși cu brutalitate. Natalia încercă să-și acopere cu brațele o parte din goliciune, însă brusc, ca o sfidare la adresa celor de față, își lăsă mâinile în jos. Trupul său era încă ispititor, sânii nu-i atârnau, iar alte rotunjimi îndemnau la mângâieri pe care nu le mai cunoscuse de ani de zile.

Civilul apăsă pe un buton de lângă comutator și un perete glisă și lăsă să se vadă o altă încăpere în mijlocul căreia era o masă ginecologică. Pe mesele din jur – electrozi, cercuri de fier, scalpele, ustensile de cabinet dentar – o bormașină, freze, bisturie.

— Urcați-o pe masă!

Soldații o suiră pe masă și îi legară picioarele. Contactul cu metalul rece îi provocă frisoane.

— Regulați-o!

Primul care se apropie de ea era un soldat blond, cu un chip cioplit parcă în piatră. Era cam de vârsta băiatului ei atunci când îl omorâseră în chinuri cumplite. Își potrivi masa la o înălțime convenabilă și intră în femeie. Natalia îl privi ca să vadă ce simte. Pe față nu i se citea nici bucurie și nici tristețe. De altfel, nici pe chipurile celorlalți. Acționau ca niște fantoșe, ca și cum cineva ar fi apăsat pe o manetă și ei se mișcau după cum li se

comanda. Intrau în ea, stăteau câteva minute, ieșeau, o ștergeau între picioare și lăsau locul următorului. Natalia închise ochii cuprinsă de dezgust.

După ce și cel de-al șaptelea soldat termină, civilul dădu o nouă comandă:

— Lăsați-o cu capul în Jos!

Un soldat apăsă o manetă și Natalia simți cum picioarele îi pornesc spre tavan.

— Deschideți-i gura!

Cu o precizie în gesturi care dovedea că astfel de scene erau frecvente, un alt soldat luă un baston de cauciuc și-i descleștă dinții. Civilul se apropie de ea, se descheie la pantaloni și-i urină îndelung în gură. Își încheie după aceea liniștit pantalonii și răcni:

— Afară!

În încăpere nu rămaseră decât Natalia și civilul. Acesta luă o freză dentară, o potrivi în aparat, apăsă o pedală. Bormașina începu să scoată un zgomot sinistru. Grăsanul, îmbrăcat într-un halat alb imaculat și protejat de un șorț de cauciuc, apropie freza de sfârcul sânului stâng, cu o grijă de medic cu experiență bogată. I-l reteză cu delicatețe. Sângele stropi pieptul femeii. Pete mari murdăriră și halatul grăsanului. Urletul ei s-ar fi auzit departe dacă încăperea n-ar fi fost izolată acustic.

Pentru prima oară călăul păru că se bucură.

— Deci, ai glas! Atunci spune tot ce ai făcut!

După o oră, trupul femeii era o bucată de carne însângerată. Spusese tot. În primul rând, cât de mult îi ura și că le dorea moartea. Dar spusese și ceea ce știa despre operațiunea „Pământ gol” și cui îi transmisese informațiile.

Grăsanul își șterse fruntea de transpirație. Se spălă îndelung la chiuvetă. Își scoase și șorțul de cauciuc și halatul plin de sânge. Se șterse cu un prosop și scoase un pistol din hamul de sub braț. Băgă țeava între picioarele femeii și trase un singur glonte.

— Cățea!

Își puse haina și o scutură cu grijă de un praf imaginar. Apăsă pe buton. Peretele de un alb strălucitor glisă la locul lui.

Punctul de frontieră de la Albița, vineri 24 aprilie, 8:25

Podul larg care trecea peste Prut făcea legătura între Republica Moldova și România. Înspre fostul teritoriu al rușilor, care își declarase independența, se ridica o poartă de fier înaltă, dincolo de care, pe mai mulți kilometri, se înșiruiau sute de vehicule. Pe marginea drumului înflorise un comerț profitabil – la tonete se vindeau mititei, fripturi, sandviciuri cu aspect și gust îndoielnic. Un fum grețos se înălța de la grătare. În așteptarea semnalului de înaintare a coloanei se bea bere și vin. Mulți erau cherchelițți și-i trăgeau câte-o cântare, ca să-și mai alunge urâtul. În mașinile lor erau sticle de votcă, saci cu nuci, tranzistoare, aparate de uz casnic pe care aveau să le valorifice la Iași, la Botoșani, la Suceava, de unde aveau să ia cu banii câștigați îmbrăcăminte și încălțăminte.

Un autocar de turiști depăși în viteză coloana, însoțit de huiduielile celor care urmau să mai stea două-trei zile până le venea rândul să intre în România.

La vama moldovenească, formalitățile fură îndeplinite rapid și autocarul în care se aflau patruzeci de turiști blonzi – cei mai mulți, bărbați – se târî peste graniță, unde fu oprit.

Șoferul coborî de la volan împreună cu ghidul care începu să turuie într-o românească al cărei accent rusesc era evident.

— Bun găsit, dragi români! Vrem să vizităm frumoasa voastră țară.

Locotenentul aparținând trupelor române de grăniceri salută politicos ducând mâna la șapcă, dar nu se lăsă antrenat de voioșia ghidului.

— Încotro mergeți?

— Direct la București. De acolo, spre Timișoara și la întoarcere vizităm mănăstirile.

Adăugă pe un ton confidențial:

— Înainte n-aveam voie!

Ofițerul nu-l luă nici de data asta în seamă. Luă în primire actele pasagerilor și comandă scurt:

— Toată lumea jos! Controlul bagajelor!

Însoțitorul grupului încă mai încerca s-o facă pe insul popular.

— Dar de ce, dar de ce! Suntem niște simpli turiști. Câte unul o mai fi având câte-o sticlă de coniac armenesc, dar nu-i un capăt de țară. Două sticle sunt pentru dumneavoastră.

Dar ofițerul rămase neînduplecat. I se adresă șoferului:

— Toată lumea jos! Urcă mașina pe rampa aia!

Cu o silă imensă întipărită pe obraz, pasagerii începură să coboare unul câte unul.

— O să protestăm! zise un tânăr îmbrăcat în costum de blugi. Ați uitat când ascultați Radio Moscova?

— Protestezi pe mă-ta! zise mai mult ca pentru sine unul dintre soldații care înconjurau autocarul cu automatele la gât.

Vameșii începură să controleze bagajele. În câteva valize cu fundul dublu fură descoperite pistoale și grenade de mână. Iar dedesubtul autocarului, într-o ladă care nu era prevăzută de constructor, se găsiră zece Kalașnikov cu mai multe sute de încărcătoare.

Moscova, vineri 24 aprilie, 12:15

Președintele KGB înjurase timp de o jumătate de oră. Luase la rând toți sfinții, organele genitale, pe rege, pe Natalia, pe cel din fața lui, adjunctul său care încasa smerit revărsarea de furie a lui Cervenko. De-abia după aceea îndrăznise să-l sune pe cel mare. Contrar a ceea ce se aștepta Cervenko, acesta ascultase impasibil și-i zise doar atât:

— Anulează totul!

Să-și retragă așa-zișii turiști era simplu. Să contramandeze și celelalte pregătiri era floare la ureche. Dar unde era Coler?

Cum să mai dea de el? Nu-i mai rămânea decât să apară la televiziunile din lumea întreagă și să dea anunț: „În atenția domnului Ferd Coler. Acțiunea pentru care ați fost angajat a căzut. Pentru osteneala dumneavoastră o să vă dăm un sfert din onorariu.” Răceala cu care primise Președintele vestea nu era a bună. Simțea cum i se clatină scaunul. Și totul din pricina unei femei de serviciu!

Începu să înjure din nou, cu și mai multă înverșunare.

Intrarea în orașul Tecuci, sâmbătă 25 aprilie, 6:25

Începeau să se iveascã zorii. De pe câmp se ridicau vălătuci albicioși. Pomii erau frumos înfloriți și recolta de fructe se anunța bogată.

Șoseaua construită de nemți între cele două războaie mondiale era netedă ca palma. Cei patru pasageri se simțeau extraordinar într-un Jiguli care îi purta cu o sută la oră. Ce excepția șoferului, ceilalți erau aproape beți.

— De ce oprești?

— Nu vezi? Poliția.

Într-adevăr, în fața lor un polițist stătea cu mâna dreaptă în sus, cu palma desfăcută. După ce mașina opri, le făcu semn să tragă pe dreapta.

— Niet alcool, se dădu rotund șoferul.

Alți polițiști se apropiară de mașină.

— Radar? Plătesc, se dădu în continuare vioi cel de la volan.

Impasibil, polițistul le făcu semn să coboare. Le spuse în rusă să pună mâinile pe capota mașinii și să țină picioarele desfăcute.

— Suntem turiști, îi dădea de zor cu gura șoferul. Turiști ruși.

— Fă ce ți-am zis.

Sub amenințarea pistoalelor mitralieră, cei patru nu mai avură încotro și se supuseră. La percheziție nu se găsi asupra lor nimic compromițător. Nici bagajele nu ascundeau nimic interzis de lege. Erau gata să le dea drumul, când unul dintre polițiști, un tinerel, căruia abia îi mijise mustața, se vârî sub mașină și apăru, după câteva minute, cu un pachet care fusese legat de puntea din spate și mascat cu grijă. Îl puseseră pe unul dintre pasageri să-l desfacă și acesta, cu mâini tremurătoare și cu încetineală în mișcări, desfăcu sfoara care îl lega. Într-o cutie de carton erau patru Makarov bine întreținute și câteva încărcătoare.

— Asta ca să se apere de derbedeii de la noi! comentă fericit polițistul.

București, sâmbătă 25 aprilie, 11:50

Coler mai dăduse o raită prin oraș ca să se familiarizeze cu locurile. La întoarcere oprise taxiul în dreptul grădinii Doina. Ochise mai demult locul ăsta, i se păruse curățel și ar fi vrut să mănânce în aer liber,

profitând de căldura plăcută a zilei. Comandase șalău și cartofi fierți, cu verdeață multă deasupra și i se adusese o porție enormă, pe care o mâncase cu poftă, fiind bine preparată. Mai luă și o bere Heineken la sondă – își închipuise că au așa ceva, umbrela sub care stătea la masă avea înscris numele de Heineken cu litere albe pe un fond verde. O băuse pe îndelete, din plăcere, nu de sete și, așezat în scaunul metalic – sub șezut avea o pernă învelită în plastic – îi studiase pe puținii clienți din grădină, încercând să le ghicească profesiile. Acela ar trebui să fie violonist sau pianist – are degete lungi, subțiri și puternice; celălalt care își taie cu atâta grijă friptura s-ar putea să fie medic; iar cel care înfulecă și în același timp socotește pe un minicalculator e probabil un om de afaceri.

— Cum faceți asta?

Lângă el se ivise o brunetă într-o minijupă care îi punea în evidență picioarele lungi, cu pulpe cam groase. Pe umăr purta o geantă de mici dimensiuni pe care o mișca înainte și-napoi.

Tresări surprins.

— Nu înțeleg, zise el în engleză.

Fata îl întrebă din nou, de data asta în englezește.

— Cum faceți chestia asta cu monedele?

Coler izbucni în râs.

— Nimic mai simplu. Luați loc și vă arăt.

Îi arătă de câteva ori cum poartă cele trei monede pe degetul arătător, apoi pe cel mijlociu și apoi pe inelar. Bruneta încercă și ea să repete figura, însă monedele se rostogoliră prin iarbă, de unde fură pescuite de niște țigănuși cu pungi de plastic în mână.

— Ce-i cu pungile astea? Am văzut o grămadă de copii cu nasul în ele. E un joc?

Ea izbucni în râs.

— Nu, nu-i nici un joc. În pungă e o substanță ca un drog de la voi. Care însă e a naibii de nocivă. Copiii ăștia – copiii străzii, cum îi numim noi – aspiră mirosul și se cred niște zei.

Stăpânea engleza destul de bine, se cunoștea că o folosise în numeroase ocazii.

Coler începu să-și iasă din tiparul în care se mișca de obicei. Nu mai avusese demult o femeie. O dorință căreia nu i se putea împotrivi își făcea loc spre suprafață din subconștient, era gata-gata să răbufnească și-l lăsa

neputincios. Își mai comandă o bere, iar fata luă o cremă de legume, o friptură și o înghețată. După ce-și bău cafeaua îi propuse, fără nici o inhibiție, să facă amor.

— Dacă e clasic, te costă o sută de dolari. Pentru finețuri mai iau 50.

Era cu mașina și s-ar fi putut repezi la vreun hotel, dar Coler, după ce plăti și lăsă un bacșiș de neuitat, o convinse să meargă puțin în afară de oraș, în vreo pădure, ca să-și mai limpezească gândurile.

— Asta te mai costă 50 de dolari. Benzina și timpul.

Coler râse ca de o glumă bună și urcă în Oltcit-ul pe care îl avea bruneta. Conducea fără crisparea pe care o au de obicei femeile la volan. Trecură de fântâna Miorița, de podul Băneasa – pe lac făcea manevre un vas de agrement – și de aeroportul Băneasa. Înainte de podul de la Otopeni o luă la dreapta, apoi din nou la dreapta pe un drumeag de țară care îi afundă într-o pădurice cu copaci deși, înfrunziți. Opri mașina și se dădură jos, se plimbară puțin, și când el o luă de mână se abandonă supusă în brațele lui. O sărută cu încetineală, îi prinse limba cu limba lui, îi descheie bluza și-și puse palmele pe sânii ei tari, cu sfârcuri ca tăciunele, pe care îi mângâie la început ușor, apoi din ce în ce mai precipitat. Fata începu să geamă și nici el nu mai avea mult să-și piardă controlul. O întoarse cu delicatețe cu spatele la el, continuând să-și plimbe palmele pe sânii ei, apoi cu o mână îi ridică fusta și cu cealaltă îi dădu chiloții jos, până când ea, cu o mișcare dibace, îi aruncă la picioare. Coler o împinse spre un copac, ea înțelese și se apucă de trunchi – unghiile ei lungi, date cu lac roșu se zăreau ca pete de sânge pe scoarță – și se aplecă astfel încât să-i facă intrarea mai ușoară. Se împinse în ea cu gingășie, dar în curând mișcările îi devenire ritmice și din ce în ce cu mai multă forță; amândoi gâfâiau și broboane de sudoare le apăruseră pe frunte. Se apropia explozia cu fiecare mișcare du-te vino în plus, dar când ea se produse, Coler era deja afară, spre surpriza fetei care își îndrepta trupul în care simțea o sfârșeală. N-apucă însă să-l mai vadă vreodată pe Coler: bărbatul o apucase de gât cu degetele lui ca niște cângi și strângea din toate puterile. Orice zbatere îi fu de prisos: se lăsă moale și Coler o depuse cu aceeași tandrețe pe frunzișul altor toamne, cu fața în macerarea aceea grețoasă al cărei miros n-o va mai deranja niciodată.

După ce se asigură că nimeni nu fusese prin preajmă, Coler o luă pe jos spre șosea.

Putna, sâmbătă 25 aprilie, 12:00

Clopotul mare bate fără odihnă, mulțimea se bulucește spre intrare. Regele! Câteva femei de la țară îl recunosc și, brusc, izbucnesc în plâns. „Eram fată la mama acasă și Regele venea aici la Putna și intra în horă cu noi. Dumnezeu să-i deie sănătate și gândul cel bun să nu se mai întoarcă printre străini.” (Aga Elvira). „Eu am să-i spun așa: să trăiești la mulți ani, Maiestate, că noi suntem de-o seamă și te-am așteptat să vii în fiecare an, așa cum veneai la Putna în copilărie” (Ilie Vădăreanu, gospodar din Putna). Cântecul clopotelor se amestecă, apoi este acoperit de ovațiile mulțimii. „Regele și Patria”, „Numai monarhia / Salvează România”, „Mihai nu pleca / Țara e de partea ta”. Imnul Regal cântat înduioșător de cei mai în vârstă, pâinea și sarea românească, lacrimi și flori – acestea au fost primele momente. Regele intră în biserică și lăcrămează la mormântul voievodului Ștefan cel Mare. Gestul i-a copleșit pe moldoveni, de acum uralele nu se vor opri ore în șir. Din afara zidurilor mănăstirii răzbat cântece și ovații: o coloană cu pancarte se apropie cântând „Trăiască regele în pace și onor”. Pe pânzele desfășurate scrie „Bine ați venit, Majestate” (P.N.Ț.C.D. – Iași și Societatea „Amicii Regelui Mihai” – Iași), A.R.M. – Arad urează Majestăților Voastre „Bun venit acasă!”. Timișoara este și ea prezentă la Putna printr-un grup compact. Regele trece sobru prin mulțime, dar este vizibil marcat de emoție. Cei de afară refuză să vadă în Regele Mihai o persoană particulară, așa că se adună sub balconul palatului domnesc scandând: „Bine ați venit!”, „Bine ați venit acasă!” și „Să vorbească Regele!” Majestatea Sa apare în pridvor și rostește câteva cuvinte de mulțumire potrivite cu situația de față și cu sărbătorile de Paști. Liniștea este spintecată de-o voce care vine parcă din timp, de după 45 de ani: „Majestate, vin tocmai de la Târgu Jiu. Am făcut parte din garda dumneavoastră, Regimentul I de Gardă București! Am și scrisorile pe care le-am primit de la Majestatea Voastră. Am venit atâta drum pentru că sunt bolnav de inimă și, înainte de-a muri, am vrut să vă mai văd o dată.” Câteva femei încep să bocească, blestemându-i pe comuniști. Dintr-o aripă a mulțimii este scos la iveală Tricolorul cu

Stema Regală. Regele primește stindardul și-l ține un moment la piept. Ovațiile se întețesc. Un domn în vârstă explică metodic și competent că este greșit să spunem „fostul monarh” întrucât Regele a fost silit să abdice, iar acel act este nul și neavenit… Caia Mihai din Războieni Neamț își face pârtie printre oameni, trece prin cordonul de pază și sus, într-o încăpere a palatului domnesc, se înfățișează Regelui. „Am fost botezat de Majestatea Sa Regele Mihai I pe 15 iunie 1938! Eu n-am avut naș până acuma și am venit cu aceste flori să le dau Regelui, nașul meu. Pe fiul meu, tot Mihai l-am botezat!” Femeile își scot din nou batistele. Mulțimea este iarăși în fierbere.

CAMERA ALBĂ – *Un erou*

Azi n-am primit nicio vizită. Sau am fost vizitat în timp ce dormeam. M-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare. Ca să uit de ea îmi imaginez, cum aș scrie o povestire despre unchiul meu Vasile, căpitanul decorat post-mortem de Rege cu ordinul Mihai Viteazul, cel mai înalt ordin din armata română. De fapt, o am „scrisă în cap" și n-ar mai fi nevoie decât s-o aștern pe hârtie. Cum aș începe? De pildă, de la fotografiile care s-au păstrat într-un plic îngălbenit, ascuns prin anii '50 printre boarfele înghesuite într-un dulap – n-ar fi fost bine să fii prins la o eventuală percheziție cu poze care înfățișau un erou în lupta contra noilor „prieteni", un bărbat arătos, îmbrăcat într-o uniformă cu mult mai frumoasă decât cea a militarilor pe care îi vedeam pe stradă, cu pumnal la șold, cu multe fireturi pe tunică. Nu. Nu așa aș începe. Șterge și ia totul de la capăt. Mai bine descrie întâi un sat răzășesc, așezat departe de pustiirile tătarilor, turcilor și altor seminții. Descrie o familie săracă în care au văzut lumina zilei mulți copii. Unii dintre ei au trebuit să plece la oraș, ca să învețe carte, să nu mai fie o povară pentru ceilalți, rămași să semene și să culeagă roade, să înfrunte noroaie, arșițe, geruri. Nu. Nici așa n-ar fi bine. Începe direct, abrupt, cu situația în care s-a aflat unchiul tău în timpul războiului, concentrat pe loc, având în pază un grup de prizonieri ruși. Povestește cum le organiza viața, cum îi ducea la muncă sau îi supraveghea, de omenia de care a dat dovadă când un amărât și-a rupt piciorul și l-a dus el însuși la spital. Nu uita să amintești de înfrigurarea cu care urmărea în ziare sau la radio desfășurarea operațiunilor pe frontul de răsărit. Acum urmează scrisoarea, da, neapărat scrisoarea expediată lui Antonescu – lui Antonescu personal – ca să fie trimis să se confrunte direct cu dușmanul, chiar dacă avea acasă trei copii minori și legea prevedea ca ofițerii cu mulți copii să nu fie trimiși în linia întâi. Istorisește intervențiile prin care a reușit să smulgă aprobarea mareșalului, câte audiențe a cerut și de câte semnături a avut nevoie ca să-și vadă visul cu ochii.

Prezintă, fără mult patetism, faptele lui glorioase pe câmpul de luptă, până când a fost luat el însuși prizonier. Fă o comparație între modul în care a fost el tratat – smulgerea epoleților, a decorațiilor, bătăi, insulte, umilințe – și cum i-a tratat el pe prizonierii de care a răspuns. Apoi, spre final, reconstituie cum a fost urcat într-un vagon de transportat animale, înghesuit lângă alți ofițeri și soldați, claie peste grămadă, într-o murdărie cumplită. Descrie drumul de zile și nopți, de săptămâni – nu era nicio grabă, așa că uneori trenul era garat pe câte o linie moartă, păzit de soldați cu strășnicie, neîndurându-se să le dea măcar un strop de apă însetaților din vagoane care le întindeau prin zăbrelele geamurilor căni de tablă, nesinchisindu-se de moartea unora dintre ei. Și, în final, notează, ca un observator impasibil, lipsit de orice patimă, cum a ajuns trenul pe tărâmul acela unde domnește numai frigul, și cum vagoanelor li s-au smuls sigiliile la care nu s-a umblat mai bine de o lună și din ele s-au scos trupuri fără viață, înghețate bocnă, chircite în cele mai nefirești poziții, și s-au stivuit ca niște lemne pe peronul gării, cu grijă infinită ca să iasă la număr. Terminus.

Putna, sâmbătă 25 aprilie, 16:00

Faptele istorisite în reportajul din *Flacăra* sunt în esență corecte. Da, fusese o mare mulțime. Da, în câteva rânduri se crease o stare de emoție rar întâlnită. Numai că reporterului – și, de altfel, întregii asistențe – i-a scăpat un amănunt de o importanță covârșitoare: cu ocazia respectivei vizite s-a comis o crimă. Numai trei oameni au avut cunoștință de dramaticul episod. Niciun reporter n-a observat nimic. Nicio cameră de televiziune n-a fost îndreptată asupra unui omuleț care se ținuse deoparte până atunci, ca și cum spectacolul la care asista nu-l interesa. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin ieftin, de serie, și purta o pălăriuță pe cap. Stătuse nemișcat minute în șir, fără să pară preocupat de ceva anume. Apoi, începuse să se apropie încet, cu băgare de seamă, de suita regală. Depășea pe cineva, stătea pe loc, mai depășea pe altul, iar rămânea nemișcat, ca și cum lucrul pe care trebuia să-l ducă la îndeplinire mai putea să aștepte. Dar ținta spre care se îndrepta era limpede: Regele. Cu fiecare

pas era tot mai aproape de el. Nu se bulucea însă ca inșii din jurul său, cuprinși de delir, care se călcau în picioare, se înghionteau ca să poată să-l audă mai bine pe Mihai, să-i atingă hainele, să-i strângă mâna. Mișcările lui erau calculate, chibzuite la rece.

Paul Conrad îl zări primul și-și comunică descoperirea și celorlalți prin stație. Horia se luă după suspect, fiind cel mai aproape. Reuși să-l și depășească și-i aruncă o privire. Îi scrută chipul lipsit de expresie și se minună în sinea lui. Oare așa să arate Coler? Temutul Coler? O ființă răpciugoasă care se strecoară cu frică? Un șobolan care parcă s-ar teme și de propria lui umbră? Îl mai ținu totuși sub observație, fascinat de modul lent în care se micșora distanța dintre el și Rege, de priceperea cu care își făcea loc printre oameni; aproape că nu-i atingea, se prelingea, se insinua, înainte. Păși greșit și, o fracțiune de secundă, mâna lui dreaptă ieși din buzunar puțin și atunci Horia zări lama unui pumnal:

— E Coler! Are un pumnal! șopti el în microfonul agățat la rever.

— Nu-l pierde din vedere! îi răspunse Cantăr. Paul! Ușor spre Horia! Fără panică! Să nu simtă nimeni nimic!

Horia se lăsase depășit de omul în costum bleumarin și îi veni în spate. Pumnalul dispăruse în buzunar. Se simțea un început de încordare în mișcările de felină ale lui Coler. Planul lui Dragomirescu era simplu: îl bătea pe umăr pe individ, acesta ar fi întors capul surprins și atunci Horia i-ar fi apucat brațul drept, i l-ar fi răsucit cu putere, astupându-i în același timp gura cu mâna, să n-apuce să țipe. L-ar fi târât din mulțime ca și cum ar fi leșinat – deja leșinaseră câteva persoane din pricina îmbulzelii.

Numai că reacția lui Coler îi dădu peste cap schema. La bătaia pe umăr a lui Horia, acesta se întoarse brusc, cu fața la el, scoase iute pumnalul din buzunar – o lamă lungă și bine ascuțită – și i-l vârî în burtă. Îl scoase la iuțeală și-l mai vârî încă o dată, de data asta răsucindu-l cu pricepere. Horia își simți deodată picioarele moi, îl apucă o amețeală, pământul începu să i se învârtească, un gol se căscă imens care-l absorbi și s-ar fi prăbușit dacă nu l-ar fi prins Cantăr și n-ar fi început să-l tragă spre margine. Nimeni nu observase nimic. Întreaga atenție era în continuare îndreptată spre familia regală.

Coler începu să-și facă loc fără să mai țină cont de nimic. Îmbrâncea, se răstea, blestema. Ascunsese din nou

pumnalul însângerat în buzunar.

Conrad îl prinse din urmă și creă o diversiune.

— Ce te-mpingi așa, dom'le? Sunt și copii aici!

Și-i administră un pumn în plexul solar care-l încovoie pe ucigaș. După care începu să strige:

— Faceți loc! I s-a făcut rău! Aer! Aer!

Îl întâlni pe Ioan pe pajiștea pustie de lângă mănăstire. Acesta îl trimisese deja pe Horia la spital cu o mașină.

— Cum e?

— E atins rău! A pierdut mult sânge.

Coler zăcea în continuare ca o cârpă în brațele lui Paul. Nu se zbătea, nu făcea scandal.

— Nu-i prea mare sculă! zise Conrad. Caută-l în buzunare!

În buzunarele costumului, în afară de pumnalul însângerat mai găsiră o batistă, o brichetă, un pachet de țigări Kent și un portofel. Actele din portofel erau eliberate pe numele Mihai Popescu.

CAMERA ALBĂ – *Rătăcire*

O albină a pătruns în cameră. Cum o fi ajuns aici? Se izbește bezmetică de fereastra închisă. Din când în când, obosită, se așază pe pervaz. Apoi, încearcă din nou să ajungă dincolo de geamurile prin care zărește copacul plin de frunze acoperite cu o pulbere fină de praf.

…în prisacă nu se aude decât zumzetul albinelor. Când sunt cu bunica nu mi-e frică de ele. Nu mă înțeapă niciodată, de parcă femeia aceasta micuță, gârbovită de necazuri, pe care n-am auzit-o țipând niciodată, le-ar fi cea mai bună prietenă. I se așază pe brațele goale, pe chip, i se încurcă prin păr. Nu le alungă. Uneori, ia câte una cu delicatețe, o privește cu drag, o pune pe o floare. Îmi povestește cu glas blând, în vreme ce mâinile ei robotesc la stupi. Din când în când lasă deoparte câte o ramă plină de miere aurie. Miroase a iarbă încinsă.

— Odinioară am avut mai multe albine. Dar, într-o toamnă, rușii au ocupat satul. S-au dat jos de pe tancuri, plini de praf, zdrențuiți și au năvălit prin curți. Mai întâi s-au repezit prin beciurile unde erau butoaiele cu vin. N-au avut răbdare să scoată cepurile, să ia cu gamelele sau cana. Au tras în butoaie cu pistolul. Vinul țâșnea și ei stătea lungiți sub butoaie, care cum apuca loc, și beau ca de la izvor. Au băut până n-au mai știut de ei. Unii au murit înecați în bălțile de vin. Alții au ieșit și, împleticindu-se, urlând în limba aia spurcată a lor, au început să tragă în stupi. Albinele au zburat înnebunite, nu pricepeau ce li se întâmplă, îi înțepau furioase, iar ei, și mai mânioși, trăgeau rafală după rafală, ca și cum s-ar fi aflat în fața celor mai grozavi dușmani. Spre seară, prin prisăcile oamenilor zăceau mormane de albine moarte. Așa ceva nu se mai văzuse niciodată. Ce le-or fi făcut, maică, albinele alea, arză-i-ar focul de sălbatici?

București, duminică 26 aprilie, 24:00

Profesorul era vizibil marcat de oboseală. Nasul i se subțiase parcă și mai mult și ochelarii îi coborau spre vârf

ca pe o pantă lunecoasă.

Nici Cantăr nu arăta mai bine. Zburase urgent de la Suceava la București cu o cursă specială, imediat ce luase sfârșit ceremonia de la Putna. Odată ce familia regală și suita se retrăseseră în încăperile rezervate pentru somnul de noapte, nu mai era niciun pericol. Instrucțiunile erau clare – Coler trebuia să acționeze numai într-un loc aglomerat. Și totuși, dacă în disperare de cauză, proceda altfel? De aceea, Paul mai rămăsese să țină sub control situația. Și avea să se întoarcă dimineața, cu un avion pus la dispoziția lui.

Deși trăsese un pui de somn în avion, cearcăne bogate îi împodobeau ochii. Era la a treia cană de cafea, dar, cu toate astea, i se închideau din când în când ochii. Participase și la interogatoriul lui Mihai Popescu, adus și el cu aceeași cursă, și fusese primul care intrase în apartamentul acestuia ca să-l percheziționeze.

— Cine naiba e și Mihai Popescu ăsta? E în evidențele noastre? A mai făcut ceva până acum? Ce naiba l-a apucat?

Profesorul regreta că nu luase el însuși parte la interogatoriu.

Cantăr lăsă ceașca de cafea din mână. Erau tot în biroul lui Ioachim Moga, dar de data asta Profesorul stătea în spatele mesei sale de lucru.

— E un psihopat. N-am avut mare lucru de scos de la el. A mărturisit singur.

— Ce?

— Vă spun, băiatul e smucit. Smucit rău de tot. Atribuie Regelui Mihai toate nenorocirile care s-au abătut asupra lui. Și faptul că e sărac, și nereușita socială, și nereușita în plan familial…

— Cum așa?

— Părinții lui au fost servitori la Curtea Regală. Locuiau în niște dependințe ale Palatului Elisabeta. În mintea lui – care era probabil din naștere sărită de pe fix – s-au înregistrat pentru totdeauna imagini care l-au măcinat sufletește. El era un copil sărac – celălalt trăia în belșug, admirat, înconjurat de o lume aleasă. A început să-l urască, deși uneori s-au jucat împreună. Doctorii pot să vă explice mai bine ce s-a petrecut în creierul lui. Am fost la el în apartament – un mic muzeu al Casei Regale. Obiecte ce aduc aminte de monarhie – steme, insigne, drapele, fotografii. Și un manechin de croitorie.

Profesorul se uită întrebător la el.

— Da, un manechin. Pe el exersa domnul Mihai Popescu loviturile cu pumnalul. Așa își perfecționa măiestria de a ucide. Asta îl ținea pe el în viață – gândul răzbunării pentru ratarea sa. În restul timpului, un funcționar model, oarecare, fără prieteni sau dușmani. Domnul Mihai Popescu nu era prevăzut în programul nostru. Ar fi ieșit o istorie…

Profesorul se zgribuli de parcă peste el s-ar fi turnat o găleată de apă rece.

— Mare e grădina Ta, Doamne!

— Ce e cu Horia? întrebă Cantăr.

Ioachim Moga se înnegură brusc dar își reveni la fel de iute.

— E în afară de orice pericol.

— Sigur?

Profesorul nu-i răspunse. Părea vizibil stânjenit.

— L-au adus la București? insistă Cantăr.

— Încă nu. Poate mâine. Dar atenție la Coler. La Putna nu și-a făcut apariția. Poate nici n-a fost acolo. Înseamnă că va lovi la București. Apoi, după o pauză:

— Oare unde-o fi acum?

CAMERA ALBĂ – *Un interviu de neuitat*

— **C**e legături ai cu fostul Rege?

De-abia deschisesem ochii, dar îi închid din nou imediat. Nu știam că sunt lângă mine și mă așteaptă să mă trezesc. Las ca închipuirea să mă poarte în altă parte.

…Sunt la Versoix, în vila „Serena”. Stau într-un fotoliu. Lângă mine, pe o canapea, se află Regele românilor. E probabil unul dintre cele mai importante momente din viața mea. Încerc să rețin cât mai multe.

M-a primit de dimineață, cu un firesc dezarmant. S-a interesat îndelung de ce se mai petrece în țară. Ne-am plimbat prin parcul din spatele casei. Ca să ne familiarizăm mai întâi unul cu altul, pentru ca dialogul să nu fie crispat.

Acum îmi răspunde la întrebări, într-un limbaj ușor arhaic, dar plin de savoare. Tot ce spune pare să fi fost îndelung cumpănit. E ca într-o poveste. De-aceea refuz să mai deschid ochii și mă prefac cuprins de toropeală, oricâtă duritate ar avea în glas cel care mă anchetează. Fiindcă fără doar și poate, în ciuda situației în care mă aflu, urmează să fiu supus unui interogatoriu pe care doctorii nu-l mai pot amâna multă vreme.

București, duminică 26 aprilie, 5:00

După miezul nopții, rareori mai trec mașini pe șoseaua care leagă de centru Casa numită odinioară a Scânteii. Cele mai multe îi transportă pe redactorii ziarelor care au fost de serviciu de noapte. Obosiți, flămânzi, abia așteaptă să ajungă acasă și să se arunce în pat, lăsând mâncarea pentru a doua zi.

Pe la ora 5, o Dacie plină cu ziariști, ajungând la Arcul de Triumf, trebui să ocolească un cort verde în vârful căruia era un felinar aprins. Cei patru ocupanți ai mașinii zăriră un canal deschis și doi inși în salopete cu niște cabluri în mână.

— E-te-te! zise șoferul. I-a luminat Cel de Sus să mai lucreze și noaptea, nu numai ziua, ca să-ncurce circulația!

CAMERA ALBĂ – *O prietenie ciudată*

De data asta, vocea severă manifestă nerăbdare.

— De unde îl știi pe Cantăr?

Chipul meu nu exprimă nimic. M-am obișnuit ca nici măcar să nu clipesc atunci când mi se adresează o întrebare. Asta îl irită la culme pe bărbatul cu ochelari.

Nu știe ce să creadă: îl înțeleg sau nu?, din moment ce îl privesc cu ochi în care nu se citește nimic.

De unde îl știu pe Cantăr? Poate de la o recepție. Poate de la vreo petrecere. Am uitat. Îl cunosc de prea multă vreme.

Unul dintre amicii cu care mai stau câteodată la un pahar. Apare pe neașteptate în calea mea, pentru ca apoi să dispară pentru multă vreme. Pare a fi inginer, dar n-aș pune mâna-n foc. Uneori mă enervează curiozitatea lui. Vrea să afle ce se mai întâmplă în lumea în care mă mișc. Mă întreabă, de unul și de altul, ca și cum i-ar cunoaște de-o viață. Când începe să mă descoase prea mult, i-o retez. Atunci începe să mă tachineze în legătură cu suveranul României.

— Ei, ce-ți mai face favoritul? Tot mai visează să revină pe tron?

De obicei, îl las în plata Domnului și abat discuția spre alte subiecte. Dar, odată la două-trei luni, e plăcut să te întâlnești cu el. Povestește, la rândul lui, vrute și nevrute. Pentru un gazetar e o mină de aur. Uneori am impresia că ne tragem reciproc de limbă. Dar lui la ce i-ar folosi să mă descoasă?

București, duminică 26 aprilie, 8:35

Se repezise într-o fugă la Monte Carlo, după ce primise mesajul prin pager și acum nu mai pricepea nimic. Ochii lui Fane Babane erau roșii de plâns.

— Ce s-a întâmplat, Fane?

— Șefu' scump, am pierdut-o pe cea mai bună, se tângui peștele.

— Pe cine ai pierdut?

— Pe Cerasela. O puicuță cum n-am avut și n-o să mai am niciodată!

Zăpăcit de oboseală și de câte i se întâmplaseră în ultimele zile, Cantăr avu imaginea unei puicuțe dolofane care zace cu piciorușele în sus și cu penele zburlite.

— Cine-i Cerasela?

— Cea mai bună damă pe care am avut-o! Agăța și cinci clienți pe zi! Da' nu de ăia cu vid în pungă. Numai barosani.

— Îmi pare rău. Cum s-a întâmplat? Un accident? O boală?

Fane izbucni în plâns.

— Ce accident, ce boală! Mi-a omorât-o un ticălos. O canalie pe care aș vrea să-l văz acu' pe năsălie!

— Îmi pare rău, Fane, dar cu ce te pot ajuta…

Peștele își șterse lacrimile cu o batistă prea mare pentru fața lui.

— S-ar putea să vă intereseze. M-au chemat acolo, în pădure, unde i s-a făcut felul, ca s-o recunosc. Mai întâi, însă, un altfel de fel.

— I-a făcut felul în pădure?

— Egzactamente. Și un fel, și altul. Și s-a găsit ceva interesant.

Cantăr îl urmărea și intrigat, și enervat de pudoarea de care fusese brusc cuprins Fane.

— Ce s-a găsit?

Ca un actor care știe să-și dozeze rolul, Fane mai luă o gură din paharul cu votcă de pe masă.

— Nu știu ce să zic, da' omu' și-a slobozit sămânța pe frunze; o fi fost din întâmplare, o fi fost dinadins…

— Cum?

— E așa cum zic. Și la autopsie nu i-au găsit bietei Cerasela nimic înăuntru.

Izbucni din nou în plâns.

— Fără ea sunt ruinat! M-apuc să vând covrigi la șosea!

Dar Cantăr nu-i mai asculta lamentațiile; plăti ce se consumase până atunci și se repezi urgent la un telefon ca să-și avertizeze Directorul să aibă în vedere tot ce ținea de cazul unei prostituate cu numele de Cerasela.

Moscova, duminică 26 aprilie, 10:00

Cele mai multe dintre ziarele apărute dimineața conțineau știri despre tratamentul dușmănos aplicat de către vameșii, grănicerii și polițiștii români pașnicilor turiști ruși care încercau să se bucure de zilele de vacanță și să cunoască o țară considerată prietenă. „Astfel de atitudini n-au cum să contribuie la destinderea relațiilor dintre cele două țări. Dimpotrivă, se produce o înăsprire a lor.” Cititorii mai erau informați și despre nota de protest pe care Rusia o prezentase, prin intermediul ambasadorului său la București, ministrului de externe român.

București, duminică 26 aprilie, 8:45

Șeful de cabinet îi făcu legătura lui Ioachim Moga care se afla în mașina de serviciu. Președintele era furios. Se plimba prin cabinetul controlat, ca de altfel și celelalte încăperi, de trei ori pe zi, de microfoane și bombe cu efect întârziat.

— Ai pus mâna pe Coler?

Profesorul ar fi dorit să-i atragă atenția să nu vorbească în clar, dar se abținu. Iepurele de la Cotroceni îl călca tot mai tare pe bătături.

— Încă nu.

Președintele își ieși și mai tare din fire.

— Ce stați ca mormolocii? Vrei să-l prind eu?

— Ne facem datoria cum știm și noi.

— Cine era bezmeticul de la Putna?

— Neimportant, zise scurt Profesorul, mutând telefonul celular dintr-o mână în alta. În curând, avea să ajungă la sediu, unde îl aștepta un noian de probleme. Măcar pe drum să-l fi lăsat în pace, să-și mai vină în fire.

— Îți dai seama la ce expui țara?

— Îmi dau seama la ce te expui tu, îl luă gura pe dinainte pe Profesor.

— Poftim?

— Îmi dau seama.

— Atunci?

— Nu-i încă nicio problemă.

— Dar poate fi oricând.

— Totul e sub control.

— Totul e sub control, îl îngână Președintele și, fără să zică bună ziua, sfârși conversația. E drept, nici la începutul discuției nu spusese.

București, duminică 26 aprilie, 11:15

Până la intrarea în București, Mercedesul negru cu numărul 14 B 704 în care se aflau Regele și Regina circulă cu viteză, precedat de două mașini ale Poliției și flancat de câțiva motocicliști. În urma lor veneau câteva mașini ale suitei regale și ale ziariștilor români și străini. Câțiva cameramani filmau de zor, din goana unor jeep-uri.

Dar după ce convoiul făcu rondul la Casa Presei Libere și se îndreptă spre Arcul de Triumf pe banda din mijloc, pe neașteptate, se iscă o îmbulzeală pe care n-o prevesteau primele ceasuri ale dimineții. Ieșiți cu zecile, cu sutele, cu miile, bucureștenii începură să se înghesuie să-l vadă pe Rege. Acesta stătea în limuzina care strălucea în bătaia soarelui și era vădit mișcat de ce i se înfățișa înaintea ochilor. Tineri și vârstnici, părinți și copii aclamau, aruncau flori, rupeau cordoanele de polițiști și se avântau în calea alaiului. Era o zi minunată, bucureștenii fuseseră noaptea la Înviere într-un număr mai mare ca nicicând, și acum, după ce mulți dintre ei se plimbaseră în parcul Herăstrău, la Șosea, pe sub pomii încărcați de flori, țineau cu tot dinadinsul să-l întâmpine sărbătorește pe cel care fusese în pribegie aproape cinci decenii.

Paul scruta cu atenție fiecare chip din jurul său. Din când în când îi venea să se repeadă la câte un cetățean care se dovedea, până la urmă, a fi cât se poate de pașnic.

Convoiul se apropia de Arcul de Triumf. Mulțimea era tot mai numeroasă, se-nghesuia, se călca pe picioare. Polițiștii stăpâneau cu greu situația.

Deodată, lângă el răsări o fată care îi spuse în engleză:

— Fă ca mașina Regelui să treacă pe sub Arcul de Triumf! Repede!

Se uită mirat la ea. Era frumoasă, cu puțin peste 20 de ani, cu ochelari de soare și îmbrăcată într-un costum de blugi. Bluza albă îi era bombată provocator la piept.

— Nu te mai holba! Repede! Știu că ai puterea asta.

Fără să vrea Paul îngăimă:

— Dar de ce?

— Dacă trece prin dreapta Arcului va exploda o bombă pusă în canal.

Conrad izbucni în râs.

— Aiurezi, domniță!

Fata îl privi cu seriozitate și îl imploră.

— Nu mai e timp de pierdut! Vâră convoiul pe sub Arc, dacă nu vrei să sară totul în aer. Domnule Paul Conrad, fă ce-ți spun și n-ai să regreți!

Paul căscă ochii mari de uimire. Numai câțiva apropiați îi știau numele adevărat.

Se uită cu și mai mare atenție la fata care îi strângea mâinile în mâinile sale și îl implora.

— Dar dacă e o cacealma?

— Nu e nicio cacealma. E mâna fraților gemeni. Cei pe care îi urmăriți și voi.

— De unde știi?

— Mossad, îi răspunse fata, îi eliberă mâinile și se pierdu în mulțime.

Paul Conrad rămase numai câteva secunde încremenit. Trebuia să ia rapid o hotărâre. Fie ce-o fi! Dacă e o cacealma, o să se facă de râs, o să-și ia mușțruluiala și cu asta basta! Dar dacă fata are dreptate? Dacă e de-acolo de unde-a spus că e? Iar Canțăr tocmai acum e undeva, prin mulțime, și nu răspunde la telefonul celular.

Paul se uită în stânga Arcului; pe-acolo însă era blocat de mașini. Fata analizase cu exactitate. Singura soluție era pe sub Arc. Se repezi la colonelul care se afla pe o motocicletă în fața convoiului și-i șopti o parolă. Motocicleta se opri și o dată cu el întreg cortegiul, prilej pentru câțiva de a se apropia și mai mult de mașina Regelui și de a arunca flori pe ea.

— La ordinele dumneavoastră.

Se uită însă cu îndoială la haina peticită, la pantofii plini de praf.

— Bagă alaiul pe sub Arc!

Colonelul se îngălbeni.

— Așa ceva nu se poate.

— Fă ce-ți spun, altfel te-mpușc pe loc.

În ochi avea asemenea sclipiri încât colonelului i se făcu deodată rău de la stomac. Se întoarse spre subordonații săi. Cu ordine răstite, le spuse să scoată

stâlpii cu lanțuri care înconjurau arcul. Suita regală era și ea uluită de întorsătura lucrurilor. Emoția Regelui crescu și mai mult. Pe strada Cașin, Al Kerim rămăsese cu declanșatorul în mâna ținută în buzunar și privea tâmp spre Al Abhaz.

București, duminică 26 aprilie, 11:25

Ioachim Moga nu-l mai văzuse pe Președinte așa de încordat de la evenimentele din decembrie ’89. Se foia, ca și atunci, de colo-colo, își ștergea cu o batistă transpirația de pe mâini și arunca priviri imploratoare spre telefon, în timp ce la televizor se vedea populația Bucureștiului ieșită pe străzi. Dar atunci erau îmbrăcați în pulovere uzate; în încăperea unde așteptau să fie chemați la Televiziune se auzea răpăitul armelor, pe cer se încrucișau rachete, ecranul televizorului era cu mult mai mic, iar ambianța era sărăcăcioasă în comparație cu cabinetul luxos în care se afla acum.

De minute în șir urmărea transmiterea de către postul particular SOTI a vizitei regale. Președintele nu-și credea ochilor. Cum de ieșiseră atâția, fără să fie chemați, ca să-l aplaude pe cel mai puternic rival al său, cu o asemenea bucurie și fericire care li se citeau pe chip? În calea lui nu ieșise niciodată o asemenea mulțime care să-l aclame, să-i strige numele, să-l sărbătorească din toată inima.

Profesorului i se făcu milă de el.

— Dacă nu era cald nu ieșea tot neamul la șosea. Mai e și curiozitatea. Dacă-i iei la bani mărunți, habar n-au de ce-au ieșit cu cățel, cu purcel. Și mai e și zi de Paști.

— Tocmai că e zi de Paști, ar fi trebuit să stea acasă și să nu umble pe coclauri. Să mănânce și să bea! Ei bine, toate țațele au ieșit la plimbare.

Dar lui Ilie Dobrescu îi păsa mai puțin de numărul mare al bucureștenilor ieșiți pe străzi decât de eventualitatea unui atentat. Îi era, pur și simplu, frică.

— De ne-am vedea scăpați cu bine…

Profesorul nu-i răspunse. Îl zări o clipă pe Canțăr pierdut în mulțime. Apoi camera zăbovi pe Conrad care vorbea cu o fată purtând ochelari de soare. Îi zări și Președintele cum stăteau cu mâinile încleștate.

— Măcar ăștia au ieșit la pupat.

Profesorul nu-i răspunse nici de data asta. Ceva nu era în regulă. Îl văzu pe Conrad cum, cuprins subit de agitație, se duce la colonelul din fruntea convoiului, îl oprește și discută cu el, îi văzu pe cei care începură să scoată stâlpii cu lanțuri din jurul Arcului. Intrigat de tăcerea lui, Președintele reveni de la fereastra unde se dusese și se uită și el din nou la ecran.

— Să nu-mi spui că…

Dar ce nu și-ar fi închipuit în ruptul capului se petrecu: mașinile precedate de motociclete trecură pe sub Arc.

— Nenorocitul care a făcut asta o să plătească! E o blasfemie! spumega Președintele, în timp ce Ioachim Moga spuse mai mult ca pentru sine:

— Acolo s-a întâmplat ceva!

Și, fără să ceară voie, puse mâna pe unul dintre telefoane.

CAMERA ALBĂ – *Articolul blestemat*

Redactorul șef intrase val-vârtej în biroul meu, în stilul lui caracteristic – impetuozitatea e un semn ai energiei, al voinței de a face, dar năvala lui avea o altă explicație, dorea să mă ia pe neașteptate, ca să vadă dacă nu mă îndeletnicesc cu ceva ce-ar contraveni terorii instaurate în redacție. S-a proțăpit cu mâinile pe masa pe care se afla mașina de scris – mașina se închidea seara cu un lacăt și se deschidea dimineața, în cadrul unui ceremonial bine pus la punct – și a început să-mi vorbească precipitat:

— Fii atent! Îți dau o șansă colosală! Ai să scrii un articol despre Tovarășu'! De ziua Dânsului. Ți-l public pe pagina întâi. O să-l citească o țară întreagă. Îl vor citi, cu siguranță, și Tovarășu' și Tovarășa. E o cinste pentru tine. Vezi ce încredere îți acord?

Tocmai mă ridicasem în picioare, dar am simțit nevoia să mă prăbușesc la loc pe scaun, ca sub o lovitură năucitoare.

— De ce nu-l scrieți dumneavoastră? îngaim eu cu sfială. Ar avea o altă greutate.

O transpirație rece m-a cuprins dintr-o dată.

Redactorului șef îi ies ochii din orbite, se repede spre ușă, o deschide și, înainte de-a o trânti, apucă să-mi strige de răsună tot coridorul:

— Ai chef de comentarii? Dacă peste o oră nu am articolul pe birou, te-am zburat! N-ai să mai semnezi nicăieri, niciodată. Adio presă! Bagă la cap!

București, duminică 26 aprilie, 11:35

Din gâtlejul dogit de țigări și băutură al lui Turicu țâșni aceeași exclamație ca și din gura Președintelui, văzând cum cortegiul regal trece pe sub Arcul de Triumf:

— E o blasfemie!

Stătea în dormitor, răstignit între perne, cu o pungă de gheață pe cap; îi era din nou rău, fusese la Înviere la mănăstirea Plumbuita, pentru că dădea bine să te vadă poporul credincios, cu lumânarea în mână și făcând cruci și strigând: „Hristos a înviat!” Pe la unu plecase la un amic de partid care îi furniza din când în când câte-o prospătură, ca să se mai descarce de griji, ca să mai uite de dușmanii pe care îi avea. Fusese cu adevărat o Înviere, amicul îl așteptase cu două derbedoaice pricepute, le puseseră să facă de toate, dar mai întâi mâncaseră și băuseră pe săturate, ciocniseră creștinește câte un ou, se stricaseră de râs când amicu’ zise pe jumătate beat: „acum hai să ciocnim și alte ouă”. Le dezbrăcaseră pe cele două, le puseseră mai întâi să facă ele între ele, de-abia după aceea trecuseră la aparate și ei, schimbându-le, trecându-le de la unul la altul, după cum le era pofta. Venise acasă în zori, stors ca o lămâie, poruncise să fie liniște în casă, fiindcă era obosit de întâlnirea cu liderii altor partide, n-avusese încotro, trebuise să se ducă, deși lui i-ar fi plăcut mai mult să stea cu nevasta și copilul lui. Dormise puțin și agitat, se trezise, se așezase în capul oaselor – tâmplele îi zvâcneau de parcă niște omuleți ascunși acolo voiau să iasă. Uitase de vizita Regelui la care contribuise din plin – în safe-ul din biroul de la etaj se mai vărsase conținutul câtorva plicuri cu parai, cum îi plăcea să le spună verzișorilor, și dăduse într-o doară drumul la televizor, exact când mașinile treceau pe sub Arc.

— Blasfemie! mai strigă el încă o dată de zăngăniră geamurile dormitorului, iar nevasta, o femeie mărunțică, ștearsă, își vârî capul pe ușă înspăimântată, neștiind ce s-a întâmplat.

— Hârtie și creion! urlă senatorul. Ai plecat? Ai venit?

Se dădu jos din pat, nu apucase să-și pună pe el decât bluza de la pijama și căzuse doborât de oboseală. Cu punga de gheață ținută pe creștetul capului cu mâna stângă, cu dreapta gesticulând de parcă s-ar fi aflat în Parlament, începu să-i dicteze nevestei care, știind lecția, se chircise pe un colț de pat, cu un teanc de coli și cu un pix, numai ochi și urechi la stăpânul ei.

Turicu, plimbându-se de colo-colo, cu poalele bluzei largi fluturând și nereușind să-i acopere partea trupului mult solicitată cu ore în urmă, începu să dicteze:

— Români! Am trăit, în viața noastră, multe umilințe. Dar cea mai mare umilință din istoria neamului ăsta năpăstuit s-a petrecut în sfânta zi de Paști, când hodorogul de la Versoix a trecut pe sub Arcul de Triumf ca și cum ar fi fost un biruitor ca Ștefan, ca Mihai Viteazul. Până când o să mai îndurăm să ne calce în picioare această caricatură jalnică scăpată de la muzeul figurilor de ceară, odraslă puturoasă a unor străini care ne-au jecmănit aproape un secol țara?

Bluza pijamalei îl stânjenea pe măsură ce se ambala în creionarea situației sumbre în care îi adusese pe români monarhia. Cu un gest energic aruncă punga cu gheață după cotoiul care se strecurase în dormitor și-și scoase și bluza. Își umflă pieptul pe care părul stătea zbârlit și, în sfârșit, cu mâinile libere, începu să gesticuleze amplu – ca și cum s-ar fi aflat la o tribună – și să dicteze cu tot mai mare avânt.

București, duminică 26 aprilie, 12:25

Ca să-și piardă și mai bine urma, Coler se mutase de la Flora la Intercontinental. Era acum un industriaș din Detroit interesat de metalurgia românească. Ocupa un apartament de două camere, destul de plăcut, și serviciile nu lăsau prea mult de dorit. Se felicita fiindcă nu fusese la Putna – acolo ar fi acționat ca într-o capcană care s-ar fi putut închide în orice clipă. Imaginile pe care le vedea acum la televizor îi confirmau că n-ar fi avut cum să acționeze nici pe traseul până la biserica Sf. Gheorghe. Era prea multă lume, oamenii acopereau cu trupurile lor mașina în care se afla Regele. Vedea cum înaintează coloana – ajunsese la Piața Victoriei – dar se mișca încet, așa că nu trebuia să se grăbească, dacă pleca peste cinci minute era perfect. Se îmbrăcase sport, cu un pantalon de doc tare și cu o geacă din piele, iar în picioare avea niște pantofi ușori, de pânză. Afară era incredibil de cald și o astfel de ținută nu bătea la ochi. Într-o învelitoare din pânză cauciucată se găseau uneltele de pescuit. Dar în interiorul fiecărui segment de trestie se ascundea o piesă a armei sale de mare precizie. Nu trebuia decât să le scoată de-acolo și să le asambleze. Nu dura mai mult de cinci minute.

Pe ecranul televizorului se vedea cum convoiul intră pe Ana Ipătescu. Coler învățase ca pe propriile lui buzunare centrul Bucureștiului. Parcursese de mai multe ori anumite porțiuni, memorase intrări și ieșiri din clădiri, își alesese posturi de observație, își întipărise în minte numeroase căi de fugă în caz de primejdie. Lăsă televizorul deschis și spuse ușurel spre chipul Regelui care fusese prins în prim plan aplecat peste geamul mașinii:

— Ușurel, Majestate. Eu te-aștept.

Moscova, duminică 26 aprilie, 13:25

Cervenko nu mai arăta a om: oasele feței i se vedea proeminente, ochii încercănați îi erau tulburi. De prea multă cafea inima o luase razna. Nu ieșea din birou de dimineața până seara. Își aștepta, din clipă în clipă, sentința, care însă nu venea, deși trecuseră multe ore de la episodul cu Natalia. Orice încercare de a lua legătura cu Președintele fusese zadarnică.

Se uita acum la televizor. Cu ajutorul puternicei antene parabolice, prindea imagini de la București. Soarta lui era în mâinile lui Coler. Dacă rata, scăpa mai ușor, cu o demisie. Dacă însă acesta își ducea planul la bun sfârșit, ar fi fost aruncat într-un fund de provincie de unde nu l-ar mai fi scos nimeni.

— Ajută-mă, Doamne, rosti președintele KGB în fața televizorului și-și făcu cruce, pentru prima oară în viață.

București, duminică 26 aprilie, la 12:25

Fata răsărise din nou lângă el.

— Îți mulțumesc! Cheamă o echipă să verifice canalul și-ai să vezi că am avut dreptate.

— Am și chemat. Deși, nu știu de ce, dar te cred.

Ochelarii de soare, legați cu un șnur în jurul gâtului, îi săltară nervos.

— N-avem vreme de prostii.

— Iartă-mă!

— Nu-i nimic, se mai întâmplă. Vrei să ți-i dau pe cei doi?

— Ba bine că nu!

— Numai cu o condiție!

Conrad se retrase în apărare.

— Ce condiție?

— Promite-mi că mai întâi mă lași pe mine să discut cu ei. Am ceva de aflat. De aceea îi și urmăresc. S-ar putea să fiu nițel cam dură, dar sper să reziști.

Se urcară în Dacia lui cu număr special, parcată între zidul de la Stadionul Tineretului și un chioșc.

— Dacă nu-i un secret, cum te cheamă? întrebă Conrad în timp ce o lua spre mănăstirea Cașin.

Fata îl cântări o clipă prin ochelari, și-i ridică – Paul se minună de perfecțiunea chipului pe care îl zări – și-i spuse simplu:

— Pentru tine sunt Patricia.

— Bine te-am găsit, Patricia, zise Conrad și apăsă pe accelerație.

București, duminică 26 aprilie, 12:45

Intraseră pe strada Feroviarilor și opriseră mașina lângă Liceul Vlaicu. În curtea asfaltată a liceului câțiva băiețandri jucau baschet, la panourile scorojite de ploaie. N-avură mult de așteptat. Un taxi îi lăsă pe cei doi frați pe la mijlocul străzii și, după ce taxiul o luă din loc, se întoarseră, mai făcură câțiva pași și intrară într-o curte.

— Ăștia sunt?

— Da.

— Cum ai dat de ei?

— E o poveste lungă; am să ți-o spun când o să ajungi la Zidul Plângerii.

— Cred c-am și ajuns, glumi Conrad.

— Îi urmăresc de mult timp, prin mai multe țări. Le-a fost însă scris să-mi cadă în mână la voi, în România. Îți spun încă o dată, pentru ultima oară: întâi mi-i lași mie. Și să nu te-apuci să te smiorcăi când o să vezi ce-o să le fac.

— Bine, șefa scumpă. Dar unde-au intrat?

— Au închiriat o casă de la cineva care mai are un apartament la bloc.

— Și cum procedăm?

— Simplu: ne bazăm pe efectul surpriză. Ești înarmat?

Conrad își desfăcu puțin haina și un pistol negru, atârnat într-o teacă, se ivi ca o jucărie inofensivă.

— Ce întrebare prostească am pus! Haide! Suntem doi îndrăgostiți care își caută o rudă și nu știu de închirierea casei. Fiindcă numai tu vorbești românește, conduci tu ostilitățile.

— Și după ce deschid ușa?

— Las' pe mine.

O porniră pe strada toropită de căldură. În dreptul numărului 10 opriră, sunară la soneria ascunsă sub niște zorele și intrară pe poartă. În pragul ușii își făcu apariția Al Kerim.

Conrad îl privi cu o figură mirată.

— Caut familia Paraschiv…

Dar n-apucă să dea mai multe explicații. Juna cu ochelari care până atunci stătuse agățată de gâtul lui, se repezi la Al Kerim, îl înșfăcă de un braț, i-l întoarse la spate și-l împinse înăuntru cu o forță incredibilă. Trosnetul osului rupt îl înfioră pe Conrad.

— E-al tău! îi strigă Patricia și intră ca o vijelie în micul antreu, care dădea într-un salonaș unde Al Abhaz, care tocmai se descălța, o privi cu o figură tâmpă cum îl amenință cu un pistol.

— Nicio mișcare!

Totul durase numai câteva secunde. Conrad, deși văzuse multe la viața lui, și-ar fi dorit să aplaude, dacă Patricia nu i-ar fi aruncat niște brățări de oțel pe care să i le pună captivului. Ea însăși îl dezarmă pe Al Abhaz și-l legă cu niște cătușe de calorifer.

— Ce-i asta? bâigui Al Abhaz, tresărind la gemetele fratelui său.

— Ce să fie? Întreabă-l pe Al Kerim.

Își aruncase ochelarii înainte de a începe încăierarea. Îi ridică din antreu, se întoarse și ținându-i în mâna stângă – în cealaltă păstra în continuare un Browning – începu să se miște cu mișcări lascive prin fața lui Al Kerim.

— Frumos mai e la Sharja. Mai ales dacă dai peste rusoaice.

Cât era de înnebunit de durere, Al Kerim reuși să-și adune gândurile și să-și îndrepte atenția la scena pe care o trăia. O lumină rea îi pâlpâi în ochi.

— Târfă! Tu ai fost!

— Doar nu crezi că te-ai culcat cu mine! îi zise ea cu dispreț. Leagă-l și pe el de calorifer.

În timp ce Conrad se conforma fascinat, Patricia scoase dintr-unul din buzunarele de la hanoracul pe care îl purta o rolă de leucoplast. Rupse fâșii din el și le aplică pe gurile celor doi.

— Liniște c-avem treabă!

Apoi i se adresă lui Conrad.

— Dacă nu reziști la reprezentație, n-ai decât să te închizi în baie.

Le legă fraților și picioarele, ca să se zbată mai puțin. Apoi începu să-i lucreze metodic, când pe unul, când pe altul, cu un fier de călcat pe care îl descoperise în casă. Îl încinsese bine și, după ce le scoase hainele, porni să-i ardă cu fierul. În curând, în casă se răspândi un miros greu, de carne friptă. După o jumătate de oră, Patricia aflase tot ce dorea să știe. Scoase fierul din priză și-l puse pe suportul de sârmă de pe care îl luase.

— Sper să merite ce-ai făcut, îi zise Conrad, care nu se lăsase prea impresionat de cele văzute, ele fiind în regula jocului.

— N-ai grijă, merită, îi zise fata și, când se aștepta mai puțin, îi administră un pumn în plexul solar care-l încovoie de durere. Înainte de-a apuca să reacționeze, se pomeni încătușat și el de-un calorifer și cu un plasture pe gură.

— Îmi pare rău, dragă, dar trebuie să-mi apăr pielea. Înainte de-a urca în avion am să dau de pe aeroport un telefon ca să vină să te scoată de-aici. Mi-ai fost de mare ajutor. Îți mulțumesc și poate ne mai vedem vreodată.

Și, înainte de a părăsi încăperea, se aplecă și-l sărută de câteva ori pe obraji.

Conrad încercă să se elibereze, dar orice mișcare îi strângea și mai tare cătușele în jurul încheieturilor. Renunță să se mai zbată. Se așeză în fund, cu genunchii la gură și se puse pe așteptat.

Patricia aruncase pe cei doi câteva găleți cu apă și-i adusese în simțiri. Mai trăiau și gemeau încetișor.

Se însera când Conrad, care ațipise puțin, auzi un zgomot. Al Kerim, care fusese prins de calorifer doar de mâna teafără, reușise să-și dezlege cureaua de la picioare și acum trăgea cu ele un sac spre el. Cotrobăi cu mâna beteagă și scoase o grenadă defensivă, o achiziție de pe piața neagră. Reuși să-i scoată cuiul de siguranță și i-o

arătă lui Conrad cu o expresie de triumf pe chipul jupuit de piele. Se rostogoli spre Al Abhaz și se ghemui lângă el, ca și cum ar fi cerut ocrotire. Apoi începu să bată cu piciorul stâng în podea: 1…… 2…… 3…… 4…… Când ajunse cu număratul la cinci grenada explodă și-i umplu pe toți trei de schije. Una dintre ele atinse butelia de aragaz din antreu. O bubuitură zgudui cartierul. Un zid mai șubred al casei se crăpă. Dar Conrad avusese destul răgaz ca să-și închipuie, într-o clipă de extaz, cum ar fi trăit dacă n-ar fi fost abandonat, într-o iarnă cumplită, la ușa unei creșe.

CAMERA ALBĂ – *O biată revanșă*

Până la urmă, articolul dedicat Tovarășului de „glorioasa” lui zi de naștere a fost pe biroul redactorului șef. Nu după o oră, nu după două, ci exact după trei ceasuri de infern pentru mine, timp în care am răsucit pe toate fețele urmările posibile care s-ar abate asupra mea dacă nu-l scriu. Secretara băgase capul pe ușă din cinci în cinci minute, hai, dă-i zor, Șefu’ e turbat rău, tipografia așteaptă, nu putem întârzia ediția. I l-am dat, în sfârșit, cu mâini tremurânde, cu obrajii în flăcări – dacă se căsca pământul sub picioarele mele aș fi fost fericit, ca să mă duc de-a rostogolul până în miezul lui fierbinte, cu cele două pagini cu tot, ca să se aleagă scrumul de ele și de mine, să nu se mai știe nimic de noi pentru vecie. Ajuns într-un târziu acasă m-am privit în oglindă. În aparență, nimic schimbat. Un gazetar înfricoșat de ce i s-ar fi putut întâmpla lui și alor săi, dacă refuza o sarcină, a comis ceva condamnabil în proprii lui ochi. M-am privit cu luare-aminte și m-a cuprins, treptat-treptat, scârba – de mine, de educația primită – pleacă-ți capul, n-ai văzut ce-a pățit vărul tău? – care mă împiedica să fiu un erou. Am umplut oglinda cu scuipați până când chipul meu nu s-a mai zărit decât ca în fragmentele unei fotografii rupte cu furie. Însă de-abia m-am liniștit puțin și s-a instalat în mine o spaimă care nu m-a părăsit ani la rândul, așa cum un animal credincios își urmează oriunde stăpânul. Am trăit cu frica în suflet și dacă participam la o sărbătoare cu mulți prieteni, și dacă eram singur, tresărind ori de câte ori auzeam soneria de la intrare. Un gând nu-mi dădea pace, n-avea cum să-mi dea pace: dacă unui nebun – poți pricepe ce-i în mintea unui nebun? – îi venea ideea diavolească să ia literele de la cuvintele cu care începea fiecare frază a acelui articol și le așternea pe hârtie unele după altele, și-apoi, satisfăcut de ce-a descoperit după migăloasa lui trudă, m-ar fi turnat cui trebuie? Ia uitați ce-a ascuns individul în articolul său omagial, ce monstruozitate a născocit abjectul ăsta fără scrupule, un

dușman al poporului? Fiindcă zăbovisem trei ore nu numai din sila cu care însăilasem vorbele acelea mizere în care nu credeam, ci și din altă pricină. Ca să mă răzbun, ca să-mi ușurez cumva sufletul, ca să-mi mai spăl rușinea alcătuisem din literele de la începutul cuvintelor cu care se deschideau frazele o propoziție incendiară: „Jos dictatura lui Nicolae Ceaușescu și a sinistrei lui soții!”. Biata mea revanșă. Sărmana mea disidență, mică și neajutorată, de care n-avea să se afle decât din întâmplare, sau poate niciodată, pe care aveam s-o ocrotesc ca pe o floare fragilă, până când aveam s-o duc în mormânt.

București, duminică 26 aprilie, 13:10

Pe Lipscani și pe străzile din jur nu era nimeni. Toți se buluciseră spre Biserica Sfântu Gheorghe unde avea să sosească alaiul regal. Cățăratul pe acoperișul magazinului București pe scara de incendiu fu o joacă de copil pentru un bărbat cu antrenamentele dure la care își supunea trupul. Din locul pe care și-l alesese avea o priveliște excelentă asupra bisericii și a curții ei. Statuia lui Constantin Brâncoveanu din față nu-i spunea nimic și nu-l deranja. Iar lumina îi cădea foarte bine, nu-l orbea.

Scoase din învelitoare baghetele din trestie. Le așeză în ordine lângă el și, cu multă răbdare, extrase din ele părțile componente ale armei construite de armurierul din Viena. Încă o dată se minună de simplitatea mecanismului. Îi fixă și luneta, îi atașă patul și o duse la umăr. Om și pușcă erau o singură făptură.

Privi prin lunetă luând ținte la întâmplare din mulțime. Dacă ar fi știut că asupra lui e îndreptată o pușcă, bătrânelul acela cu decorații pe piept ar fi făcut infarct. Oricât de drăgălaș i-ar fi fost chipul, fata care se tot ridica pe vârfuri ca să vadă mai bine ar fi zăcut cu capul sfărâmat dacă Ferd Coler ar fi apăsat pe trăgaci. Iar băiețandrului care râdea cu gura până la urechi i-ar fi pierit pentru totdeauna pofta de râs.

Dinspre Universitate se auzeau claxoanele mașinilor, strigătele mulțimii cuprinse parcă de delir: Regele Mihai! Regele Mihai! În curând, în raza vizuală a lui Coler apărură motocicliștii care precedau coloana. După ei veneau două mașini de Poliției și abia pe urmă

Mercedesul acoperit de flori, în special lalele, în care se afla Regele. Circulația prin pasajul de la Piața Unirii fusese blocată, așa că se mergea pe contrasens. Un puhoi de lume se strânsese. N-aveai unde s-arunci un ac. De pe la ferestre se iviseră capete curioase. Chiar dacă l-ar fi zărit cineva, l-ar fi socotit un gură cască. Se agitau steaguri cu stema regală, se înălțau pancarte. O femeie în extaz sărută parbrizul Mercedesului.

Coler nu se grăbea. Aștepta să se oprească alaiul, să coboare Regele și Regina și împreună să o ia spre biserică pe aleea pietruită. De câteva ori Regele se ivise în raza puștii într-o poziție convenabilă, dar Coler știa ce riscant ar fi fost să se pripească. Îl aștepta pe Mihai I să intre în biserică unde zăbovi ca să se închine. Apoi acesta ieși și se opri în pridvorul bisericii. Acum era momentul.

Asasinul ridică pușca și privi prin lunetă. Chipul Regelui se profila minunat. Avea să ochească în dreptul gurii. De-obicei, dacă țintea astfel, glontele zdrobea țeasta victimei drept la rădăcina nasului.

Dar tocmai atunci cineva îi întinse Regelui un megafon. Acesta îl duse la gură și începu să vorbească. În mâna cealaltă ținea o floare oferită de o femeie cu ochelari. Coler lăsă impasibil arma în jos. N-avea niciun rost să rișt, chiar dacă glontele își făcea efectul și străpungând megafonul.

În sfârșit, uralele și strigătele marcară finalul micului discurs. Coler duse din nou pușca la ochi. De data asta era hotărât să apese pe trăgaci. Chiar dacă era obișnuit cu așteptările lungi, cu stările tensionate, era de o importanță vitală ca mâinile să nu-i obosească făcând mișcări inutile.

Și totuși, tocmai când îl luase din nou în cătare, Regele se aplecă și-și ridică nepotul pe brâul pridvorului – Coler devenise un expert al familiei regale, așa că îi cunoștea pe membrii marcanți ai suitei. Copilul deveni pentru Mihai I un scut neașteptat. Îl ținu câteva minute, în vreme ce aclamațiile nu mai conteneau. După ce îl lăsă din brațe, suita regală se puse cu grăbire în mișcare spre mașinile Poliției.

Fără să arate nicio emoție, fără să se enerveze sau să înjure, Coler coborî din nou arma de la umăr. O demontă cu grijă, atent ca nu cumva vreo mișcare pripită să o decalibreze. Introduse cu aceeași migală fiecare parte componentă în baghetele de trestie. La rândul lor, ele își ocupară locul în învelitoarea de pânză.

Se uită în jur – nu lăsase nici o urmă – și coborî scara cu aceeași agilitate cu care o urcase.

București, duminică 26 aprilie, 15:20

Hotelul Continental era înconjurat de mulțime cu mult înainte de ora când era prevăzut ca Regele să iasă în balcon și să se mai arate o dată bucureștenilor care îi făcuseră o primire triumfală. Intersecția între Calea Victoriei și Câmpineanu era ocupată de oameni care, încă sub impresia simplității și modestiei arborate de Rege, îi comentau cu însuflețire vorbele, îi analizau gesturile, expresia chipului într-un moment sau altul.

Coler străbătuse pe jos distanța de la Lipscani până la Continental, căscase gura pe la vitrine, mâncase un hot-dog cu un gust dubios, băuse o apă minerală. Ajunsese și în Cișmigiu și se odihnise pe o bancă, lângă un scuar unde copiii se dădeau în leagăne sau pe tobogane care purtau vizibil patina timpului. Aștepta, fără să se impacienteze, să vină ora, și se juca senin cu cele trei monede. Ieșise din Cișmigiu pe la magazinul Adam, trecuse de Union și urcase pe îndelete spre Continental. Ajuns la blocul în care se vindeau aparate electrice, intră hotărât pe scara unde se aflau mai multe redacții și urcă treptele până la etajul ultim. Scara avea ferestre care dădeau spre Palatul Telefoanelor, dar în unghi ofereau o priveliște minunată și spre Continental. Își scoase din nou baghetele în care se aflau componentele puștii și porni din nou să le asambleze cu atenție. Era complet relaxat, ratarea de la biserică nu-l scosese din formă, pe scară era liniște – studiase bine locul și se convinsese că nu era nimeni aici după-amiaza – iar ținta, de data asta, n-avea cum să-i mai scape.

București, duminică 26 aprilie, 16:30

Regele apăru în balcon la orele 16:30. La vârsta lui ar fi trebuit să arate marcat de oboseala călătoriei și, mai ales, după emoțiile puternice pe care le trăise la revenirea, după 45 de ani, în țară. Dar tocmai trăirile neobișnuite, entuziasmul mulțimii în delir îi fuseseră parcă un sprijin și chipul său arăta proaspăt, de parcă n-ar fi străbătut mii

de kilometri și n-ar fi cunoscut o experiență neobișnuită. La vederea lui bucureștenii izbucniră din nou în urale.

Dar Cantăr nu se uita decât rareori spre balconul de la etajul 1 unde Regele era alături de Regina Ana, de nepotul său Nicolae, de principesa Sofia, îmbrăcată într-un taior verde. Ascuns în foiala aceea de trupuri care se agitau, se îmbrânceau, își făceau loc, el urmărea ferestrele de la blocurile din împrejurimi. Ici-colo se zăreau indivizi care se aplecau peste pervaz ca să vadă mai bine, mai-mai să cadă în stradă. Oare unde-o fi Coler? Cu siguranță, la una dintre ferestre, după perdele, așteptând un moment favorabil. Dar cum să fi ajuns într-unul dintre apartamente? Numai ochind o locuință care să-i convină și în care să fi intrat sub un pretext oarecare, omorându-i pe locatari. Altă soluție nu mai avea – dacă acționa din apropiere era ca și prins. Trebuia să tragă de undeva, de departe, ca pe urmă să-și piardă urmele.

De Conrad nu mai știa nimic de ore în șir. Nu-i răspundea la apelurile prin celular. Poate era și el prin mulțime, zgâindu-se în dreapta și-n stânga, fără niciun folos. Dar dacă toată povestea cu Coler era o farsă? Era cam greu de crezut, dar nu imposibil. Sau, cine știe, după ce-o omorâse pe prostituată i s-o fi făcut frică și o fi șters-o. Aiurea! N-ar mai fi fost Coler dacă ar fi procedat așa.

Luă iar la rând blocurile în care s-ar fi putut ascunde un ucigaș. În clădirea Telefoanelor nu avea cum, în cele de pe Mille și Brezoianu era imposibil, în cele de pe Câmpineanu ar fi trebui să tragă de jos în sus, ceea ce nici un profesionist n-ar risca. Mai rămâneau cele câteva blocuri de pe lângă Continental, dintre care cel care adăpostea magazinul Electrolux părea ideal.

Începu să-l cerceteze cu mai multă atenție. Paradoxal, aici erau mai puține capete la ferestre. Poate că preferaseră să vadă spectacolul din stradă.

Deodată, o ferestruică de la ultimul etaj, chiar deasupra intrării, se deschise cu grijă și prinse o rază de soare care îl orbi pe Cantăr. Acesta clipi și privi într-acolo. La început, nu se zări nimic. Apoi încet, ca într-un vis, apăru o tijă sprijinită de pervazul ferestruicii. Putea fi orice: o țeavă, un băț, o vergea de metal. Dar profesionistului care era Cantăr nu-i trebuiră decât câteva secunde ca să-și dea seama cum o pușcă se îndrepta spre balconul unde era Regele.

Împărțind ghionți în stânga și-n dreapta, îmbrâncind, smucindu-se, reuși să scape de chinga mulțimii. Căută intrarea în bloc și se repezi într-acolo. Începu să urce treptele cu grijă, ca să nu facă zgomot. Se ținea de balustradă și sărea câte două-trei trepte deodată. Pantofii cu talpă de cauciuc atenuau contactul cu cimentul. Nu gâfâia nici când ajunse la etajul trei. Ultimele trepte până la etajul patru le urcă și mai cu fereală. Pe palier îi apăru în fața ochilor imaginea unui ins îmbrăcat sport care ținea în mână o armă ciudată și ochea cu grijă, pregătindu-se să apese pe trăgaci.

— Nuuu! strigă Cantăr și se repezi spre bărbatul care nu putea fi decât Coler și care tresări auzind strigătul. Chiar atunci glontele porni fără niciun zgomot. Doar tresărirea umărului celui care trăsese arăta că încărcătura ucigașă plecase.

București, duminică 26 aprilie, 16:43

În fața Continentalului și pe străzile lăturalnice manifestația mulțimii continua. Regina era fericită, îi arăta Regelui oameni din mulțime, făcea semne vesele. Mihai I vorbise deja la megafonul pe care îl ținuse în mână. Din nou, doar câteva cuvinte, care contrastau cu discursurile sforăitoare pe care le auziseră bucureștenii până atunci.

Nimeni nu băgă în seamă cum zidul de lângă balcon, în dreapta Regelui, fu lovit de o forță teribilă. Un nor de praf se stârni și câteva bucăți mici de tencuială căzură în stradă. Nu se auzi însă niciun zgomot.

Regele își luă rămas bun de la simpatizanții săi și intră în apartament împreună cu întreaga suită.

București, duminică 26 aprilie, 16:48

Se băteau, de mai bine de trei minute, pe palier. Își expediau loviturile ca la carte, fără ură, ca și cum ar fi avut doar un meci de antrenament și fiecare arăta ce știe că poate. Pistolul lui Cantăr zburase din prima clipă după o lovitură de picior administrată pe neașteptate de Coler. Se pocneau acum cu pumnii, cu picioarele, săltau în aer, plonjau, se dădeau de-a rostogolul pentru a se deruta și a-

și descoperi punctele sensibile, locurile unde trebuia lovit necruțător. Ucigașul plătit simți imediat profesionistul care îl atacase. Nu era un agent oarecare, un țâști-bâști mai vigilent și dornic de avansare. Lui Cantăr i se vedea clasa, așa că Ferd Coler se adaptă rapid situației, adoptă o tactică prudentă, de așteptare și de zădărâre a adversarului, astfel încât acesta să greșească singur. Așa se și întâmplă: în fața unui atac impetuos al lui Cantăr, asasinul se dădu înapoi, pivotă pe piciorul drept și-l înșfăcă de geacă, împingându-l peste balustradă. Cantăr reuși să se apuce cu o mână de lemnul lustruit, dar palma dreapta a lui Coler coborî necruțătoare peste falange și i le zdrobi. Trupul se rostogoli în gol. Se auzi un urlet de neputință. Coler se aplecase peste balustradă și-i urmărea căderea. Cantăr se uita în sus, dar nu-și vedea dușmanul. În memorie îi venise imaginea unui dintre elefanții blânzi pe care îi zărise în filmul documentar al lui Cousteau. Un elefant care înota fericit în apa limpede și de care se apropia înspăimântător un rechin.

CAMERA ALBĂ – *Atacul*

— Unde ai fost în prima zi de Paști?

Întrebarea mă poartă din nou departe de camera în care mă aflu. Niciodată n-am văzut atâta mulțime strânsă de bunăvoie. La Arcul de Triumf am încercat să mă apropii și eu de cortegiul regal. M-am lăsat păgubaș, după ce am fost călcat în picioare, strivit. Sunt acum un simplu spectator care așteaptă pe Calea Victoriei ca Regele să apară în balconul de la hotelul Continental.

Deodată, din vălmășagul care mă-mpresoară apare Cantăr. E de nerecunoscut. Nu mai are nimic din siguranța lui dintotdeauna. Scrutează chipurile din jur ca și cum ar căuta pe cineva. Mă zărește, are o ezitare, apoi îmbrâncește câțiva inși și vrea să se apropie de mine. Dar, ca și cum s-ar răzgândi, face cu mâna un gest a lehamite și, la fel de misterios, se amestecă în mulțime. Dau și eu din umeri, nedumerit.

În sfârșit, Regele a apărut în balconul de la etajul întâi, alături de Regină. Mulțimea din stradă îl ovaționează în delir. Stau deoparte și mă gândesc la destinul ingrat pe care l-a avut.

Deodată, îl zăresc din nou pe Cantăr cum se strecoară printre oameni. Se uită în stânga și în dreapta, ca și cum ar fi urmărit. Ba nu! Ca și cum ar urmări el pe cineva. Coboară spre cinema Union. Îl văd cum intră pe prima ușă pe lângă magazinul Electrolux.

O iau după el.

Mai întâi, după ce închid cu grijă în urma mea ușa, mă obișnuiesc cu lumina puțină. Încetișor, încep să urc treptele. Un etaj și încă unul.

Deodată aud zgomotul unei încăierări. Îl zăresc cu groază pe Cantăr cum se prăbușește în gol. Urletul lui îmi sparge timpanele. Nu e un urlet de spaimă, ci de neputință. Apoi, pe scări se năpustește în jos un necunoscut. Se oprește o clipă, surprins de apariția mea. În mână are un pumnal pe care îl abate asupra mea o dată, de două ori… Înainte de fi și o a treia lovitură, ochii mi se împăienjenesc, picioarele îmi devin moi și-mi pierd

cunoștința, nu înainte de a mai realiza că mă izbesc cu fruntea drept în muchia unei trepte.

București, luni 27 aprilie

Președintele era bine dispus, de parcă deja câștigase alegerile din toamnă. Îi spusese șefului de cabinet să aducă o sticlă de șampanie. Acum privea în zare cupa frumos încrustată în care lichidul mai era încă în agitație.

— Victorie! Victorie! Victorie! înălță el cupa și o apropie de cupa lui Ioachim Moga. Am învins!

Profesorul însă, înainte de a duce cupa la gură, vărsă discret câțiva stropi în vasul în care creștea un lămâi.

— În clipa asta, Majestatea Sa a ieșit din spațiul nostru aerian. Călătorie sprâncenată, Majestate!

Dar Profesorul rămânea la fel de posomorât în fotoliul său.

Moscova, luni 27 aprilie

La Radio Moscova tocmai se anunțase încheierea vizitei fostului suveran al României în țara natală. Mihai Sergheevici Cervenko răsuflă ușurat. Era singur în cabinetul său. Contrar obiceiului, își turnă un pahar din coniacul pe care îl avea pentru protocol. Se așeză liniștit la masa de lucru, luă o coală de hârtie și își scoase din buzunarul haine stiloul de aur. Sorbi o înghițitură din coniacul bun. O căldură binefăcătoare i se răspândi de îndată în trup.

Se apucă de scris. În câteva clipe umplu coala de hârtie cu demisia sa din motive personale. O semnă, o puse într-un plic și începu să-și strângă lucrurile.

CAMERA ALBĂ – *Hotărârea*

Trăiești optzeci de ani și dacă, printr-un miracol, ți s-ar îngădui să mai trăiești atâta vreme cât timp ți-ai aduce aminte prin ce ai trecut, ai mai căpăta răgaz doar pentru un an sau chiar mai puțin. Din copilărie și până la bătrânețe reții doar câteva mii de întâmplări, mai mult sau mai puțin importante, pe care le poți înșirui într-o carte. O dramă din familie sau de interes general, dar și cădere unei frunze într-o anumită zi pe oglinda unui lac, sau zgomotul pe care îl face un tren în vreme ce tu încercai să ațipești în vagonul de dormit. Dar tot ce-am trăit timp de câteva luni, din clipa în care am început să primesc la redacție scrisori de amenințare la adresa Regelui, n-am cum să uit. La început mi s-au părut inofensive, le-am socotit opera unui nebun – și chiar așa s-a dovedit a fi până la urmă Mihai Popescu, complexatul, scosul din minți din pricina unor frustrări din copilărie. Dar ancheta mea a început să se intersecteze cu detalii care, pe măsură ce se strângeau, căpătau un contur mult mai important. Prin antenele mele – un ziarist are voie să-și protejeze sursele, nu-i așa? – am atins zone fierbinți, inaccesibile muritorilor de rând. Așa am ajuns să fiu la curent cu mișcările tainice pe care le patrona Profesorul – cel care mă întreba cine sunt când mi-am venit în simțiri după rănile groaznice provocate de acel ucigaș plătit, ca și cum mai marele S.R.I. nu m-ar fi cunoscut, nu ne-am fi întâlnit în atâtea rânduri pe la recepții, de parcă nu mi-ar fi acordat câteva interviuri.

Toată prefăcătoria mea cu amnezia a fost doar o amânare a ceea ce mă aștepta. M-am cufundat, un timp, în trecut, în regatul pierdut al copilăriei mele, am retrăit, numai pentru mine, câteva scene din tinerețe și de la maturitate care mi-au însemnat viața ca un sigiliu inconfundabil. Dar totul trebuie să aibă un sfârșit și popasul în lumea amintirilor, salvarea mea iluzorie, e cazul să înceteze, n-are cum să nu înceteze, fiindcă între mine și lume a încetat orice pact.

Beverly Hills, miercuri 29 aprilie

Beverly Hills îl întâmpină la fel de liniștit cantotdeauna. La șapte băieții trecuseră pe biciclete și aruncaseră *Los Angeles Times* în fața vilelor. Bărbați și femei în costume portocalii măturau de pe străzi un praf inexistent. Zgomotul mașinilor de tuns iarba se auzea la fel de odihnitor. Aspersoarele erau mutate, ca întotdeauna, din loc în loc pentru ca apa să nu se strângă în bălți. Ușile de la garaje se ridicau cu un fâșâit ușor și lăsau să iasă mașinile celor care plecau la serviciu sau cu alte treburi, iar apoi se lăsau la loc. Pomii înfloriseră. Ici-colo câte o magnolie se răsfăța în primele raze ale soarelui.

Ferd Coler intră în casa unde nimic nu se clintise în lipsa lui. Decuplă sistemul de alarmă care ar fi alertat cel mai apropiat post de poliție la o simplă atingere a vreunui geam. Își aruncă valiza și sacul de piele în hol. Se duse ca un automat la frigider, scoase într-un vas cuburi de gheață și-și prepară într-un pahar whisky cu sifon. Se așeză lângă bar, într-un fotoliu, și-și reluă joaca lui obsedantă cu monedele. Sorbi din băutura rece fără să simt niciun gust. Nu avea păreri de rău. Nu era furios. Nu învinovățea pe nimeni.

Se întinse și apucă de jos telecomanda televizorului și o mânui absent. Los Angeles Lakers într-o retrospectivă consacrată lui Magic Johnson. Noi victime în Bosnia. Atentat la Alger. Catastrofă aviatică deasupra Pacificului – nici un supraviețuitor. Clipuri publicitare. Clipuri publicitare.

Stinse și ecranul își reluă aspectul misterios de obiect provenit de pe o altă planetă. Se ridică și alese un compact disc. Plimbă un deget pe carcasa aparatului și lăsă în praful care se depusese un desen nedefinit. Apăsă pe butoane – capacul se ridică, puse compact discul auriu, capacul se lăsă la loc. Curând, în încăperea care mirosea a aer încins se auziră acordurile *Anotimpurilor* de Vivaldi, într-o înregistrare a sunetului impecabilă și o redare a lui perfectă. Porni aerul condiționat și se așeză pe canapea. Închise ochii și se lăsă în voia muzicii. Monedele din mâna lui căpătară viteză.

Ațipi câteva minute. Monedele se rostogoliră pe covor. Se trezi brusc și se ridică de pe canapea cu o expresie nedumerită – readaptarea la fusul orar avea să se realizeze abia peste vreo două zile. Se lămuri unde se

află, culese monedele și le puse pe o măsuță joasă, lângă o vază cu flori veștejite.

Se hotărî să înoate, ca să-și mai alunge oboseala. Reglă temperatura apei din piscină și ieși în grădină. Melcii care îi invadaseră straturile de flori se târau în continuare cu hărnicie pe frunze, pe tijele lor și lăsau urme lipicioase.

Își pusese un halat vișiniu ale cărui revere fuseseră brodate cu un desen complicat. Și-l scoase și, rămas doar în slipul de culoarea untului, se zgribuli. Începu să alerge pe cimentul din jurul piscinei. Din când în când se oprea, sărea, făcea genuflexiuni, fandări, ridicări de brațe. Când nu mai simți frigul, își luă avânt și plonjă în piscină. La început înotă lent, apoi din ce în ce mai repede, până când porni să bată apa cu furie, de parcă l-ar fi urmărit dușmani periculoși. După care se întoarse pe spate și pluti abia mișcându-și brațele și picioarele.

Se înviorase. Își recăpătase din nou vigoarea. Avea din nou încredere în el însuși și în statutul său în viață. Oricui i se mai putea întâmpla să rateze o lovitură. Dar nu era timp de smiorcăială. Oricând putea să revină în forță. Încă nu venise vremea să se retragă. Ferd Coler mai avea de reglat conturi cu omenirea de pe planeta unde văzuse lumina zilei.

Câteva mișcări puternice îl aduseră lângă scara metalică. Potrivit obiceiului, se apucă de bare cu amândouă mâinile ca să-și facă vânt și să iasă cu un salt spectaculos, să despice aerul cu o tumbă pe care nu oricine de vârsta lui era capabil s-o facă. Era reprezentația pe care și-o oferea sie însuși, ca un semn de forță și de tinerețe.

Abia se încleștă de metal și trupul său fu zgâlțâit de un tremur violent. Timp de câteva clipe încercă să-și dezlipească palmele și nu reuși. O forță i le ținea parcă lipite de barele scării care avea ultimele trei trepte în apă.

În câteva secunde lungi cât veacurile, se revăzu copil, auzi glasul tandru al părinților, simți mângâierile lor, se jucă pe covorul casei cu trenulețe electrice, se hârjoni în parc cu alți copii, își aduse aminte ceremonialul de culcare, când tatăl îi citea povești, iar mama îl ținea de mână. Totul ca într-un film tras înapoi de motorul aparatului ca să fie băgat la loc în casetă, după ce s-au terminat pozițiile. De-abia după aceea Coler fu aruncat pe spate, înapoi în apă. Inima încetase să îi mai bată. Plutea

cu mâinile desfăcute în lichidul transparent, de o culoare albăstruie. Pe chip i se citea o fericire pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

Peste alte câteva minute, un ins îmbrăcat într-o salopetă albastră ieși din garaj. Se apropie de bazin și desfăcu de pe fiecare bară metalică a scării câte un electrod. Îi puse într-un sac de pânză. Strânse și cele două cabluri abil întinse prin grădină până la panoul electric din garaj. Netezi cu palma făgașul pe care îl făcuse pentru ele, îndreptă firele de iarbă. Aruncă și cablurile în sac. Lucra fără mișcări inutile, ca și cum știa foarte bine ce are de făcut. Se uită la corpul care se scufunda încet și iar revenea la suprafață și făcu cu două degete de la mână semnul victoriei. Intră din nou în garaj, acționă comanda electrică a ușii care basculă și-l lăsă să treacă, după care reveni la poziția inițială. Niciun trecător pe trotuar. Nicio mașină pe stradă. Nicio privire indiscretă la vreun geam. Străin de vecinii săi care abia îl cunoșteau și-i știau doar absențele îndelungate, Coler n-avea șanse să fie găsit prea curând.

Insul în salopetă își potrivi mai bine sacul pe umăr și o porni cu pas săltat. Prima lui misiune fusese o reușită deplină.

Versoix, joi 30 aprilie

Luaseră masa târziu, pe terasa din spate, în jurul unei mese împletite din răchită și așezați pe scaune confecționate din același material. După aceea intrară în casă. Se instalaseră cât mai comod, Regele și Regina pe o canapea, principesa Margareta și surorile ei în fotolii odihnitoare, iar prințul Nicolae îi înșfăcase pe motanul negru și pe cățel și se trântise pe o pernă. Luaseră loc ca la un spectacol, ca la un film, numai că acesta se desfășura la televizorul asupra căruia se ațintea ochi nerăbdători.

Micuța secretară scoase o casetă din învelișul ei și o puse la video. Acționă telecomanda televizorului și pe cea a aparatului video și se furișă și ea pe un scaun dintr-un colț.

Încă de la primele imagini ochii Regelui se aburiră. Aflată lângă el, Regina Ana îl strânse cu putere mână și-și plecă tâmpla pe umărul lui.

Văzură din nou totul ca pe un film ale cărui personaje fuseseră alții, fără nicio legătură cu ei: și aterizarea la Suceava, și slujba de Înviere de la Putna, și sărbătoarea de neimaginat de la București organizată spontan în semn de cinstire a unui om. Din când în când, ca să mai destindă atmosfera, principesa sau Regina scoteau câte-o exclamație, comentau câte-o scenă mai emoționantă, ori se bucurau văzând câte un chip cunoscut. În salon domnea o tihnă de familie care tocmai a trăit un eveniment fericit și încearcă să și-l întipărească mai bine în memorie, ca pe un dar de preț.

Mihai I nu scotea nicio vorbă, dar Regina îl simțea cum vibrează când auzea aclamațiile mulțimii, necunoscuților, ce efect au cuvintele rostite de ei.

— Ia uitați-vă la tânărul acela cum își face loc cu coatele prin mulțime, ca să fie mai aproape, îi murmură Ana la ureche, când, în câteva cadre, apăru Horia Dragomirescu pornit să-l vâneze pe Mihai Popescu. Ce disperat e că nu poate ajunge lângă tine!

Nici de data asta Regele nu zise nimic. Ochii îi erau parcă învăluiți de o ceață.

— În schimb, ăștia doi n-au nimic de-a face cu întâmpinarea Regelui, glumi Margareta când apărură pe ecran, ținându-și mâinile și neatenți la vânzoleala din jur, Conrad și Patricia. Ce-or fi căutat la șosea în ziua aceea?

Regele își ieși din mutenie abia atunci când îl văzu pe Cantăr la Continental cum încerca să se desprindă din menghina mulțimii. O dădu la rândul lui pe glumă.

— Însă ăsta fuge de mine ca de dracu'!

Și caseta derula în continuare o poveste care se petrecuse parcă demult, într-o altă viață, într-o altă lume. Se înstăpânea întunericul, dar nimeni nu simțea nevoia să aprindă lumina. Banda se desfășura mai departe, de data asta fără nicio imagine pe ea, și nimeni nu îndrăznea să umble la video, să-l închidă și să rupă vraja adusă în casă. Rămăseseră la locurile lor, pe scaune, pe canapele, pe pernele de pe jos, fiecare cu amintirile lui, încercând să rețină ceea ce îl impresionase mai mult. Nu mai aveau nevoie să se ascundă, nu se mai rușinau unii de alții și dădură frâu liber lacrimilor. Iar alburiul electric de pe ecran, străbătut de vine negre, le proiecta pe pereți umbrele tot mai mari, ca ale unor uriași dintr-un basm, pe măsură ce se cufundau și mai adânc în noapte.

Cimitirul Străulești, sâmbătă 2 mai

Directorul S.R.I. stătea de câteva minute singur în fața a trei morminte proaspete. Pe crucile simple de lemn se puteau citi trei nume: Ioan Cantăr, Paul Conrad, Horia Dragomirescu.

Oricine l-ar fi observat pe Profesor nu l-ar fi recunoscut. Arăta îmbătrânit. Umerii îi erau căzuți, fața suptă și ochii tulburi. Ploaia sâcâitoare contribuia și ea la crearea unei atmosfere sumbre.

Cei trei fuseseră îngropați în urmă cu câteva nopți, la lumina felinarelor. Groparii fuseseră soldați aduși de la o unitate de la mai multe sute de kilometri depărtare. Nu știuseră a cui groapă sapă și nici măcar în ce oraș se află. Sicriele fuseseră lăsate în groapă fără nici un ceremonial. Apoi țărâna fusese aruncată fără ca nimeni să-i plângă pe cei trei. Soldații își scoseseră doar bonetele și-și făcuseră cruce. După care fuseseră îmbarcați în alte camioane decât cele care îi aduseseră și transportați cu prelatele coborâte. Șoferul habar n-avea pe cine transportă. Îi lăsase la unitățile lor și se întorsese acasă. Nici sub tortură n-ar fi avut ce să mărturisească.

O pasăre își scutură aripile într-un pom învecinat și o perdea fină de apă se închegă în văzduh. Pământul mirosea a reavăn. Primăvara își intrase pe deplin în drepturi. Fire de iarbă crescuseră semețe unul lângă altul. Profesorul mai citi încă o dată cele trei nume înscrise pe cruci cu o caligrafie stângace. Se întoarse brusc și se îndreptă spre aleea presărată cu pietriș. Cu un băț încercă să-și curețe noroiul de pe pantofi. Se ridică și își continuă drumul spre mașină.

— Dă-mi și mie, maică, dă-mi și mie, maică! începu să se tânguie o bătrână răsărită lângă el.

De obicei, Profesorul avea întotdeauna bani asupra lui. Sume mari, dar și mărunțiș, ca de pildă multe fise de telefon. Își impusese ca regulă să fie întotdeauna pregătit pentru orice ocazie. Nu se știe niciodată ce ți se poate întâmpla.

De data asta nu descoperi decât trei bancnote de cinci mii, altele de câte o mie, câteva monede de o sută și altele de o valoare mai mică. Le îndesă în mâna întinsă a bătrânei și vru să treacă mai departe.

Dar femeia, uluită de bogăția care se abătuse asupra ei, îl apucă de balonzaid:

— Dumnezeu să-ți dea sănătate, maică! Mare durere trebuie să ai! Cine ți-a murit?

Profesorul nu-i răspunse și se îndepărtă de ea ca și cum nici n-ar fi existat. De-abia după câțiva pași, murmură ca pentru sine:

— Niște pioni. Numai niște pioni.

Mașina îl aștepta pe alee, cu șoferul la volan. Roțile puse în mișcare călcară pietrișul spălat de ploaie. Ieșiră pe poarta vopsită în albastru și o luară spre dreapta, spre București, pe șoseaua care traversa un câmp înverzit. Însă Profesorul nu vedea nimic din jur. În fața ochilor avea o imensă tablă de șah. Pe care se aflau ture, nebuni, cai, regine. Și mulți, mulți pioni, anonimi și în aparență fără putere, executând mișcările care li se cereau. Iar în mijlocul lor, la adăpostului scutului lor, Regele.

CAMERA ALBĂ – *Ultimul act*

E o zi frumoasă de început de vară. Chiar dacă geamul e închis, se aude larma unor vrăbii guroase. Rezerva unde mă aflu singur strălucește de curățenie. Pereții sunt de un alb imaculat. Așternuturile miros a proaspăt. În ce zi suntem? Nu știu. Doar anul îl știu: 1992. Am aproape cincizeci de ani și pentru mine asta e ultima zi de viață.

Sunt hotărât: acum, când îmi aduc aminte totul, am înțeles că, fără voia mea, am asistat la un eveniment extrem de important. La o tentativă de omor de care nu trebuie să afle nimeni, pentru a nu izbucni vreun conflict intern sau internațional. Pentru ca lucrurile să fie înmormântate, mă vor supune acelei operații pe creier. Sau, îmi vor șterge memoria cu șocuri electrice… Hai vino, iubito, la o spălare de creier… La urma urmei, e același lucru.

Ștergeri de memorie… De ce mi-ar fi frică? De câte ori n-a trebuit să șterg din memorie ceva ce s-a schimbat cu 180 de grade? Intri în viață cu programul biologic pe care ți l-au dat părinții – poftim ADN-ul dumneavoastră, domnule! –, pe care și ei l-au primit de la alții, livrat pentru prima oară de undeva, din aștri, prima dischetă a seminției omenești și de la care nu te poți abate prea mult. Apoi, treptat, capeți obișnuințe, înveți cuvinte, cum să te comporți – vai, ce drăgălaș e copilul acesta, cât de multe știe! – „cum să răspunzi la stimuli”, ca să te adaptezi la societatea în are te afli, ca să poți dobândi hrană, bani de îmbrăcăminte și de un adăpost, fiecare potrivit înzestrării din naștere. La fiecare e alt fel, în funcție de petecul de planetă unde a avut parte să se ivească. De pildă, tu în copilărie a trebuit să te înduioșezi de soarta copilului nord-coreean Wu-Wing, căruia îi era „foame și frig” din pricina americanilor ticăloși, ți-au băgat în cap versuri și cântece cu „Măreața Uniune, Marele Stat”, și ai crezut, ca și mulți alții, că așa e firesc. Și, deodată, s-a modificat totul, s-a produs ruptura. N-a mai contat decât partidul

care e-n toate, și-n cele ce sunt, și-n ce „mâine vor râde la soare” și „Republică, măreață vatră” și „Conducătorul, părintele iubit al națiunii” – cea mai grozavă națiune din lume. Ca pe urmă, iarăși, să se strige: greșit, complet greșit, stop cadru, reluăm filmarea, alta e istoria noastră, nu cea a lui Roller sulemenită puțin de urmașii lui mai șlefuiți. Și de-abia spre bătrânețe începi să cunoști adevărata istorie a neamului în care te-ai născut, faci din nou *tabula rasa* din ce știai și o iei de la capăt, îngrozit ca nu cumva să se descopere pe undeva o nouă eroare care să dărâme totul. Și biata ta minte suportă, încasează lovitură după lovitură, ca și cum n-ar fi cel mai gingaș angrenaj din alcătuirea ta, și n-o ia razna, acceptă resemnată noile informații, puhoiul de date noi. Și totuși e un liant care a apropiat tot ce-ai cunoscut mai bun și mai frumos de-a lungul vârstelor: cărțile marilor scriitori, filmele regizorilor celebri, lucrările compozitorilor geniali, spectacolele de teatru cu piese nemuritoare pe care ai avut norocul să le descoperi ca pe cel mai prețios reazem, imposibil de măcinat, de distrus, de trimis în neant de conjuncturi, indiferente la „indicații”. O să-ți pară rău după ele, mai mult decât după orice, fiindcă ele te-au ajutat să reziști, chiar dacă te-ai mai și încovoiat. Ba nu. Și după răsăriturile de soare pe care le-ai văzut pe culmile munților sau la mare o să-ți pară rău, și după înotatul în ape limpezi, și după mângâierile unei fete, și după cei câțiva prieteni care nu te-au înșelat niciodată. Dar parcă dacă nimereai pe un alt meridian nu era vorba tot de o „spălare de creiere”? Nu ți se propuneau ca ideal „Omul cu mușchi de oțel care nimerește cu pistolul, de la zece metri, un capac de bere”? Sau frumoasa care se vinde pentru doi poli pe seară? Nu te-ar fi intoxicat muzica dată la maximum a unor interpreți parcă scoși din minți? Nu te-ar fi bombardat clipurile publicitare când urmăreai pe ecran o suavă poveste de dragoste? „Nu, domnule, vă înșelați, produsul nostru e mai bun decât produsul lor vechi.”

„Vă las, vă las, n-am să vă mai ating…” Frumos spunea poeta în *Tirada din ultimul act*. Și pentru mine e ultimul act. Nici eu n-am să mai ating pe nimeni, nici eu n-am să mai deranjez pe nimeni.

Sunt, pentru foarte multă lume, din toate taberele, un martor incomod, care trebuie să dispară odată cu tot ceea ce știe. Și așa poate am zăbovit prea mult în colțul ăsta de

univers. Hai, valea! Dar n-o să dispar din ordinul cuiva. Nu mai vreau să fiu la cheremul altora care mi-au mânuit destinul cum le-a căzut lor bine și și-au bătut joc de cei mai frumoși ani ai mei. Nu mai vreau și cu asta basta. Voi dispărea din propria mea voință. Mai bine moartea decât să zac toată viața ca un animal într-un fotoliu. Ar fi ultimul compromis pe care l-aș mai face ca să-mi salvez pielea. Pielea unei viețuitoare fără niciun gând, în urma acestei operații despre care am citit lucruri cumplite.

Îmi scot, mai întâi, legătura cu instalația de perfuzie. Îmi smulg senzorii de pe piept și masca de oxigen. Respir tot mai greu. Îmi aud șuieratul. Mă cufund, încet, într-o mare de întuneric. Încep să aud lătratul unor câini. Sunt tot mai aproape de mine. Sunt câinii care m-au urmărit în copilărie. M-au găsit din nou! Nu! Nu așa vreau să mor! Cu ultimele licăriri de conștiință îmi aduc în memorie imaginea unduiosului lan de maci. Aud strigătul îngrijorat al mamei:

— Liviu! Unde ești?

O vreme nu se întâmplă nimic. Apoi, nu mai disting conturul ferestrei. Obiectele se îndepărtează și ele…

Un val de fericire mă cuprinde. Macii îmi mângâie tandru gleznele. Alerg din răsputeri în întâmpinarea acelui strigăt:

— Sunt aici! Așteaptă-mă că vin!

EPILOG

Undeva, pe un astru, cineva supraveghează, zi și noapte, pe un ecran imens, tot ce se-ntâmplă pe Pământ: de la succesiunea anotimpurilor la războaie, de la naşterea unui copil la înaintarea în civilizaţie, de la creşterea unui fir de iarbă la un masacru oribil.

Apasă pe butoane, mânuieşte manete, analizează programe şi le pune în aplicare, renunţă la unele, inventează cu febrilitate altele, revine la cele iniţiale; nimic nu se întâmplă fără voia sa.

A obosit, nu mai poate cuprinde în raza lui de interes toate situaţiile, nu mai are soluţii bune pentru orice întâmplare.

Ce se petrece pe Pământ începe să-i scape de sub control.

Iar astrul se rostogoleşte prin hăuri întunecate sau de un albastru intens, prin zone geroase sau prin altele cotropite de arşiţă, purtându-şi, de mii de ani, singurul său locuitor, supravegheat, la rândul său, de cineva de pe un alt astru, care, la rândul lui…

GEORGE ARION
nesfârșita zi de ieri

„Asasinul ridică pușca și privi prin lunetă. Chipul Regelui se profila minunat. Avea să ochească în dreptul gurii. De obicei, dacă țintea astfel, glontele zdrobea țeasta victimei drept la rădăcina nasului.

Dar tocmai atunci cineva îi întinse Regelui un megafon. Acesta îl duse la gură și începu să vorbească. În mâna cealaltă ținea o floare oferită de o femeie cu ochelari. Coler lăsă impasibil arma în jos. N-avea niciun rost să riște, chiar dacă glontele își făcea efectul și străpungând megafonul."

George Arion – *Nesfârșita zi de ieri*

„În mod curios,acest thriller te duce cu gândul la criza din Ucraina."

Revista *Wolvendael* – Belgia

„O istorie care aduce în scenă serviciile secrete și îl plimbă pe cititor de la Moscova la Las Vegas, trecând prin București."

Le Telegramme – Franța

„George Arion, un virtuoz al epicului de sursă polițistă."

Dumitru Micu

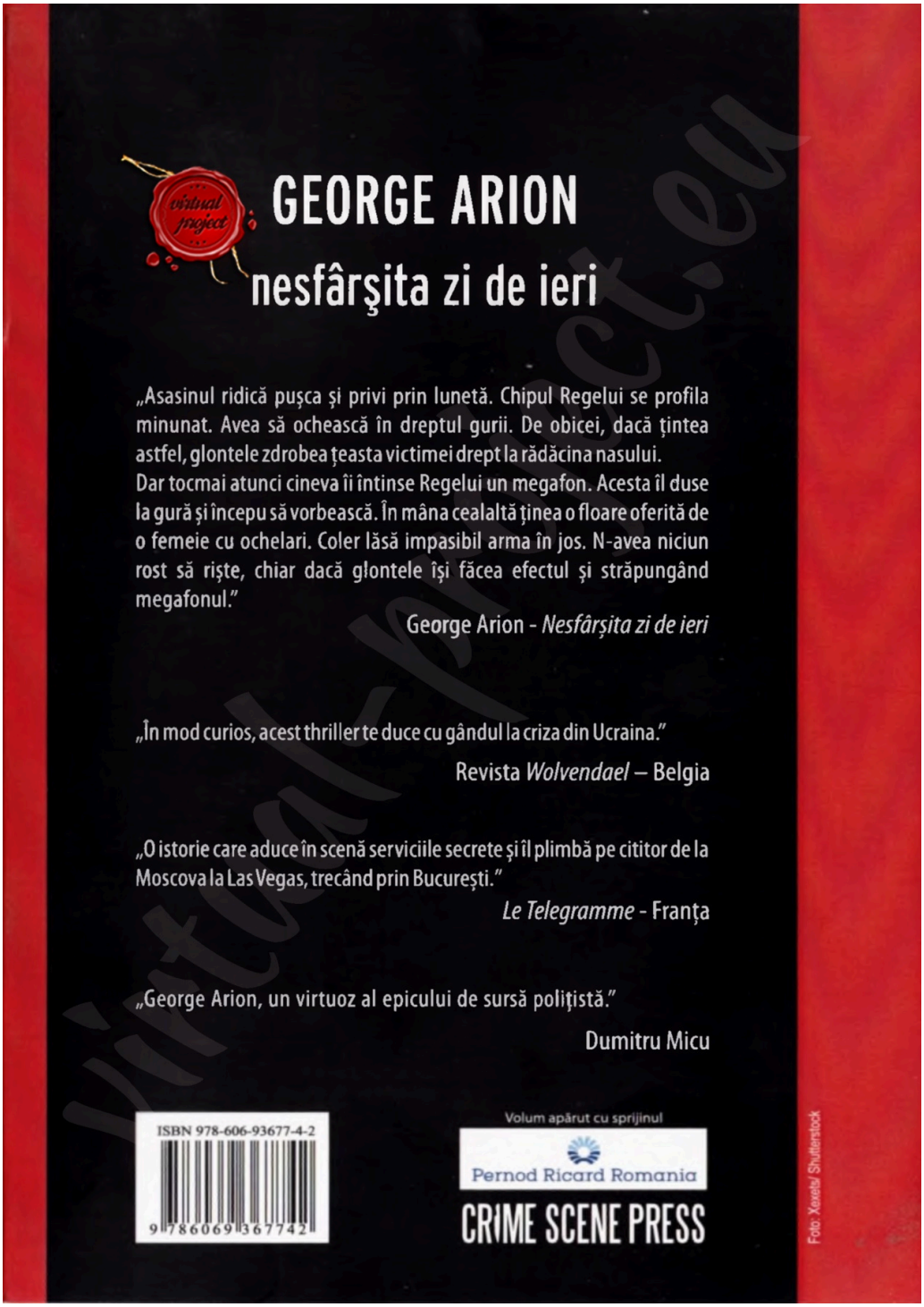
GEORGE ARION
nesfârşita zi de ieri
„Asasinul ridică pușca și privi prin lunetă. Chipul Regelui se profila minunat. Avea să ochească în dreptul gurii. De obicei, dacă ținta astfel, glontele zdrobea țeasta victimei drept la rădăcina nasului.
Dar tocmai atunci cineva îi întinse Regelui un megafon. Acesta îl duse la gură și începu să vorbească. În mâna cealaltă ținea o floare oferită de o femeie cu ochelari. Coler lăsă impasibil arma în jos. N-avea niciun rost să riște, chiar dacă glontele își făcea efectul și străpungând megafonul."
George Arion - Nesfârșita zi de ieri
„În mod curios, acest thriller te duce cu gândul la criza din Ucraina."
Revista Wolvendael – Belgia
„O istorie care aduce în scenă serviciile secrete și îl plimbă pe cititor de la Moscova la Las Vegas, trecând prin București."
Le Telegramme - Franța
„George Arion, un virtuoz al epicului de sursă polițistă."
Dumitru Micu
ISBN 978-606-93677-4-2
Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania
CRIME SCENE PRESS
Foto: Xavebi/ Shutterstock

Table of Contents

PROLOG
CAMERA ALBA - Trezirea
CAMERA ALBA - Primele indicii
CAMERA ALBA - Prenumele
CAMERA ALBA - O solititudine festuoasă
CAMERA ALBA - Bal comunist
CAMERA ALBA - Arestarea
CAMERA ALBA - Revelația
CAMERA ALBA - Masacrul
CAMERA ALBA - Primul turnător
CAMERA ALBA - Interogatoriul
CAMERA ALBA - Salvarea
CAMERA ALBA - O sinucidere înscenată
CAMERA ALBA - Întrecerea dementă
CAMERA ALBA - Descoperirea
CAMERA ALBA - Cărțile
CAMERA ALBA - In memoriam
CAMERA ALBA - Moștenirea rusă
CAMERA ALBA - Despărțirea
CAMERA ALBA - XKY 200
CAMERA ALBA - Frica
CAMERA ALBA - Revoluția
CAMERA ALBA - Linșajul
CAMERA ALBA - Cu ochii deschiși
CAMERA ALBA - Imposibila plecare
CAMERA ALBA - Un erou
CAMERA ALBA - Rătăcire
CAMERA ALBA - Un interviu de neuitat
CAMERA ALBA - O prietenie ciudată
CAMERA ALBA - Articolul blestemat
CAMERA ALBA - O biată revanșă
CAMERA ALBA - Atacul
CAMERA ALBA - Hotărârea
CAMERA ALBA - Ultimul act
EPILOG

Table of Contents

PROLOG 7
CAMERA ALBA - Trezirea 8
CAMERA ALBA - Primele indicii 28
CAMERA ALBA - Prenumele 34
CAMERA ALBA - O solititudine festuoasă 40
CAMERA ALBA - Bal comunist 50
CAMERA ALBA - Arestarea 55
CAMERA ALBA - Revelația 64
CAMERA ALBA - Masacrul 69
CAMERA ALBA - Primul turnător 75
CAMERA ALBA - Interogatoriul 78
CAMERA ALBA - Salvarea 84
CAMERA ALBA - O sinucidere înscenată 86
CAMERA ALBA - Întrecerea dementă 93
CAMERA ALBA - Descoperirea 101
CAMERA ALBA - Cărțile 104
CAMERA ALBA - In memoriam 108
CAMERA ALBA - Moștenirea rusă 110
CAMERA ALBA - Despărțirea 113
CAMERA ALBA - XKY 200 117
CAMERA ALBA - Frica 119
CAMERA ALBA - Revoluția 124
CAMERA ALBA - Linșajul 127
CAMERA ALBA - Cu ochii deschiși 136
CAMERA ALBA - Imposibila plecare 140
CAMERA ALBA - Un erou 152
CAMERA ALBA - Rătăcire 156

CAMERA ALBA - Un interviu de neuitat 159
CAMERA ALBA - O prietenie ciudată 161
CAMERA ALBA - Articolul blestemat 168
CAMERA ALBA - O biată revanșă 176
CAMERA ALBA - Atacul 183
CAMERA ALBA - Hotărârea 185
CAMERA ALBA - Ultimul act 192
EPILOG 195